Ponson Du Terrail

Ponson Du Terrail

Dramele Parisului

S8 – Ruinele Parisului – Vol. 1 – AMORUL ZIDARULUI

Capitolul I.

Şantierul era pustiu.

În mijlocul ruinelor casei dărâmate, printre pietrele noi de curând tăiate pentru casa ce trebuia construită, ardea focul aprins de invalidul, care era paznicul şantierului şi al materialelor.

Noaptea era întunecoasă, zgomotele marelui oraş se stingeau, ultima trăsură se întoarse acasă de la bal.

Căci asta se petrecea în mijlocul Parisului modern, la doi paşi de bulevard şi de coloana Vendome, pe locul unde se afla casa în care Tahan îşi expunea bogăţiile sale artistice şi Basset bijuteriile sale fine.

Fusese trecut Parisul prin foc şi sânge? Unele hoarde venite de la nord cuceriseră regina oraşelor şi semănaseră în calea lor mizeria şi dezonoarea? Această lumină roşiatică, care se propaga pe o grămadă de ruine, era focul de noapte al învingătorului?

Era imaginea dezolării şi haosul său.

Puţin mai departe domnea liniştea acelui Paris care doarme după o noapte de plăceri.

Hoarda barbară, care făcuse o grămadă de ruine din Rue de la Paix nu era alta decât o echipă de zidari inofensivi.

Dacă ar fi fost ziuă s-ar fi putut vedea, pe de o parte, cum casele vechi cădeau în ruine, iar pe de alta cum multe construcţii noi se înălţau, având pe lângă dânsele schele ce suportau o legiune de tot soiul de lucrători.

Dar în acest moment putem spune că e un câmp de luptă după îngroparea morţilor.

Peste tot tăcere şi întuneric, peste tot ruine; şi pe lângă ele, doi oameni care vegheau lângă un foc aprins.

Unul din aceşti doi bărbaţi era invalid; celălalt, un sărman zidar, care se culcase lângă foc, învelit cu o zdreanţă.

Invalidul era un soldat ce luptase în Crimeea şi căruia ruşii îi luaseră un picior. Avea o mustaţă încă neagră iar pe faţă îi era întipărită o mândră melancolie.

S-ar fi zis că era zeul Marte condamnat la un repaus etern.

Zidarul era un bărbat tânăr, n-avea mai mult de douăzeci de ani; cu un păr lung şi castaniu, cu nişte ochi albaştri şi cu o faţă blondă dar energică.

Cu toate că muncise toată ziua din greu şi probabil era zdrobit de oboseală, el nu dormea.

Se răsucea pe toate părţile, ridicând uneori capul şi căutând cu privirea prin întuneric un obiect sau vreun punct misterios.

Apoi suspina; ochii i se închideau, dar somnul nu-l prindea.

— Zidarule, i se adresă invalidul care îşi scoase luleaua din gură, ştii că eşti un băiat ciudat?

Tânărul zidar tresări.

— De ce spui asta, dragul meu? Întrebă ridicându-se puţin şi privindu-l pe invalid.

— Camarazii tăi pleacă în fiecare seară, unii spre Batignolles, alţii spre Chapelle sau Belleville, fiecare se duce în odăiţa sa…

— Şi eu rămân aici, nu-i aşa?

— Ca şi cum patronul ar avea nevoie de tine ca să păzeşti şantierul! Nu e suficient că sunt eu, eu, care sunt plătit pentru asta?

— Dacă rămân aici e din cauză că eu n-am odaie ca ceilalţi camarazi ai mei.

— Nu eşti plătit ca ceilalţi?

— Da.

— Atunci eşti cheltuitor, beţiv?

— Nu, dragul meu.

— Poate că trimiţi tot ceea ce câştigi mamei tale?

— Îi trimit jumătate şi îmi rămâne suficient ca să trăiesc şi să am o odaie, ca şi ceilalţi, dar prefer să mă culc sub cerul liber.

— Nu e cald totuşi.

— Nu zic asta. Dar nu mă tem de frig.

— Bine, răspunse invalidul, dar atunci de ce nu dormi? Iată, sunt opt sau zece nopţi de când suntem împreună şi abia dacă închizi puţin ochii.

— Din cauză că nu mi-e somn, răspunse zidarul suspinând.

— Ai vreo întristare, băiatul meu?

— Poate că da.

— Oi fi amorezat?

La această întrebare zidarul sări în sus.

— Cine ţi-a spus asta? Întrebă cu bruscheţe.

Invalidul surâse şi spuse:

— După cum vezi nu sunt încă prea bătrân, n-aveam decât douăzeci şi şase de ani când ruşii mi-au tăiat un picior. Sunt patrusprezece ani de atunci. Deci abia am patruzeci de ani.

— Bine, zise zidarul!

— Amorul a făcut cunoştinţă şi cu mine, reluă invalidul şi încă mă mai cuprinde uneori.

— Ah! Exclamă zidarul surâzând.

— Pot să-ţi dau chiar un sfat bun la nevoie şi, fiindcă nu dormi, copilul meu, povesteşte-mi ce ai pe inimă… şi poate că-ţi dau vreun ajutor.

Zidarul suspină din nou şi spuse:

— Dragul meu când un vierme de pe pământ este îndrăgostit de o stea nu se poate face nimic.

— Vorbeşti ca un profet, zise invalidul râzând. Tu eşti dar viermele de pe pământ?

— Da.

— Şi dânsa e steaua.

— Da, de colo sus.

Şi spunând aceste cuvinte zidarul ridică mâna spre una din casele de pe strada Louis le Grand, care rămăsese încă în picioare şi ale cărei ferestre dădeau spre şantier.

— Într-adevăr, oameni ca tine şi ca mine nu-şi găsesc în acest cartier o amantă şi totuşi sunt viermi care devin fluturi şi zboară atunci spre stele.

Zidarul suspină din nou.

— Oh! Chiar de aş avea aripi ea tot e prea sus.

— E deci o femeie nobilă.

— E o prinţesă poate. În fiecare zi pe la orele două mă duc acolo, într-un colţ al şantierului, mă urc pe o grămadă de lemne, privesc printre scânduri şi o văd urcându-se într-o frumoasă trăsură, ca să se ducă la plimbare.

— E singură?

— Nu. Sunt doi bărbaţi cu dânsa. Ea are aerul că-i urăşte şi că se teme de dânşii şi sunt momente în care mi se pare că, dacă aş sări la ei şi i-aş ucide, dânsa ar fi foarte mulţumită.

— Eşti nebun, băiete!

— Cu toate acestea ea mi-a surâs într-o zi.

— Ţie?

— Da.

— Prin crăpăturile scândurilor.

— Nu, când dărâmam casa, ea se afla la fereastră şi avea aerul unei rândunici închisă în colivie. Deodată ea a observat că eu o priveam şi mi-a surâs.

Vocea zidarului era mişcată şi la lumina focului; invalidul observă că din ochii lui curgeau lacrimi.

— Sărmanul meu băiat, spuse invalidul, mă tem că îţi vei pierde minţile; dar, în fine, continuă, căci ţi-am spus că îţi pot da un sfat bun.

Şi invalidul aşteptă ca zidarul să continue cu destăinuirile sale amoroase.

Zidarul continuă:

— Nu sunt răutăcios, dar nu sunt nici aşa de prost ca să cred că o frumoasă domnişoară ca asta poate surâde unui sărman zidar, dacă ea n-are nevoie de dânsul.

— Ah! Tu crezi că dânsa are nevoie de tine? Întrebă invalidul.

— Dacă îţi spun că ea e prizonieră!

— Cred că eşti nebun. Prizonierele nu ies din închisoarea lor.

— Ah! Asta depinde…

— Şi nu sunt plimbate cu trăsura.

— Dacă acei care o păzesc sunt cu dânsa!

— Am văzut multe, murmură invalidul răsucindu-şi mustaţa; un zugrav ştie multe. Dar aşa ceva n-am mai auzit.

— Dragul meu, reluă zidarul, ascultă-mă până la capăt şi vei vedea…

— Vorbeşte!

— Când am văzut-o prima dată pe domnişoara la fereastră, m-am amorezat, ca şi cum aş fi fost lovit de un trăsnet. Era într-o sâmbătă. Cât pe-aci să cad jos de pe schelă şi maistrul zidar mi-a spus de douăzeci de ori, în acea zi, că dacă nu lucrez mai repede, voi fi dat afară. Dar a doua zi era duminică, prin urmare zi de plată. Eram aşa de zăpăcit, încât m-am dus cu banii mei la un magazin de haine, care e aproape de aici, în piaţa Gaillon şi care m-a îmbrăcat ca un burghez pentru 19 franci. M-am întors pe şantier; dar n-am făcut asta ca să lucrez, nici ca să mă întâlnesc cu tovarăşii mei, ci ca să o văd pe frumoasa domnişoară şi să-mi pot da seama ce era cu dânsa. Casa în care locuieşte e ultima de pe strada Louis le Grand, după cum poţi vedea.

— Apoi, întrebă invalidul.

— Ea locuieşte la etajul al treilea şi ocupă tot apartamentul ale cărui ferestre principale dau în stradă.

Îmi închipui că fereastra la care am văzut-o şi la care o revăd uneori e aceea a unui cabinet de toaletă.

— E vreo cocotă, zise cu naivitate soldatul din Crimeea.

Zidarul făcu un gest de indignare.

— Nu te supăra. Să presupunem că e o prinţesă, dar continuă povestirea.

Zidarul reluă:

— Socoteşti că, oricât de nebun sunt, nu m-am dus să bat la uşă şi să-i spun: „Eu sunt zidarul, care o iubesc pe frumoasa domnişoară blondă”.

— Ah! E blondă? Întrebă invalidul.

— Ca o englezoaică, după cum şi e.

— Iată acum că e englezoaică.

— Da, dragul meu.

— Atunci o vom numi miss. Continuă.

— În faţa casei se află o cârciumioară, ce s-a deschis când au început lucrările de dărâmare. Acolo „Auvergnezul” îşi tratează afacerile. Îl cunoşti pe ăsta?

— Nu.

— E un bărbat gras care nu ştie nici să scrie nici să citească, dar care are degetele pline de inele şi diamante la cămaşă. Are o vestă albastră şi o pălărie de paie şi el cumpără dărâmăturile ca apoi să le vândă. El are şantiere la bariera Tronului, unde se găsesc mii de uşi şi ferestre de ocazie şi tot felul de materiale pe care le cumpără micii antreprenori. Dar în duminica aceea, cârciuma era goală. M-am instalat acolo. Am băut un pahar cu vin şi n-am pierdut nici un moment din vedere acea casă. Pe poartă se află lipit un bilet scris pe englezeşte. Mi s-a spus că acele cuvinte înseamnă: apartamente mobilate. Englezoaica stă deci într-o casă mobilată. Dar ea ocupă un etaj întreg. Pe când eu mă uitam spre poartă, un bărbat înalt se plimba pe trotuar ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva, dar în realitate el observa pe cei ce intrau şi ieşeau din casă. „E un poliţist, mi-am spus.”

Portarul casei e un beţiv. Nu e nici un cârciumar din cartier, care să nu fie vizitat de dânsul la orele opt dimineaţa. Pe când eu mă uitam la ferestrele de la catul al treilea şi beam paharul meu cu vin, dânsul intră în cârciumă.

— Domnule, l-am întrebat, vrei să bei un pahar cu mine? Tocmai am luat salariul şi fac cinste."

Portarul nu aşteptă să i se repete invitaţia. El se aşează lângă mine, ca şi cum ne-am fi cunoscut de când lumea. Eu aveam planul meu. La al treilea pahar, l-am întrebat:

— Ai o casă bună, nu-i aşa?"

— Da, răspunse el, dar avem două etaje nemobilate şi asta nu e plăcut".

— De ce?"

— Fiindcă ni se întâmplă adesea o mulţime de istorii cu străinii: avem în acest moment o englezoaică…"

Eu m-am făcut roşu la faţă, dar el nu observă şi continuă:

— Se pare că e o fată nobilă, fiica unui lord, care a fugit. A venit aici cu o servitoare şi doi servitori, tot englezi. Abia instalată, ea a cerut o trăsură şi a pornit prin Paris. Caută pe cineva. Seara când s-a întors s-au prezentat doi bărbaţi şi au cerut să vorbească cu dânsa. Cei doi s-au instalat aici, au dat drumul servitorilor şi au angajat alţii. Ea nu poate să facă un pas fără dânşii. De două sau de trei ori, a încercat să-mi vorbească pe scară, dar întotdeauna se află unul din cei doi bărbaţi cu dânsa. Ei o duc la pădure, la spectacol, dar nu o părăsesc nici un moment."

Atâta ştia portarul. Se pare că englezii nu au duminică ca noi, căci ei nu ies din casă în acea zi. Am petrecut deci toată ziua în cârciumă fără să o pot zări. A doua zi a trebuit să revin la lucru. Pe când începusem să lucrez, se deschise fereastra şi am văzut-o. Ea părea că mă caută cu privirea. În fine, mă zări şi surâse din nou. Abia îmi stăpâneam bătăile inimii. Nimeni nu ne observă. Şi cum o priveam, ea duse un deget la buze, ca să-mi recomande tăcere şi în acelaşi timp lăsă să-i cadă din mână o bucată de hârtie. Apoi

îmi făcu un semn prin care voia să-mi spună că acel bilet era pentru mine. După aceea închise fereastra şi dispăru. Eram departe de grămada de scânduri unde căzuse biletul şi nu mă puteam duce fără să viu văzut de colegi; dar masa de dimineaţă era aproape şi, oricât de nerăbdător eram, am aşteptat.

— Şi apoi? Întrebă invalidul.

— Şi apoi vei vedea că n-am noroc nici eu, nici dânsa, spuse zidarul suspinând.

Capitolul II.

Soldatul din Crimeea era acum aşa de interesat de povestea zidarului, încât uitase să mai pună lemne pe foc. Focul se stingea puţin câte puţin.

Zidarul continuă:

— Mi-am spus: „Peste un sfert de oră ne vom duce la masă şi atunci voi lua biletul?”. Începeam să pricep de altfel, că frumoasa englezoaică avea nevoie de mine. Dar iată că un domn veni pe şantier şi ceru să vorbească cu conducătorul. Eu, nebănuind, nimic, îl priveam. Era un bărbat în vârstă şi care părea respectabil. Am crezut că era proprietarul terenului sau vreun arhitect al comunei. Antreprenorul, văzându-l, se ridică în picioare şi porni în întâmpinarea lui. Atunci un camarad l-a auzit spunând:

— Domnule, un locatar din apartamentul de la catul al treilea, a scăpat pe fereastră o hârtie probabil importantă şi îţi cer voie să mă duc să o caut”.

Şi iată că acel om se duse la grămada de scânduri, luă hârtia şi o puse în buzunar. Toate acestea se petrecuseră aşa de repede încât nu avusesem vreme decât să oftez.

— Şi n-ai putut afla ce conţine biletul?

— Nu.

— Şi pe dânsa, ai revăzut-o?

— Da, în toate dimineţile deschide fereastra, mă priveşte şi parcă aşteaptă ceva.

— Adică ea nu ştie că tu n-ai citit biletul?

— Asta-i adevărat, şi ea e tristă! Aşa de tristă, încât ţi se sfâşie inima.

— Şi n-ai încercat să pătrunzi în casă?

— Nu.

— Drace! Exclamă individul, noi zugravii eram mai îndrăzneţi.

— Ce-ai face în locul meu?

— Aş intra pe uşă.

— Şi bărbatul care se plimbă pe trotuar?

— I-aş rupe gâtul…

— Şi portarul?

— I-aş da de băut.

— Şi cei doi bărbaţi care sunt sus?

— Aş trece peste trupurile lor.

Zidarul clătină din cap.

— Eu nu sunt de această părere.

— Asta înseamnă că n-ai fost la război cu mine, băiete.

Zidarul surâse.

— E adevărat că n-am fost soldat şi m-aş lăsa bucuros să fiu ucis pentru dânsa, şi nu ţin deloc la pielea mea…

— Atunci?

— Dar nu sunt deloc de părerea dumitale.

— De ce?

— De-aş ajunge până la dânsa, răsturnând totul în calea mea, nu cred că o voi putea elibera şi eu vreau să o eliberez.

— Şi cum vei face?

— Ţi-am spus că am planul meu.

— Bun! Să vedem.

— Nu sunt decât opt zile de aşteptare.

— Ah! Trebuie să treacă opt zile?

— Da, timpul necesar ridicării etajului al doilea al casei ce o reconstruim.

— Ştiu asta, dar când se va clădi catul al doilea, ce vei face?

— Atunci mă voi găsi în dreptul ferestrei sale.

— Atunci îi vei putea vorbi?

— Nu. Între casa pe care o reconstruim şi a ei nu e decât o curte largă de şase metri.

— Bine.

— Voi aştepta o noapte întunecoasă şi momentul în care voi fi singur cu dumneata.

— Şi apoi?

— Voi pune o scândură între casa cea nouă şi a ei şi voi trece.

— Bravo, exclamă invalidul, eşti mai îndrăzneţ, băiete, decât te credeam.

— Eu sunt pe schelă, de la vârsta de şase ani şi merg pe o scândură foarte sigur chiar la înălţimea de o sută de picioare. Voi ajunge deci la fereastra ei şi voi bate în geam. Dacă va veni să deschidă, îi voi spune: „Încrede-te în mine!” Şi luând-o în braţe o răpesc, iar cei doi bărbaţi, când se vor deştepta, vor vedea că pasărea a zburat din colivie.

— Nu eşti prost băiete, spuse invalidul.

— Pricepi acum de ce în loc să mă duc cu ceilalţi tovarăşi acasă, stau şi dorm aici.

— Drace!

— Nu mă vei trăda?

— Sunt soldat, răspunse invalidul, nu numai că nu te voi trăda, dar te voi ajuta.

Şi invalidul întinse mâna lucrătorului.

Focul se stinsese. Dar începuse să se lumineze de ziuă.

Invalidul, ridicându-şi capul, se uită la fereastra pe care i-o arătase zidarul.

Deodată această fereastră se deschise.

Un cap palid apăru la geam şi invalidul scoase un ţipăt de admiraţie.

— Cât e de frumoasă! Exclamă el.

Englezoaica nu-i privea, sau mai bine zis nu-i zărise.

— Ştii cel puţin cum o cheamă? Întrebă fostul zuav.

— Portarul mi-a spus prenumele ei.

— Ah!

— Ea se numeşte miss Ellen.

Şi, pe când zidarul vorbea astfel, englezoaica se uită înspre şantier; tresări văzându-l pe sărmanul zidar şi surâse, ca şi cum ar fi ghicit în el pe eliberatorul ei.

Capitolul III.

Miss Ellen!

Ea era fiica lordului Palmure, odinioară neîmpăcata inamică a lui Rocambole, iar acum amanta lui devotată.

Cei care au urmărit ultimele evenimente al căror teatru a fost Londra îşi amintesc desigur cursa întinsă de mândra fată acelui bărbat pe care ea credea că-l urăşte dar pe care îl iubea.

Şi n-au uitat acea scenă de disperare supremă, în timpul căreia miss Ellen căuta să facă din corpul ei o pavăză, pentru Rocambole, implorând mila acelui om răzbunător, acelui preot sălbatic ce se numea părintele Patterson.

Miss Ellen observase deodată că-l iubea pe omul pe care-l dăduse pe mâna inamicilor săi. Şi acel om îi spusese surâzând:

— M-ai pierdut, dar odată mă vei salva miss Ellen!

Şi atunci, pe când preotul făcea semn poliţiştilor să-l ia pe prizonier, acesta începu să vorbească în limba franceză, o limbă pe care miss Ellen o cunoştea la perfecţie.

— Miss Ellen, îi spusese, vom fi despărţiţi, dar despărţirea noastră va fi scurtă. Voi fi liber oricând voi vrea. De aceea nu te gândi la mine, ci la cauza pentru care te luptai odinioară şi căreia acum, ştiu că îi eşti devotată trup şi suflet, după cum îmi aparţii şi mie. Nu cere nimic tatălui dumitale care de altfel te va blestema; nu căuta să mă scoţi din închisoare, dar pleacă, părăseşte Londra, părăseşte Anglia, du-te la Paris, caută un om care se numeşte Milon şi o femeie numită Vanda şi spune-le: „Veniţi cu mine, stăpânul are nevoie de voi”. Asta va fi suficient.

Şi cum miss Ellen se uita la dânsul speriată, el adăugă:

— La Londra eram poreclit Omul Gri, dar la Paris mă numesc Rocambole!

Şi Rocambole cu pasul unui triumfător, lăsând-o pe miss Ellen nebună de durere, plecă.

Ieşind din subterană, ea urcase în palatul său.

Lordul Palmure lipsea.

De aici înainte miss Ellen era irlandeză. De aici înainte ea aparţinea marii cauze a fenianilor, pe care Rocambole o servise, şi ea înceta ca să spunem aşa, să mai fie fiica tatălui său.

De aceea ea nici nu se gândise ca să-l revadă.

Profitând de absenta nobilului, ea strânsese în grabă câteva rochii, câteva bijuterii şi toţi banii ce îi avusese la îndemână.

Miss Ellen avea doi servitori devotaţi, o fată în casă numită Katt şi un valet.

Ea îi luase cu dânsa.

Omul Gri nu ajunsese încă la Newgate şi miss Ellen se urcase în expresul de Folkestane şi părăsea Londra cu cei doi servitori ai săi.

Seara ea debarca la Boulogne şi sosea la Paris la miezul nopţii.

Miss Ellen, ca toate englezoaicele bogate, care călătoresc, cunoştea Parisul.

Rocambole nu avusese timp să-i dea alte informaţii; el nu putuse pronunţa decât numele lui Milon şi al Vandei, dar asta-i era de ajuns.

Miss Ellen, va fi o demnă tovarăşă a Omului Gri şi îi va găsi.

Sosind la Paris ea se duse pe strada Louis le Grand, într-o casă în care locuise deja cu tatăl ei într-o iarnă când venise la Paris.

Femeia care ţinuse apartamentul mobilat o recunoscu şi o primi foarte bine.

Miss Ellen se instală deci cu servitoarea şi servitorul ei.

A doua zi dimineaţa, după câteva ore de somn agitat, ea porni în cercetare.

Milon e un nume destul de comun: sunt sute de persoane cu numele de Milon la Paris.

Miss Ellen îşi spuse: „Voi vorbi cu toţi acei care se numesc astfel şi le voi spune: Cunoaşteţi pe stăpânul?”

Asta era naiv poate, la prima vedere, dar în realitate era mijlocul cel mai bun.

Şi miss Ellen se puse pe lucru.

Ea luă după almanah toate persoanele care purtau numele de Milon.

Niciunul din aceştia nu auzise vorbindu-se de un bărbat numit Rocambole.

Seara, miss Ellen, avu o idee cu totul englezească.

Ea redactă un anunţ conceput astfel: „Milon şi Vanda, ambii ai lui R. Sunt rugaţi să treacă fără întârziere în strada Louis le Grand nr… pentru o afacere din cele mai importante.”

Această notă era pentru ziare.

Din nenorocire, miss Ellen n-avu timp să o trimită la niciunul din ele.

Pe când, zdrobită de oboseală, ea se aşezase la masă, se auzi un zgomot, în anticameră, şi puţin după aceea servitoarea sa îi aduse o carte de vizită pe care se afla scris: „Sir James Wood, Oxford Street”.

Miss Ellen tocmai voia să răspundă că nu-l putea primi pe acest gentilom care îi era total necunoscut.

Dar sir James Wood, dând la o parte servitoarea, intră în odaia în care se afla miss Ellen.

În acelaşi timp, tânăra fată zări alţi doi bărbaţi, care îi erau total necunoscuţi şi care stăteau în odaia vecină. Atunci ea deveni palidă şi ghici că i se va întâmpla o nenorocire.

Totuşi ea îl privi pe sir James Wood cu mândrie şi-i spuse:

— Ce vrei de la mine, domnule, şi cu ce drept intri astfel?

— Oh! Scuză-mă, miss Ellen, răspunse el, sunt un gentilom şi îmi cunosc drepturile mele.

— Mă rog!

— Am un paşaport vizat de ambasadorul Angliei la Paris.

— Ce-mi pasă mie de asta!

— Şi un ordin al prefectului de poliţie, care mă autorizează să recurg la forţă, la nevoie.

— Domnule!

— În fine, am onoarea să fac parte din poliţia londoneză.

Miss Ellen se dădu înapoi speriată.

— Văd, spuse cu răceală acel bărbat, că începi să pricepi de ce am venit aici. Lordul Palmure, nobilul dumitale tată şi preotul Patterson, prietenul său, m-au trimis aici.

Miss Ellen scoase un ţipăt!

Capitolul IV.

Sir James Wood, poliţistul, era un om de aproape patruzeci şi cinci de ani, cu favoriţii puţin căniţi, cu părul blond şi ochii albaştri.

El avea nişte dinţi frumoşi, o faţă colorată şi purtarea lui era aceea a unui gentilom perfect.

El se exprima cu cel mai frumos calm şi era foarte respectuos.

— Miss Ellen, te rog să mă scuzi mai întâi şi să mă asculţi cu răbdare. Ţi-am spus cine sunt, îmi fac datoria şi nimic mai mult. Am plecat din Londra cu ordine formale. Nu voi trece peste ordinele primite.

— Domnule, răspunse miss Ellen, care-şi recăpătase puţin câte puţin prezenţa de spirit şi sângele rece, te rog să te explici.

— Sunt la ordinele dumitale, miss Ellen.

— Ţi s-au dat instrucţiuni relative la mine?

— Da.

— De către cine?

— De lordul Palmure, nobilul dumitale tată.

— Care sunt aceste instrucţiuni?

— Atitudinea şi purtarea dumitale, miss Ellen, le pot modifica.

— Ah!

— Lordul Palmure ştie de ce ai plecat din Londra.

— Bine.

— El doreşte să te întorci.

— Apoi?

— Dar mai doreşte să nu iei legătura cu mizerabilii pe care ai venit să-i cauţi la Paris.

— Şi apoi?

— Ordinele pe care le-am primit sunt consecinţa acestei îndoite dorinţe.

— Să vedem aceste ordine!

— Le-am executat în parte. M-am dus la ambasada Angliei şi, cu o scrisoare a lordului Palmure, aprobată de ambasador, am solicitat de la prefectul poliţiei din Paris un mandat de arestare pe care l-am obţinut.

— Ai venit să mă arestezi? Strigă miss Ellen făcând din nou un pas înapoi.

— Asta depinde de dumneata, miss Ellen.

— De mine?

— Parlamentul e aproape la sfârşitul sesiunii; peste cincisprezece zile membrii săi vor fi liberi şi lordul Palmure va putea să plece din Londra şi să vină la Paris ca să-şi caute fiica.

— Şi… până atunci?

— Îţi propun să alegi: sau te las în Franţa într-o casă de sănătate, sau rămâi liberă sub supravegherea mea. În acest din urmă caz, îi voi concedia pe cei doi servitori ai dumitale, şi îi voi înlocui cu alţii; voi locui eu şi colegul meu în această casă şi nu vei putea ieşi decât însoţită de dânsul sau de mine. De altfel, fii liniştită, miss Ellen, adăugă el surâzând, sunt oameni de bună condiţie şi nu te vor face să roşeşti. Te vei duce la Pădure în fiecare zi, dacă îţi va plăcea şi seara la teatru. Lordul Palmure îţi deschide un credit la Casa Rothschild din Paris, din care îţi vei putea satisface toate capriciile.

— Şi dacă refuz?

— Vom fi nevoiţi, cu părere de rău, ca eu şi colegul meu să te conducem, chiar astă seară într-o casă de sănătate,

unde vei fi pusă sub supraveghere cu totul particulară.

Răceala cu care vorbea sir James Wood, nu mai lăsa nici o îndoială sărmanei miss Ellen.

Era evident că acest om va face ceea ce spunea şi nimic în lume nu l-ar putea face să-şi calce datoria.

Între două rele, miss Ellen, care era o fată hotărâtă, trebuia să aleagă pe cel mai mic.

Într-o casă de sănătate ea era cu totul prizonieră; sub supravegherea lui sir James Wood ea avea cel puţin şansa de a scăpa.

Parisul era ţara clasică a întâmplării.

Ea păru că se gândeşte un moment.

Apoi, privindu-l pe gentilom spuse:

— Ei bine, domnule, primesc.

Din acea zi, viaţa sărmanei fete fusese aşa cum o descrisese zidarul, tovarăşului său de noapte, invalidul.

Cei doi poliţişti nu o părăseau nici un moment în cursul zilei.

Noaptea ei dormeau pe un pat de campanie la uşa tinerei fete, aşa că dânsa nu putea ieşi din odaia sa fără ca să-i deştepte.

Cu toate acestea ea sperase un moment în eliberarea sa.

Ea îl surprinsese pe sărmanul zidar, care o contempla cu extaz şi îndată îi venise gândul să facă un instrument din acest om naiv.

Biletul pe care ea îl lăsase să cadă din mână pe fereastră era astfel conceput: „Am să-ţi cer un mic serviciu, şi te voi recompensa cu generozitate dacă vei putea să-l faci. După ce vei citi aceste cuvinte ridică capul şi dacă eşti hotărât să mă serveşti scoate-ţi de două ori la rând cascheta de pe cap. Apoi îţi voi da instrucţiunile mele”.

Din nenorocire sir James Wood surprinsese biletul căzând şi după cinci minute colegul său s-a dus de l-a luat, înainte ca sărmanul zidar să-l fi citit.

În acea zi poliţistul i-a spus tinerei fete:

— Miss Ellen, dacă vei mai face asta, voi avea neplăcerea să te conduc într-o casă de sănătate.

De atunci nu i s-a mai permis să stea ziua la fereastră, adică atâta timp cât zidarii erau pe şantier.

Dacă această fereastră se deschidea şi tânăra fata apărea la fereastră, poliţistul era în spatele ei.

Zidarii soseau la orele şase dimineaţa şi plecau la şapte seara.

Atunci invalidul lua în primire şantierul, dar sir James Wood nu se temea de dânsul, căci observase că miss Ellen se gândise să se adreseze tânărului zidar.

Trecuseră opt zile de la încercarea infructuoasă cu biletul, când miss Ellen, într-o dimineaţă, deschizând fereastra, îl zări pe zidar stând lângă invalid, pe şantier.

Cum ora la care veneau zidarii la lucru era încă departe, sir James Wood, crezând că miss Ellen doarme, se afla încă în pat în odaia vecină.

Miss Ellen tresări văzându-l pe zidar şi, din nou, în inima ei licări o rază de speranţă.

Şi luând o bucată de hârtie scrise un bilet conceput în aceiaşi termeni ca cel dintâi.

De astă dată biletul ajunse la destinaţie.

Zidarul ştia să citească.

El îşi scoase cascheta de două ori la rând şi miss Ellen dispăru îndată de la fereastră.

Capitolul V.

Miss Ellen închise fereastra şi se întinse din nou în pat.

Ea ştia acum un lucru: că zidarul dormea la şantier, în loc să se ducă seara acasă ca ceilalţi lucrători.

Sir James Wood se deşteptă puţin după aceea, dar nu bănui nimic.

Miss Ellen stătea în pat şi părea resemnată cu captivitatea ei.

Ea se duse la Pădure ca de obicei, se întoarse la ora mesei, tot însoţită de cei doi gardieni ai săi şi profită de un moment în care sir James Wood o lăsă singură ca să se

dezbrace, ca să scrie un bilet conceput în chipul următor: „Ai putea să ajungi la mine, cu ajutorul unei scări sau printr-un alt mijloc? Eşti singurul om pe care-l cunosc la Paris şi sunt prizonieră. Dacă poţi, scrie-mi; la noapte voi lăsa pe fereastră o sforicică de care vei lega răspunsul dumitale. Îţi repet, vei fi recompensat cu generozitate”.

Ea ascunse acest bilet în sân şi aşteptă cu răbdare să se însereze.

Sir James Wood, îndată ce se înnopta, nu se mai temea de şantier.

Uneori chiar îl lăsa de pază pe colegul său şi el se ducea să se plimbe puţin pe bulevard. Miss Ellen, după masă, se aşeza la pian şi cânta până la ora zece, când se urca în pat.

Niciodată orele nu i se păruseră mai lungi ca în seara aceasta.

În fine, sir James Wood ieşi, după ce îl instală pe celălalt poliţist în anticameră şi miss Ellen se retrase în odaia sa.

După ce stinse lumânarea, deschise fereastra, fără zgomot şi se uită înspre şantier.

Ca şi în noaptea precedentă, doi oameni stăteau de vorbă lângă foc.

Erau invalidul şi zidarul.

Acesta n-avu nevoie să-şi ridice capul, căci avea mereu ochii fixaţi la fereastră.

Noaptea era destul de luminoasă, de altfel şi zidarul zărind-o pe englezoaică se sculă şi se duse sub fereastră.

Atunci miss Ellen dădu drumul biletului său şi dispăru din nou.

Zidarul luă biletul, reveni lângă foc şi-l citi. Apoi îl arătă invalidului.

— Foarte ciudat că ea este prizonieră; prizonieră a cui? A vreunui bărbat gelos?

— Oh! Exclamă naivul zidar plin de mânie.

Zidarul avea creion, dar n-avea hârtie. De aceea luă de jos o bucăţică de scândură şi cu creionul scrise: „N-avem aici o scară destul de lungă; dar dacă poţi aştepta încă şase

zile, voi ajunge până la dumneata şi dacă vei vrea te voi scăpa”.

După aceea se duse din nou sub fereastră.

Miss Ellen stând la geam îl văzu scriind.

Ea luă o sforicică căreia îi dădu drumul pe fereastră ţinând un capăt în mână.

Inteligentul zidar legă scândurica pe care miss Ellen o trase sus la dânsa.

Peste două minute scândurica coborî din nou şi pe dânsa, miss Ellen scrisese: „Voi aştepta”.

Ce mijloc va întrebuinţa zidarul ca să o salveze?

Ea nu ştia, dar avea încredere într-însul.

A doua zi, pe când se afla la masă cu sir James Wood, ea îi spuse:

— Peste câteva zile crezi că va sosi tatăl meu?

— Am primit o scrisoare de la dânsul astăzi de dimineaţă.

— Ah!

— Lordul Palmure va fi aici peste treisprezece zile.

— De ce, în loc să vină aici, nu te-a însărcinat ca să mă duci în Anglia?

Un surâs flutură pe buzele lui sir James Wood, care răspunse:

— Dar lordul Palmure n-are deloc intenţia să te ducă în Anglia.

— Ah! Adevărat?

— Nu vrea să se expună văzându-te trecând pe faţă la feniani.

— Ah! Ah!

— Şi te va duce să petreci iarna în Italia.

— Bine, răspunse miss Ellen, pricep.

Şi nu-i mai adresă nici un cuvânt lui sir James Wood.

Zilele treceau.

Din când în când sărmana prizonieră se uita pe furiş înspre şantier.

Casa cea nouă înainta repede.

După cinci zile ea ajunsese la catul al doilea.

Pe o noapte întunecoasă miss Ellen apăruse din nou la fereastră.

Zidarul luă o scândurică şi veni sub fereastră.

Miss Ellen lăsă sforicică şi trase la dânsa scândura.

Zidarul scrisese pe ea: „Mâine, la miezul nopţii, voi fi la dumneata”.

Şi miss Ellen aruncând scândurica se sculă plină de speranţă.

Noaptea i se păru lungă, ziua încă şi mai lungă; totuşi ea îşi ascunse perfect de bine nerăbdarea şi sir James Wood nu se mai îndoi de nimic.

Când se înnoptă, miss Ellen se retrase în odaia sa.

La ora unsprezece, sir James Wood se întoarse din plimbarea sa.

El nu pătrundea niciodată în odaia tinerei fete, dar făcuse o găurică în uşă şi pe acolo putea să urmărească orice mişcare a ei.

Sir James Wood o zări pe miss Ellen care părea că doarme.

Atunci el se culcă pe patul său de campanie, care se afla aşezat de-a curmezişul uşii.

După un sfert de oră miss Ellen, care nu dormea, auzi un sforăit.

Asta dovedea că sir James dormea.

Atunci ea se dădu jos din pat, se înfăşură într-un capot, deschise fereastra şi aşteptă.

La razele lunii ea îl văzu pe zidar pe schela de la catul al treilea al casei celei noi.

Invalidul era cu dânsul.

Amândoi târau după dânşii o scândură groasă.

Atunci miss Ellen se sperie şi închise instinctiv ochii, căci tânărul zidar pornise pe acea punte aeriană.

Capitolul VI.

După cum spusese singur, zidarul era obişnuit cu asemenea minuni de echilibru.

El trecu pe acea punte şi ajunse la fereastra pe care miss Ellen o deschisese.

Atunci două mâini mici îl cuprinseră şi o voce armonioasă îi şopti:

— Nu face zgomot, căci suntem pierduţi.

Odaia era în întuneric, dar razele lunii pătrundeau şi sărmanul zidar contempla pe miss Ellen cu extaz.

Era un vis!

Un vis straniu, ceresc pentru dânsul, un sărman zidar, să se afle în budoarul acestei tinere fete îmbrăcată în mătase şi care-l luase de mâini şi îi murmura la ureche: Nu face zgomot.

Miss Ellen ştia desigur de acea gaură făcută în uşă de sir James, ca să o poată supraveghea în orice moment, căci ea îl duse pe lucrător într-un colţ al odăii, unde nu puteau fi văzuţi.

Şi atunci, ţinându-l de mână, ea apropie buzele sale de urechea lui şi-i spuse:

— Nu te cunosc, dar am încredere în dumneata.

— Nici eu, domnişoară, răspunse naivul băiat, nu te cunosc, dar poţi să faci un semn şi mă arunc pe fereastră.

— Atunci îmi eşti devotat?

— Până şi ultima picătură de sânge îţi aparţine.

— Sper, spuse ea adânc mişcată, că nu vei avea nevoie să-ţi verşi sângele pentru mine. Dar am speranţa că vei putea să-mi faci un mare serviciu.

— Spune, domnişoară, căci sunt gata.

— În două cuvinte, căci n-avem timp de pierdut, te voi pune la curent cu situaţia. Sunt fiica unui lord englez; am fugit de la tatăl meu ca să împlinesc o datorie imperioasă, o datorie sfântă.

— Sunt sigur, spuse zidarul privind-o extaziat, că fără asta n-ai fi fugit de acasă.

Miss Ellen continuă:

— Am venit la Paris să caut un om pe care nu-l cunosc, al cărui domiciliu nu-l ştiu şi pe care trebuie să-l regăsesc cu

orice preţ. Acest om se numeşte Milon.

— Milon! Exclamă zidarul.

— Da. Cunoşti pe cineva cu acest nume?

— Antreprenorul nostru se numeşte Milon.

— Oh! Dumnezeul meu! Exclamă miss Ellen, dacă ar fi dânsul!

— Cum e acela pe care îl cauţi? Întrebă zidarul.

— Ţi-am spus că nu-l cunosc… şi că nu l-am văzut niciodată!

— Ştii dacă e tânăr sau bătrân?

— Nu.

— Antreprenorul nostru, continuă zidarul, e un om înalt şi gras, care are părul alb şi e bun ca pâinea caldă.

— Tot ceea ce vă pot spune, reluă miss Ellen, e că el trebuie să cunoască o femeie numită Vanda.

— Bine.

— Şi pe un bărbat numit Rocambole.

— Asta îmi ajunge, zise zidarul. Astăzi de dimineaţă mă voi duce la patron şi îi voi spune: „Îi cunoşti pe domnul Rocambole şi pe doamna Vanda?” Dacă îmi răspunde afirmativ, atunci e dânsul. Şi la noapte vin să-ţi spun.

— Dar, adăugă miss Elen, aş vrea să ies de aici. Poţi să mă iei?

— Da, răspunse zidarul înfiorându-se. Numai trebuie să mă duc pe clădire.

— Pentru ce?

— Ca să caut o scândură mai largă.

— Ah! Zise miss Ellen, sunt curajoasă şi am pasul sigur.

— Da, zise zidarul, dar scândura nu e destul de tare şi s-ar rupe sub greutatea a două persoane.

Miss Ellen rămase un moment pe gânduri.

— E mai bine, cred, spuse dânsa, ca să aşteptăm până mâine noapte. Mai întâi vei vedea dacă Milon de care vorbeşti e acela pe care îl caut.

— Bine.

— Şi apoi vei căuta într-un cartier îndepărtat de aici, o căsuţă unde îmi vei procura o rochie ca a unei femei din popor. Iată banii pentru asta.

Şi ea puse o pungă în mâna zidarului.

— Voi executa ordinele dumitale, domnişoară, zise el, şi mâine, la această oră, să fii gata. Voi găsi o scândură şi mai largă şi mai solidă. Vei putea trece fără pericol.

— Eşti un băiat bun şi ai o inimă nobilă, spuse miss Ellen.

Şi fiica pairului Angliei întinse mâna sărmanului zidar, care i-o sărută respectuos.

Apoi el porni pe puntea aeriană.

Atunci miss Ellen căzu în genunchi şi mulţumi lui Dumnezeu.

Ea găsise, în fine, un eliberator.

Cu toate acestea, ea nu mai auzea sforăiturile lui sir James Wood.

Dar ea vorbise atât de încet, încât era greu ca poliţistul să aibă vreo idee de această întrevedere nocturnă.

Miss Ellen petrecu restul nopţii foarte îngrijorată şi nu se linişti decât a doua zi când îl văzu pe sir James Wood.

Englezul era liniştit şi indiferent şi-i spuse:

— Nu mai ai decât douăsprezece zile ca să suporţi prezenţa mea, miss Ellen, dacă ai răbdare!

„Mai puţin decât atâta, poate, murmură tânăra fată gândindu-se la zidar”.

Capitolul VII.

Zidarul ajunsese pe clădirea nouă.

Invalidul îl aştepta şi-l ajută să tragă scândura, care-i servise de punte.

— Ei bine? Ce ţi-a spus? Întrebă soldatul.

Zidarul îi povesti întrevederea cu tânăra fată.

— Şi ce vei face? Îl întrebă invalidul.

— Drace! Răspunse zidarul, e foarte simplu, mă voi duce la antreprenor.

— Şi apoi?

— Apoi îl voi întreba: „Îl cunoşti pe Rocambole?”.

— Nu sunt de această părere, spuse invalidul.

— De ce?

— Sunt un om cu experienţă, ţi-am spus. Şi socotesc că nu trebuie să te grăbeşti.

— Explică-te atunci.

— Presupun un lucru, reluă invalidul, că antreprenorul nu e acela pe care îl caută englezoaica.

— Bine.

— El va vrea să ştie pentru ce i-ai pus această întrebare şi-i vei povesti totul.

— Desigur.

— Antreprenorul e un om în vârstă şi oamenii în vârstă nu ţin seama de amor; dar, în schimb, ei ţin la interesele lor. Pricepi acum?

— Nu, prietene.

— Antreprenorul din tot ceea ce-i vei spune nu va vedea decât un lucru.

— Care?

— Că tu noaptea treci de la construcţia lui într-o casă locuită; că poliţiei poate că nu-i va plăcea acest lucru şi că ea poate să aibă oarecare neajunsuri din cauza ta.

— Drace! Poate că ai dreptate.

— Atunci, continuă invalidul, el te va da afară şi nu vei mai putea să o salvezi pe englezoaică.

— Dar spune-mi, dragul meu, ce ai face în locul meu?

— Mâine n-aş spune nimic antreprenorului.

— Bine.

— Dar m-aş ocupa să găsesc o odaie undeva pentru domnişoara; o odaie şi o rochie, căci ea se gândeşte foarte bine că nu poate umbla îmbrăcată ca o ducesă, dacă va locui la barieră.

— Şi apoi?

— Apoi, în noaptea următoare, aş elibera-o; şi numai când dânsa ar fi departe de aici şi în siguranţă, l-aş întreba pe antreprenor, dacă îl cunoaşte pe acel domn… numit… Rocambole.

— Bine, zise zidarul, ai mare dreptate şi voi face aşa cum spui.

Invalidul şi zidarul se duseră apoi să petreacă restul nopţii lângă focul aprins.

Când se făcu ziuă, invalidul îl trezi pe zidar şi-i spuse:

— Mi-a venit o idee. Am o soră la Gros-Caillon, în pasajul Alman; ea e spălătoreasă, o femeie foarte cumsecade, care mi-e devotată şi care va face tot ce voi vrea.

— Bine.

— Ea o va găzdui pe englezoaica ta. Mă voi duce să-i vorbesc chiar astăzi. Nu te mai îngriji de nimic. Îţi voi aduce chiar o rochie pentru domnişoara.

— Ah, dragul meu, zise zidarul, eşti un bun camarad.

— Am fost întotdeauna, răspunse invalidul.

Ziua trecu.

Zidarul era plin de nerăbdare; dar nu mai îndrăznea să ridice ochii spre fereastră, căci avea o mare teamă ca planul său să nu fie ghicit de tovarăşii săi de şantier, cât şi de oamenii care o păzeau pe englezoaică.

Însă el găsise o scândură groasă şi lungă.

Când se făcu noapte, lucrătorii plecară şi sosi invalidul.

El avea sub braţ un pachet.

Când rămase singur cu zidarul, îi spuse:

— Am văzut-o pe sora mea; ea te aşteaptă cu englezoaica şi i-a dat o rochie bună.

Şi-i arătă pachetul.

Amândoi aprinseră focul şi aşteptară.

În ajun noaptea era luminoasă; iar acum cerul era înnourat şi întunericul complet.

— E mai bine aşa, şopti invalidul, căci nu vom fi văzuţi de nimeni.

O lumină ardea la fereastra odăii locuite de miss Ellen.

Zidarul îi spuse invalidului.

— Atâta timp cât voi vedea această lumină, nu mă voi mişca.

— De ce?

— Fiindcă ea nu poate fi singură. Când se va stinge lumina vom pune scândura.

Pe când el pronunţa aceste cuvinte se stinse lumina.

— Să mai aşteptăm încă puţin, hotărî zidarul.

După câteva minute fereastra se întredeschise.

— Ah! Iată momentul, exclamă zidarul, care socoti că miss Ellen era gata.

Şi amândoi aşezară scândura.

Atunci zidarul, luând pachetul adus de invalid, porni pe acea punte aeriană.

Dar când ajunse la mijlocul ei, se deschise fereastra, apoi apăru o formă omenească, care nu era aceea a tinerei fete ci a unui bărbat, şi acel om, luând cu amândouă mâinile scândura de marginea cu care era sprijinită de fereastră, o aruncă jos.

Invalidul auzi un ţipăt şi nefericitul zidar se prăbuşi!

Capitolul VIII.

De doi sau trei ani partea stângă a bulevardului Champs-Élysées şi-a schimbat complet înfăţişarea.

Fostul sat Chaillot a dispărut şi măreţul palat al ducesei d'Alba, care avea un parc de mai multe hectare, a făcut loc unor terenuri încă goale, dar care mâine vor fi acoperite de un oraş cu totul nou.

Ici şi colo se afla câte o construcţie abia terminată: strada Morny prelungită nu e mărginită decât de terenuri ce sunt de vânzare şi care, în cea mai mare parte aparţin asistenţei publice.

La miezul nopţii acest cartier este pustiu şi pe acolo nu se întâlneşte nici o birjă.

Totuşi Champs-Élysées e la doi paşi, iar de cealaltă parte, foburgul Saint-Honoré este plin de zgomot şi de lumină.

Platoul Chaillot este pustiu şi trecătorul care ar face imprudenţa să se aventureze, ar risca să fie atacat de vreun pungaş.

Cu toate acestea chiar în seara în care nenorocitul zidar cădea de la o aşa înălţime, pe strada Morny trecea un

cupeu de casă, care se opri la colţul bulevardului.

Cupeul era negru şi avea înhămat un cal de rasă, iar pe capră se afla un vizitiu foarte tânăr.

Un bărbat tânăr deschise uşa cupeului şi coborî.

Vizitiul se uită puţin cam mirat în jurul său, ca şi cum ar fi căutat cu privirea o casă în care stăpânul său trebuia să facă o vizită nocturnă.

Tânărul bărbat care era învăluit într-o manta mare impermeabilă, căci începuse să cadă o ploaie măruntă, îşi aprinse liniştit o ţigară, apoi îi spuse vizitiului:

— Te poţi întoarce acasă.

— Nu-l aştept pe domnul?

— Nu. Du-te.

Vizitiul întoarse calul, dar, în acelaşi timp, din curiozitate, întoarse capul ca să vadă unde se ducea pe jos stăpânul său la acea oră.

Dar tânărul, care fără îndoială nu voia să-i satisfacă curiozitatea, aşteptă foarte liniştit îndepărtarea cupeului.

Apoi el porni repede înainte îndreptându-se spre Trocadero.

După ce trecu de strada Francisc I, el se opri din nou.

Un zgomot ajunse până la urechile lui: doi bărbaţi mergeau după dânsul, vorbind în şoaptă.

Pe măsură ce se apropiau, cei doi puteau fi zăriţi mai bine în întuneric şi, în curând, el îi putu vedea pe unul care avea o statură colosală.

„Acesta trebuie să fie Milon, se gândi tânărul om.”

Atunci el se ascunse după nişte uluci.

Cei doi oameni se aflau la mică distanţă de dânsul.

Unul spunea:

— Nu trebuie să te deranjez în noaptea asta patroane?

— Nu.

— Sub nici un pretext?

— În afară de cazul când englezul care a venit aseară, va reveni.

— Tot în acelaşi loc te duci?

— Da.

— Atunci pot pleca, patroane?

— Da. Bună seara.

— Bună seara patroane.

Si cel mai scund dintre ei se întoarse, apucând-o pe Champs-Élysées, pe când colosul îşi continuă drumul.

Atunci tânărul om ieşi din ascunzătoarea sa şi făcu un pas spre dânsul.

— Cine e acolo? Întrebă colosul.

— Tu eşti, Milon?

— Da, domnule; ah! Iartă-mă că nu te-am recunoscut, domnule Marmouset.

— E destul de întuneric, ca totul să fie scuzabil.

Şi Marmouset, căci era fostul elev al lui Rocambole, întinse mâna lui Milon, acestui bătrân şi credincios servitor al stăpânului.

— Vezi, spuse Milon, sunt punctual la întâlnirea noastră lunară.

— Şi eu, răspunse Marmouset.

— Şi, continuă Milon, sunt sigur că nimeni nu va lipsi.

— În afară de Vanda, poate.

— De ce?

— Am trimis-o în Anglia.

Marmouset îl luă de braţ pe Milon şi-i spuse:

— Ea îl va regăsi poate.

Milon clatină din cap. Apoi spuse cu o voce mişcată:

— Ah! Mi-e frică ca Stăpânul să nu fi murit.

Marmouset dădu din umeri:

— Tu spuneai acelaşi lucru şi acum patru ani când era în India.

— E adevărat.

— Şi stăpânul s-a întors.

— Şi asta e adevărat. Dar ştiu proverbul: Ulciorul nu merge de multe ori la apă.

— Fiindcă se sparge, nu-i aşa?

— Da.

— Ei bine, pe lângă faptul că nu eşti respectuos comparându-l pe Rocambole cu un ulcior…

— Scuză-mă, murmură Milon, căci orice aş face, eu tot un dobitoc voi rămâne.

— Uiţi că el e un om care se joacă cu moartea având surâsul pe buze.

— Însă noi suntem fără veşti!

— Da.

— Şi asta de peste şase luni.

— Şi asta e adevărat.

— Totuşi Londra nu e departe de Paris… şi dacă stăpânul nu ne dă nici un semn de viaţă…

— E că are motivele sale, adăugă Marmouset. Dar vorbeai mai adineauri de un englez…

— Ah! Da, exclamă Milon.

— Cine e dânsul?

— Îţi voi spune.

Ei continuară să meargă, apoi oprindu-se deodată la un teren împrejmuit, Milon desfăcu o scândură din gard şi spuse:

— Nu suntem primii.

Şi intrară pe acel teren.

Marmouset îl urmă, întrebându-l:

— Să vedem cine e acest englez?

Capitolul IX.

Milon puse scândura la loc.

Apoi, cum Marmouset mergea alături de dânsul, îi spuse:

— Acum opt zile a venit un englez la mine. El nu era nici milord, nici vreun gentilom. Ci era un om sărman, îmbrăcat prost. Am crezut că era un cerşetor şi am vrut să-i dau de pomană. El n-a vrut să primească, spunându-mi: „N-am venit pentru asta”.

Cum el abia putea vorbi franţuzeşte, i-am vorbit în engleză.

Atunci el mi-a povestit că fusese furat la sosirea sa la Paris şi pierduse o scrisoare şi alte pachete.

Cât despre scrisoare eră adresată unui domn Milon din Paris şi ea îi fusese dată de Omul Gri.

Cunoşti pe cineva cu acest nume?

— Nu, spuse Marmouset.

— Nici eu, totuşi…

— Ei bine?

După ce acest om a plecat, m-am gândit la stăpân, care putea fi una şi aceeaşi persoană cu Omul Gri.

— Ce te face să bănuieşti asta?

— Iată, sărmanul englez mi-a spus că Omul Gri este francez şi că acest francez visa eliberarea Irlandei: că era un bărbat foarte tare şi că tot ceea ce întreprindea reuşea. De aceea mi se pare că seamănă cu Stăpânul.

— Continuă, spuse Marmouset devenind gânditor.

— Englezul, continuă Milon, crede că scrisoarea era semnată cu un alt nume. Dar Omul Gri i-o dăduse închisă. Apoi nu eram primul căruia el îi povestea această istorie, căci nu-şi amintea decât numele scris pe plic, dar nu şi adresa. El a vizitat deci pe toţi oamenii care poartă numele de Milon şi fusese dat afară. Îţi mărturisesc că l-am luat şi eu drept un aventurier. Era într-o sâmbătă: zi de plată şi zece persoane mă aşteptau în biroul meu; i-am pus zece franci în mâna, spunându-i:

— N-am timp să stau mult de vorbă astăzi, dar vino să mă mai vezi.

— Şi s-a întors?

— Vai! Nu, suspină Milon. Am spus tuturor servitorilor mei, maistrului meu, tuturor, că dacă va veni englezul să vină după mine, oriunde aş fi.

— Bine ai făcut, zise Marmouset. Ceva îmi spune că acest om vine din partea stăpânului.

— Dar, întrebă Milon suspinând, dacă nu mai vine?

— Îl vom căuta.

— Parisul e mare… E greu să găseşti un ac într-un car cu fân.

— Aş! Nu sunt aşa de mulţi englezi la Paris.

Terenul pe care ei mergeau era acoperit de materiale de demolare, în mijlocul cărora Milon trecea ca un om obişnuit cu ele.

Se aflau acolo, una din acele case din Chaillot, care fusese dărâmată ca să se înalţe în locul ei una din frumoasele construcţii cu apartamente ce se închiriază cu şase mii de franci pe an.

Unde dracu îl ducea Milon pe Marmouset?

Sau mai bine zis în ce loc se duceau amândoi? Căci Marmouset cunoştea perfect de bine drumul.

La marginea acestui teren se afla o grămadă de pietre şi alături câteva scânduri acopereau un fel de puţ.

Acest puţ nu era altceva decât intrarea unei pivniţe. Casa fusese dărâmată, dar pivniţa nu fusese încă acoperită.

Când ajunseră aici, Milon făcu din nou observaţia:

— Nu sosim cel dintâi.

— Şi ce-i cu asta? Întrebă Marmouset.

Atunci Milon scoase din buzunar un felinar pe care îl aprinse.

Apoi el porni pe o scară ce se înfunda în pământ.

Marmouset îl urma.

La treapta a treizecea ei se găsiră într-un fel de coridor.

O lumină strălucea în depărtare.

— Cine a putut veni înaintea noastră? Întrebă Marmouset.

— Poate că Moartea-Bravilor.

— Ah!

— El locuieşte pe aici. În afară de cazul când e Jean-Călăul.

— Locuieşte şi dânsul pe aici?

— Da, s-a stabilit măcelar la Passy, după cum ştii.

— A! E adevărat.

Milon stinse felinarul deoarece lumina ce strălucea în depărtare îi călăuzea şi sosiră astfel la o uşă în care bătu de trei ori.

Îndată această uşă se deschise şi cei doi vizitatori nocturni se găsiră în faţa unui bătrân înalt, al cărui păr şi barbă erau cu totul albe.

Capitolul X.

Omul cu barbă albă care deschisese uşa, nu era altul decât vechea noastră cunoştinţă Jean-Călăul, paria ocnei, pe care Rocambole îl împăcase cu societatea.

El fusese primul la întâlnire; şi această întâlnire avea loc în pivniţa unei case dărâmate, în mijlocul acestui cartier pustiu pe care l-am descris. De ce? În ce scop?

Vom spune asta în puţine cuvinte.

Vă amintiţi că la întoarcerea sa din India, Rocambole îi dusese pe tovarăşii săi la Londra; apoi, după ce comoara maiorului a fost recuperată, după ce a fost terminată această campanie aventuroasă, atunci când el era aşteptat la bord ca să se întoarcă în Franţa, lipsise de la apel.

El trimisese tovarăşilor săi răspunsul:

— Plecaţi fără mine, voi veni şi eu.

De atunci era mai mult de un an şi stăpânul nu mai fusese văzut.

În fiecare lună toţi acei care i se supuseseră, toţi acei care şi-ar fi vărsat ultima picătură de sânge pentru dânsul, se întâlneau când într-un loc, când într-altul sub preşedinţia lui Marmouset şi a lui Milon.

Fiecare, venind, spera să afle ceva, să aibă vreo veste de la stăpân.

Unii călătoriseră, alţii străbătuseră Parisul în toate sensurile.

De altfel, tovarăşii lui Rocambole nu mai erau decât nişte oameni care se luptau cu nevoile vieţii, obligaţi fiind să ascundă societăţii un trecut întunecos. Acest om neobosit, înainte de a-i părăsi, completase opera sa; făcuse fiecăruia dintre ei câte un loc sub soare.

Jean-Călăul redevenise măcelar; el avea prăvălie în Passy şi se bucura de stima tuturor.

Milon, comanditat de Marmouset, acum milionar, ca urmare a morţii sărmanei Gipsy, devenise antreprenor. El dărâma şi reconstruia case, având sub ordinele sale o mie cinci sute de lucrători.

Moartea-Bravilor se făcuse dulgher.

Camarde, fosta amantă a Patissierului, această sinistră cârciumăreasă de la Arlechin, ţinea acum o cârciumă frumoasă pe bulevardul Sevastopol, iar Pie-Borgne, devenise negustorească de fructe pe Rue de la Paris.

Toţi, în fine, aveau de lucru, trăiau în belşug şi cinstit, păstrând în inima lor respect şi iubire pentru acest bărbat, care fusese bandit în tinereţea lui, dar se căise şi le întinsese mâna.

Nimic nu era mai ciudat, de altfel, decât aceste întâlniri misterioase în care fiecare sosea în costumul profesiunii sale, în care rochia de mătase a Vandei se atingea de rochia de creon a Camardei, iar haina elegantă a lui Marmouset, de hainele simple ale celorlalţi.

Aceste curiozităţi uimiseră puţin şi poliţia.

În acea zi prietenii lui Rocambole se întruniseră la Camarde.

Un sergent de oraş curios, adresase un raport comisarului de poliţie al cartierului.

Comisarul care îl cunoştea pe Milon, îl chemase ca să-i ceară explicaţii.

Milon îi răspunsese că erau toţi prieteni vechi care benchetuiau o dată pe an.

Această explicaţie satisfăcuse curiozitatea comisarului dar Milon îi spusese lui Marmouset:

— Nu vreau ca poliţia să se amestece în afacerile noastre. Data viitoare voi indica un loc unde poliţia sigur nu va veni.

Şi de aceea pivniţa casei dărâmate în cartierul Chaillot fusese aleasă pentru această nouă întâlnire.

Doar cu o noapte înainte Milon transportase acolo prin doi lucrători, de care era sigur, un coş cu sticle de vin.

Deci Jean-Călăul fusese cel dintâi la această întâlnire. Apoi veni Marmouset şi Milon şi după dânşii Moartea-Bravilor şi alţi zece încă.

Cu toţii se priveau cu tristeţe.

— Suntem toţi? Întrebă Marmouset.

— Lipseşte numai Vanda, răspunse Milon.

— Ea nu va veni probabil deloc, ţi-am spus, reluă Marmouset.

Dar pe când vorbea astfel, uşa se deschise şi toţi scoaseră un strigăt de bucurie.

Vanda apăruse în prag.

Era în rochie de călătorie, înfăşurată într-o blană mare.

— Sosesc de la Londra, spuse dânsa şi vă aduc veşti de la Rocambole.

Toţi scoaseră un strigăt de entuziasm.

— Unde e? Continuă Vanda. Vai! Nu ştiu, dar vă pot afirma că nu e mort.

— Nu l-ai văzut, deci? Strigă Marmouset.

— Nu, dar am urmărit paşii lui până acum cincisprezece zile.

— Şi atunci?

— Şi atunci n-am mai putut afla nimic.

— Oh! Exclamă Milon, atunci s-a întâmplat o nenorocire.

— Nu, spuse Vanda cu convingere. Rocambole era victorios asupra inamicilor săi chiar în momentul în care îi pierdeam urma.

— Ce inamici avea el la Londra? Pe maiorul indian? Întrebă Milon.

— Nu, răspunse Vanda. Noii inamici ai lui Rocambole, sau mai bine zis acei cărora el le-a declarat război, sunt opresorii Irlandei şi ai religiei catolice. Rocambole este fruntea fenianilor din Londra care îl numesc Omul Gri.

— Omul Gri! Strigă Milon, ei îl numesc Omul Gri! Deci pe mine mă căuta sărmanul englez pe care l-am găsit! Murmură colosul cu un accent de disperare.

— Vorbeşte, o invită Marmouset pe Vanda, spune-ne de unde vii şi ce ai aflat.

Capitolul XI.

Vanda sosea într-adevăr de la Londra.

Ea nici nu trecuse prin Avenue Marignan, unde locuia; venea direct cu trăsura de la gară la colţul străzii Morny.

Acolo dăduse drumul trăsurii şi-şi continuase drumul pe jos.

Se făcuse tăcere în jurul ei.

Toţi aşteptau ca dânsa să facă revelaţii.

— Rocambole, spuse ea, închis la plecarea noastră, a fost pus a doua zi în libertate pe cauţiune. Apoi el a dispărut din Londra timp de câteva zile şi a fost cu neputinţă poliţiei engleze să-i regăsească urmele.

— Şi aceste urme le-ai găsit? Întrebă Milon.

— Da.

— La Londra?

— La Londra, răspunse Vanda. Am locuit timp de opt zile pe rând, în hotelurile franceze. Nu, mi-am spus într-o zi, nu-l voi regăsi aici. Şi m-am dus în cartierul docurilor, spre Saint-George's Street. Vorbesc limba engleză la perfecţie şi m-am deghizat ca o femeie din popor. Ziua alergam pe străzi; seara intram în tavernă. Locuiam la catul al doilea al unei case. Deasupra mea se afla o familie compusă din tată şi fiică. Tatăl era un om mărunt şi întunecat; iar fiica o frumoasă fiinţă care se însănătoşise după o boală grea. O vedeam trecând adesea prin faţa uşii mele, pe care o lăsam deschisă din cauza căldurii şi în cele din urmă i-am surâs. Am făcut cunoştinţă.

— Ai fost bolnavă?” am întrebat-o într-o zi.

— Am crezut că o să mor, mi-a răspuns ea, şi numai un trimis al lui Dumnezeu m-a salvat”.

— Un medic?”

— Da”.

— Un englez?”

— Nu se ştie. Sunt unii care spun că e englez; tot ceea ce ştiu e că e numit Omul Gri.”

— Ah!”

Şi ea îmi povesti atunci că acel medic misterios o condusese într-o casă din Hampstead, unde o supusese unui tratament cu emanaţii de gudron. Apoi ea adăugă:

— Avem portretul lui”.

— Unde e?”

— Sus în casă”.

— Vrei să mi-l arăţi?”

— Oh! Cu dragă inimă”.

Am urmat-o şi ea mă introduse în odaia sa. Am aruncat ochii pe portret, o mică fotografie destul de proastă şi am scos un ţipăt de bucurie. L-am recunoscut pe Rocambole. Din acel moment, graţie indicaţiilor pe care mi le-au dat tatăl şi fiica, l-am urmărit pas cu pas. I-am regăsit aproape pe toţi oamenii, din care îşi făcuse o mică armată. Am văzut care era scopul său, lupta pe care o întreprinse şi victoriile pe care le culesese. Acum trei săptămâni el a îmbarcat pentru Franţa un copil irlandez, în care fenienii îl văd pe viitorul lor şef. Cu acest copil a plecat un alt bărbat, un anume Shoking, care desigur trebuie să fie la Paris şi care posedă toate secretele Omului Gri.

„Acesta e poate englezul meu, gândi Milon.”

După ce acest om şi copilul au plecat, Rocambole a rămas la Londra. Într-o seară, el s-a îmbarcat într-o luntre la podul Westminster. Din acel moment nu l-am mai văzut. El anunţase de altfel că poate nu se va întoarce. De atunci toate încercările mele de a-i da de urmă au fost zadarnice.

— A murit! Şopti Milon.

Marmouset dădu din umeri.

— Rocambole nu moare, spuse el.

— Şi eu am această convingere, adăugă Vanda. Numai, unde se află?

— Poate că s-a întors la Paris! Îndrăzni să întrebe Camarde.

— Şi eu îmi spun asta uneori, zise Jean-Călăul.

— Dacă ar fi la Paris, l-am fi văzut, spuse Marmouset.

Speranţa reveni în inima lui Milon şi îl făcu să exclame.

— Ah! Îmi aduc aminte că acum patru ani, când eram despărţiţi, un om m-a bătut pe umeri în stradă, şi mi-a spus: „Dobitocule! Numai oamenii care şi-au împlinit sarcina mor!” Când m-am întors am văzut că era dânsul.

— Ei bine, reluă Marmouset, tot aşa ţi se va întâmpla în curând.

— Cred, aprobă Vanda.

— Sper, şopti Milon.

— Căci, reluă Marmouset, ultima sarcină pe care şi-a luat-o nu e încă îndeplinită.

— E adevărat, spuse Vanda.

— Deci Rocambole n-a murit.

— Cine ştie? Dar dacă are nevoie de noi? Reluă Milon. Ah! De-aş putea regăsi pe englez.

Pe când Milon vorbea astfel se auzi un zgomot în depărtare.

— Pe cine mai aşteptăm? Întrebă Marmouset.

— Pe nimeni, răspunse Jean-Călăul, suntem cu toţii.

— Dumnezeul meu! Strigă Vanda, dacă e dânsul!

Toate inimile bătură şi toate privirile se îndreptară spre uşă.

Capitolul XII.

În fine uşa se deschise şi un bărbat apăru.

Dar acest om nu era Rocambole şi toţi scoaseră un strigăt de decepţie.

Acest om era meşterul lui Milon, acela care îl însoţise cu o oră înainte până în strada Morny şi căruia antreprenorul îi spusese:

— Nu vei veni la mine sub nici un motiv, în afară de cazul când va veni englezul.

De aceea Milon strigă:

— A venit englezul?

— Nu, patroane, răspunse acesta, care se numea Polydore.

— Atunci de ce ai venit?

— S-a întâmplat o mare nenorocire.

— O nenorocire?

— Da.

— Drace! Exclamă Milon, ce e?

— Ştii că unul din zidarii noştri se culcă la şantierul din strada Louis le Grand.

— Nu ştiam. Dar continuă…

Şi Milon, privindu-l pe Marmouset, adăugă:

— Îţi cer iertare că acest dobitoc vine să îmi vorbească aici de afacerile mele particulare.

— Continuă, zise Marmouset.

Polydore continuă:

— Zidarul a căzut de pe schelă… A fost aruncat jos? nu ştiu… tot ce pot să-ţi spun e că e pe moarte şi că l-am transportat, cu mare greutate la postul din strada Mahon. „Du-te de-l caută pe patron, mi-a zis dânsul, căci vreau să-i spun ceva înainte de a muri. Spune-i că dacă e Milon, care îl cunoaşte pe Rocambole, am un mare secret să-i împărtăşesc.”

— Ah! Zise Milon, sărind în sus, a spus asta?

— Da, patroane.

— Atunci mă duc.

— Am o trăsură în stradă, continuă Polydore.

Milon voia să iasă pe uşă spunând:

— Vom avea poate ştiri de la Stăpânul!

Marmouset urmându-l zise:

— Vin cu tine.

Şi întorcându-se spre ceilalţi tovarăşi adăugă:

— Aşteptaţi-mă aici, Milon sau eu vom reveni peste o oră.

Şi Marmouset şi Milon plecară împreună cu Polydore.

În mai puţin de un sfert de oră, trăsura i-a dus în strada Port-Mahon.

Acolo se afla un post de poliţie şi în acest post fusese transportat zidarul, graţie invalidului, care văzând căderea lui, alergase după ajutoare.

Zidarul era într-o stare deplorabilă.

El avea un umăr şi trei coaste rupte.

O grămadă de nisip peste care căzuse micşorase efectul căderii sale şi prin minune nu fusese ucis pe loc.

Un doctor, chemat în grabă, nu răspundea de viaţa lui.

Bravul om surâdea invalidului în mijlocul suferinţelor sale şi-i spunea:

— Ştiu că nu voi mai trăi, dar am doi fraţi care vor avea grijă de mama. Tot ceea ce cer, e ca patronul să fie acela pe care-l caută miss Ellen.

Invalidul îşi ştergea ochii din când în când şi-l privea pe doctor.

În fine sosiră Milon şi Marmouset.

Zidarul nu se mai putu stăpâni de bucurie şi zise:

— Ah! Ştiam că dumneata erai acela pe care dânsa îl căuta.

— Pe cine? Întrebă Milon mişcat de starea în care-l vedea pe lucrătorul său.

— Englezoaica.

— Care englezoaică?

— Aceea care e prizonieră sus, într-o casă de pe strada Louis de Grad, şi pe care am vrut să o salvez.

Şi cum Milon îl privea, zidarul continuă:

— Ascultă-mă repede, patroane, căci aş putea muri dintr-un moment într-altul.

Dar invalidul îl opri.

— Ştiu şi eu totul ca şi tine, zise el. Lasă-mă să povestesc eu, dacă mă voi înşela, mă vei corija. Dar nu trebuie să vorbeşti.

Atunci Marmouset, Milon şi invalidul rămaseră singuri la căpătâiul muribundului, căci medicul se retrăsese discret în altă odaie.

Invalidul luă cuvântul.

El ştia tot de la zidar şi-l ajutase la funesta lui expediţie, aşa că el povesti antreprenorului tot ce se petrecuse.

Milon nu pricepea prea bine de ce îl căuta această englezoaică.

Dar Marmouset nu pierdea nici un cuvânt din povestirea invalidului şi când acesta termină şi zidarul murmură:

— Totul e adevărat!

El îl chemă pe medic şi îl întrebă:

— Crezi, domnule, că acest tânăr poate fi transportat de aici?

— Nu, până mâine, răspunse medicul.

— Bine, spuse Marmouset, recomandându-l pe zidar şefului de post.

Apoi el făcu semn invalidului, poruncindu-i:

— Vino cu noi.

— Unde mergem? Întrebă Milon.

— La şantierul unde s-a petrecut asta. Vreau să-mi arate fereastra.

Şi Marmouset precedat de invalid porni spre şantier.

Capitolul XIII.

Milon văzuse adesea pe Marmouset la lucru şi era omul în care el avea mai multă încredere după Rocambole.

El îl urmă deci, convins că tânărul va dezlega această enigmă.

Invalidul îi preceda şi intrară în şantier.

— Arată-mi mai întâi fereastra, ordonă Marmouset.

— Iat-o, spuse invalidul şi iată scândura care a căzut cu zidarul.

Marmouset se urcă apoi în casa în construcţie, examină cu atenţie distanţa ce era până la acea fereastră şi luând un carnet scrise câteva cuvinte.

Apoi se duse la Milon şi îi spuse:

— Acum, ascultă-mă bine.

— Vorbeşte, zise Milon.

— Te vei întoarce acolo.

— În strada Morny?

— Da.

— Şi le vei spune tovarăşilor noştri că nu le poţi explica nimic pentru moment, dar că s-ar putea să avem nevoie de dânşii.

— Şi dumneata? Întrebă Milon.

— Voi rămâne aici.

— În şantier?

— Voi face întâi un ocol prin cartier şi apoi voi reveni. Ordonă invalidului să mi se supună orbeşte.

— Ascultă, bravule, zise Milon, eu sunt antreprenorul lucrătorilor, dar domnul, pe care îl vezi este arhitectul.

— Asta înseamnă, răspunse invalidul, că dumneata eşti colonel şi dumneata general. Respect ierarhia. Îl voi respecta pe domnul.

— Bine, spuse Marmouset. Poţi pleca, Milon.

Acesta din urmă asculta de Marmouset la fel cum asculta şi de Rocambole.

Rămas singur cu invalidul, Marmouset îl bătu pe umeri.

— Vino cu mine.

Invalidul îl urmă.

Ei ieşiră din cartier şi intrară pe strada Louis le Grand.

— Aici e uşa casei unde locuia englezoaica? Întrebă Marmouset.

— Da, desigur.

Marmouset scrise în carnetul său numărul casei.

— Dar, domnule, spuse invalidul, e probabil că ea nu s-a mutat azi noapte şi că mai locuieşte încă aici.

— La asta trebuie să mă ajuţi, ca să aflăm.

— Vrei să mă duc să sun şi să-l întreb pe portar?

— Nu, zise Marmouset, neputându-şi opri mirarea auzind atâta naivitate.

— Haide la mine, mai întâi.

— La dumneata?

— Da, eu locuiesc la doi paşi de aici, la intrarea în strada Auber.

Într-adevăr, de câteva luni, Marmouset locuia la catul întâi al unei case din această stradă nouă, ale cărei splendori moderne eclipsează vechea splendoare a străzii d'Antin, care a rămas acum pe planul al doilea.

Acolo îl conduse el pe invalid.

Valetul, care veni să-i deschidă uşa a fost puţin uimit la vederea stăpânului său sosind în mijlocul nopţii şi urmat de un om cu piciorul de lemn, dar în loc să-i satisfacă curiozitatea, Marmouset îl trimise să se culce.

Invalidul, intrând în acest apartament luxos, era tot aşa de uimit ca şi servitorul şi se întreba, fără îndoială, de ce fusese adus acolo.

Dar Milon îi spusese că trebuia să i se supună lui Marmouset.

Asta îi era suficient soldatului. Marmouset îl conduse în cabinetul său de lucru.

— Dragul meu, îi zise el, vezi tava aceea pe care se află trei sticle?

— Da, domnule.

— Cele trei sticle conţin kirsch, rom şi rachiu. Alege!

— Ah! Exclamă invalidul.

— Se doarme foarte bine pe acest divan…

— Dar… domnule…

— Te voi îmbrăca cu o haină lungă de casă.

— Ah! Exclamă din nou invalidul, n-am nevoie de o asemenea haină.

— Se poate, dar trebuie să-ţi înlocuieşti uniforma cu ceva.

— Uniforma mea?

— Da, căci am nevoie de ea.

— Pentru ce?

— Ca să mă duc să păzesc şantierul în noaptea asta.

Invalidul făcu un gest de surprindere.

— Ascultă-mă bine, reluă Marmouset.

Şi turnă un pahar de rom invalidului, care îl privea şi aşteptă.

— În sănătatea dumitale, îi ură Marmouset.

Apoi el continuă:

— Socoteşti că n-a fost tânăra femeie cea care a ridicat scândura şi l-a trântit pe sărmanul zidar la pământ.?

— Oh! De asta sunt sigur.

— E deci unul din cei doi bărbaţi, care o păzeau.

— Cu siguranţă.

— Şi cum l-ai ajutat pe zidar, aceşti oameni le-au observat desigur.

— Bine.

— Şi ei se tem de dumneata.

— Ei bine?

— Dar mâine dimineaţă, când se va face ziuă, văzând un alt invalid, ei vor crede că ai fost înlocuit şi nu se vor mai teme de cel nou.

— Şi… acest nou?

— Voi fi eu.

— Foarte bine, dar eşti încă tânăr, domnule.

— Ce-i cu asta?

— Şi ai toate membrele.

— Mă voi despărţi de unul din braţele mele, spuse Marmouset râzând.

— Mă rog?

— Iată, adăugă Marmouset, dezbracă-te colea lângă foc. Îţi voi da o pereche de pantaloni şi o haină în schimbul uniformei dumitale.

Invalidul se supuse.

— Acum, zise Marmouset, vei vedea.

Şi trecu în cabinetul său de toaletă.

După zece minute el ieşi, şi invalidul scoase un ţipăt de mirare.

Marmouset avea nişte mustăţi mari cărunte ca şi părul şi părea că are amputat braţul stâng.

Invalidul nu-l recunoscu decât după voce.

— Bine, zise el, mustaţa şi părul au o explicaţie, dar braţul…

— Braţul meu e lipit lângă corp.

Apoi el adăugă surâzând:

— Trebuie să-ţi mărturisesc că înainte de a fi arhitect am fost comediant.

Şi Marmouset lăsându-l pe invalid la dânsul acasă, ieşi şi porni spre şantier.

„Să vedem, îşi spuse el, dacă oamenii poliţiei engleze sunt mai tari decât noi”.

Capitolul XIV.

Marmouset astfel deghizat nu se ocupă să aprindă focul pe care invalidul adevărat îl întreţinea toată noaptea în chip conştiincios.

În loc să stea jos în şantier, el urcă în casa ce era în construcţie şi se culcă pe jos în faţa ferestrei tinerei miss Ellen şi aşteptă.

Marmouset făcea o socoteală foarte dreaptă.

„Desigur că oamenii sau omul care l-a trântit pe zidar la pământ, chiar admiţând că a părăsit casa, va reveni.”

Marmouset voia să-i vadă.

Noaptea era întunecoasă şi prin urmare, pe lângă că nu va fi zărit, el avea posibilitatea să-i vadă dacă pătrundeau în odaie.

Marmouset aşteptă mult timp.

Abia pe la ora patru dimineaţa el auzi un zgomot uşor.

Se deschidea acea fereastră.

În acelaşi timp se aplecă în afară, privi, trase cu urechea şi se întoarse spre o altă persoană care se afla în spatele lui.

Cu toate că ei vorbeau în şoaptă, Marmouset, care avea auzul foarte fin, auzi această conversaţie purtată în limba engleză:

— Nimeni! Invalidul a plecat.

— Şi zidarul? Întrebă o altă voce.

— A fost luat.

— Crezi că n-a spus nimic?

— Desigur că nu. Căderea lui va fi pusă pe seama unui accident.

— E tot una, reluă a doua voce. Am face mai bine să părăsim casa.

— Nu mai avem nimic de făcut, fiindcă pasărea e în colivie, dar nu mă tem de nimic; de altfel, dacă aş fi obligat să spun adevărul îi voi spune prefectului de poliţie, care mi-a dat puteri depline.

„Bine! Gândi Marmouset, care nu pierdu nici un cuvânt din această convorbire, ştiu acuma cu cine am de-a face. Aceşti domni sunt detectivi din Londra şi au misiunea să o ducă pe acea domnişoară. Aş dori să-i văd la lumină şi dacă ei ar vrea ca să-mi facă plăcerea, ar aprinde o lumânare."

Dar sir James Wood şi tovarăşul său, căci dânşii erau, nu îi dădură această satisfacţie lui Marmouset; ei dispărură de la fereastră, pe care o închiseră şi peste tot se lăsă din nou tăcerea.

Marmouset mai aşteptă o vreme.

Când începu să se lumineze de ziuă, el părăsi postul său de observaţie, coborî în şantier şi reaprinse focul.

Apoi găsind în mantaua invalidului, luleaua şi tutunul lui începu să fumeze.

Lucrătorii nu soseau decât la orele şapte.

Din când în când Marmouset ridica ochii spre acea casă misterioasă, dar fereastra era tot închisă.

Apoi privirea lui se îndreptă şi spre strada Louis le Grand supraveghind poarta casei.

Nimeni nu ieşea.

În fine această poartă se deschise şi Marmouset îl văzu pe portar ieşind cu mătura în mână.

Portarul mătură pavajul, apoi străbătu strada şi intră în cârciuma de care zidarul îi povestise invalidului.

Atunci Marmouset îşi părăsi postul. El ieşi din cartier, străbătu strada la rândul său şi intră în cârciumă spunând:

— Bâr! Nu e cald astăzi. Dă-mi un rachiu.

Portarul, care se afla la tejghea, după ce îl privi pe pretinsul invalid, spuse:

— Nu mai eşti acelaşi?

— Cu ce te pot servi domnule? Întrebă Marmouset.
— Dumneata eşti invalidul din şantier?
— Da.
— Dar nu eşti acela de ieri?
— Nu. L-am înlocuit pe colegul meu aseară.
— De ce?
— Pentru că era bolnav.
— Ah! Deci dumneata ai petrecut noaptea aici?
— Da.
— A fost zgomot mare pe şantier.
Marmouset nici nu clipi.
— Ce s-a petrecut deci, întrebă portarul, care era foarte vorbăreţ.
— Un zidar a adormit şi a căzut de pe schelă de la etajul al treilea.
— De aceea am auzit strigăte.
— Da.
— Şi a murit?
— Aproape.
— Când am auzit acest zgomot am vrut să mă scol, dar nevastă-mea m-a oprit.
— Te-ai speriat în somn?
— Oh! Nu, căci nu dormeam, căci la apartamentele mobilate avem mult de lucru cu chiriaşii.
— Pe cine aveţi chiriaşi? Întrebă Marmouset.
— Doi englezi şi o fată tânără.
— O englezoaică?
— Da.
— Se întorc seara târziu acasă?
— La orice oră din noapte. Astfel, aseară tânăra fată nu s-a întors.
— Oh! Oh!
— La orele trei ea s-a urcat în trăsură cu cei doi englezi ca să se ducă la Pădure.
— Şi nu s-a întors?
— Nu.

— Nici englezii?

— Ba ei s-au întors amândoi.

— Ah!

— Ba chiar cred că au petrecut toată noaptea ca să-şi facă bagajele, căci azi dimineaţă le-am deschis poarta înainte să se facă ziuă.

— Atunci au plecat şi ei?

— Da.

Marmouset ştia tot ceea ce voia să ştie.

Miss Ellen dispăruse împreună cu cei doi englezi.

Cum să-i regăsească?

Capitolul XV.

Ce se întâmplase cu miss Ellen şi cum de evadarea ei aşa de bine combinată, nu reuşise?

Ca să aflăm toate acestea trebuie să ne întoarcem la noaptea în care, zidarul ajunsese în odaia sărmanei englezoaice.

Sir James Wood era un detectiv de primă forţă.

El ştia să citească în adâncul sufletelor; şi oricâte sforţări făcuse miss Ellen ca să ascundă secretele ei, el le ghicise.

Miss Ellen, informându-se de data sosirii tatălui său în Franţa, comisese o primă greşeală.

Liniştea pe care o arătase pe parcursul celor două zile, trezise bănuielile detectivului.

Sir James făcuse, după cum se ştie, o gaură în uşă.

Graţie acestei găuri, el putea vedea tot ce se petrece în odaia fetei.

Miss Ellen observase această gaură, dar, asigurată de sforăiturile lui sir James, luase precauţia de a-l atrage pe zidar într-un colţ al odăii, unde nu se putea vedea prin acea gaură.

Doar că miss Ellen nu se gândise că era un garderob cu oglindă în casă, că graţie razelor lunii prin această oglindă se vedea figura ei şi a zidarului.

Sir James sforăise, însă era treaz şi nu pierduse din vedere niciuna din mişcările prizonierei sale şi ale zidarului

şi nici un singur cuvânt.

Cu siguranţă că, dacă zidarul ar fi luat-o pe miss Ellen în acea noapte, sir James Wood, spărgând uşa, i-ar fi oprit.

Dar zidarul plecase singur.

Din acel moment sir James Wood avusese timp să se gândească şi să ia măsurile necesare.

A doua zi la ora de plimbare, sir James era la ordinele fetei.

Miss Ellen se urcă în trăsură plină de încredere şi plimbarea obişnuită începu.

Sir James era un gentilom perfect, de altfel, şi putea fi luat drept unchiul sau tatăl tinerei fete, a cărei frumuseţe producea senzaţie.

Ca şi în zilele precedente trăsura se plimba prin Pădure până la lac, dar acolo sir James dădu ordin vizitiului să meargă înainte.

— Unde vrei să mergem? Întrebă miss Ellen mirată de această schimbare de program.

— Miss Ellen, răspunse sir James cu răceală, am nişte mici afaceri la Paris şi mă vei scuza că le voi rezolva însoţit de dumneata.

— Dar mergem la Boulogne?

— Da.

Miss Ellen îl privi.

Englezul era liniştit şi chipul lui era la fel de impasibil ca cel al unei statui.

— Să mergem! Şopti tânăra fată, care nu voia să-l contrazică, pentru ca dânsul să nu aibă vreo bănuială.

Când trăsura ieşi din pădure, miss Ellen îl zări pe celălalt detectiv, plimbându-se pe şosea, lângă un cupeu ce staţiona acolo.

Sir James dădu ordin vizitiului să oprească.

Atunci o vagă nelinişte o cuprinse pe miss Ellen. Ea îl privi pe sir James.

Un surâs flutură pe buzele omului poliţiei.

— E frig, comentă el, şi timpul e ploios, ne vom urca în acest cupeu.

— Dar…

— Ia mâna mea, zise el, şi nu-mi opune rezistenţă, miss Ellen.

În vocea lui era un accent de autoritate care revoltă pe patriciană.

— Ah! Zise ea, mi-ai întins o cursă.

— Nu, miss Ellen. În cupeu vom sta de vorbă.

Şoseaua era pustie şi miss Ellen se afla în mâna celor doi gardieni ai săi.

Ea se supuse şi se urcă în cupeu.

Atunci sir James se urcă lângă dânsa.

Celălalt detectiv făcu un semn şi, pe când trăsura pleca goală, cupeul porni înainte, repede ca fulgerul.

Atunci sir James spuse tinerei fete:

— M-ai forţat să procedez astfel şi nu depindea decât de dumneata să aşteptăm întoarcerea nobilului dumitale tată. Dar ai căutat să fugi, miss Ellen şi trebuie să iau precauţiile necesare.

Miss Ellen păli.

Sir James continuă:

— Zidarul de la şantier te va aştepta în zadar la noapte.

Ea scoase un ţipăt.

— Ah! Mizerabile!

— Spui o vorbă nepotrivită, miss Ellen, căci eu sunt un cinstit detectiv, care îşi face datoria cu conştiinciozitate.

— Şi unde mă conduci?

— Într-o casă de sănătate.

Miss Ellen scoase un ţipăt şi vru să deschidă uşa cupeului.

Sir James scoase un hohot de râs.

— Uşile sunt încuiate, spuse el.

Ea încercă să lase geamurile dar nu reuşi. Încercă să se uite prin geamuri, dar ele erau mate.

Atunci furia o transformă în leoaică. Dacă ar fi avut o armă asupra ei, l-ar fi ucis pe sir James.

Detectivul era tot calm şi surâdea.

— Nu îi vei vedea aşa de repede pe oamenii pe care îi cauţi.

— Eşti un mizerabil! Repetă miss Ellen.

Cupeul mergea cu iuţeală.

Miss Ellen încerca în zadar să vadă unde era dusă.

Pe când ea continua să-i arunce lui sir James epitetele cele mai injurioase, el scosese un ziar şi citea liniştit.

În fine cupeul se opri un moment… apoi o porni printr-un gang producând zgomotul caracteristic.

— Iată-ne ajunşi, spuse sir James.

Şi flegmatic ca de obicei, strânse ziarul şi-l băgă în buzunar.

Capitolul XVI.

Al doilea detectiv se urcase, fără îndoială, pe capră, căci el deschise uşa cupeului.

— Dă-mi mâna, spuse curtenitor sir James.

Miss Ellen coborî. Atunci ea privi în jurul său. Cupeul intrase într-un gang şi în urma lui se închisese o poartă cu mare zgomot.

Miss Ellen se afla într-o curte înconjurată din trei părţi de ziduri înalte, iar în fund se afla o mare construcţie, care semăna cu o închisoare şi care avea la toate ferestrele fiare.

Un bărbat ieşise înaintea lui sir James şi îl salută cu respect.

— Directorul, este aici? Întrebă detectivul.

— Da, domnule, răspunse acel om, care avea o legătură de chei în mână.

Apoi el adăugă:

— Milord, este fără îndoială persoana pe care o aşteaptă domnul director?

Sir James se înclină şi acel om intră în casă, lăsându-i pe noii veniţi în curte.

Miss Ellen se uita cu tristeţe în jurul ei.

Sir James îi spuse:

— Miss Ellen, ghiceşti unde te afli?

— Sunt într-o închisoare, răspunse ea.

— Nu, într-o casă de nebuni.

Ea se înfioră.

— Dar nu vei sta decât douăsprezece zile, căci lordul Palmure va veni să te ia chiar în seara sosirii sale.

— Dar nu sunt nebună! Strigă ea.

— Nu, dar nu suntem în Anglia, unde sunt închisori confortabile. Aici când cerem poliţiei franceze să ne ţină un prizonier ne dă imediat un penitenciar din cele ordinare. Ai fi preferat închisoarea Saint-Lazare?

Acest nume o făcu pe miss Ellen să facă un gest plin de oroare.

Sir James continuă liniştit:

— M-am gândit la început la o casă de sănătate obişnuită, dar o persoană energică şi inteligentă ca dumneata ar evada prea uşor dintr-un asemenea local. Şi apoi un medic nu îndrăzneşte să-şi ia o asemenea responsabilitate.

— Adică, spuse miss Ellen cu dispreţ, n-ai găsi într-însul un complice destul de sigur pentru infamiile dumitale.

Omul cu legătura de chei se întoarse.

— Domnul director vă aşteaptă, milord.

Sir James se aplecă la urechea fetei şi-i spuse:

— Îţi jur că vei fi tratată aici foarte bine, dacă nu vei opune rezistenţă.

— Şi dacă voi opune rezistenţă? Întrebă ea.

— Ţi se vor aplica duşuri.

O amintire fulgerătoare, o amintire îngrozitoare trecu prin mintea ei.

Ea îşi amintea că vizitase Beldam, celebra casă de alienaţi din Anglia şi că văzuse nenorociţi care cădeau în genunchi şi-şi frângeau mâinile, rugându-se să nu li se facă duş.

Sir James profită de acest moment de spaimă ca să adauge:

— Miss Ellen, am un mandat de arestare în perfectă regulă şi tot ce vei putea spune directorului, ca să-i dovedeşti că nu eşti nebună, nu va servi la nimic. Directorul nu e medic şi el executa ordinele primite.

Şi luând-o de braţ pe miss Ellen, porni pe urma omului cu legătura de chei.

Cabinetul directorului era la parter, într-un coridor al primei clădiri, căci casa părea compusă din mai multe corpuri de clădiri legate între ele prin curţi interioare.

Un om de vreo cincizeci de ani, înalt şi slab se sculă de la birou şi salută.

— Domnule director, spuse sir James, am adus-o pe tânăra domnişoară despre care ţi-am vorbit în scrisoarea mea şi ţi-am arătat ordinul prefecturii poliţiei vizat de ambasada Angliei.

— S-a pregătit o cameră pentru domnişoara, răspunse directorul privind-o cu răceală pe miss Ellen.

În acelaşi timp directorul sună.

Îndată intrară doi infirmieri.

— Conduceţi-o pe domnişoara la numărul 13, porunci el.

Şi încetă să o mai privească pe miss Ellen.

Un moment tânăra fată, încă revoltată, întrebă:

— Domnule, sunt închisă ca o nebună aici?

— Probabil, răspunse el, deoarece eşti într-o casă de nebuni.

Acest om era şi mai flegmatic decât sir James Wood.

Miss Ellen înţelese că nu se putea aştepta la nimic bun de la dânsul şi, uitându-se cu dispreţ la detectiv, îi urmă pe cei doi infirmieri.

După câteva minute sir James Wood şi tovarăşul său se urcară în trăsură.

— Unde mergem? Întrebă acesta.

— Pe strada Louis le Grand.

— Să luăm rochiile fetei?

— Da şi i le vom trimite diseară. Apoi îl vom aştepta pe zidar.

— Presupun că nu i se va deschide fereastra.

— Ba da.

— Cum asta? Întrebă al doilea detectiv.

— Acest om s-a amestecat în ceea ce nu-l privea, spuse cu răceală sir James Wood şi e drept ca el să fie pedepsit.

Astfel se hotărâse soarta nenorocitului zidar.

În ce casă de sănătate fusese dusă miss Ellen?

Iată ceea ce Marmouset nu ştia şi ceea ce voia să ştie cu orice preţ.

Capitolul XVII.

După ce căpătase convingerea că sir James Wood şi al doilea detectiv părăsiseră casa din strada Louis le Grand împreună cu miss Ellen, Marmouset porni la dânsul acasă.

Nu erau încă orele şapte de dimineaţă.

În locuinţele cu locatari mulţi, lumea se scoală de dimineaţă: dar în strada Auber, unde nu sunt decât apartamente mari, portarii dorm până târziu.

Marmouset îşi spuse numele trecând pe dinaintea lojei portarului, care, dormea încă şi nici nu deschise ochii, căci altfel el ar fi găsit stranie deghizarea locatarului său.

Invalidul băuse două sau trei pahare de rom şi dormea.

Marmouset, după ce îşi schimbă hainele, îl deşteptă.

— Camarade, îi zise el, ţi-a fost mai cald decât mie.

— E adevărat, răspunse invalidul deschizând ochii.

— Ia-ţi înapoi uniforma, bravule şi apoi fă-mi un mic serviciu.

În acelaşi timp Marmouset se aşează la masă şi scrise acest bilet lui Milon: „Am nevoie de tine, vino îndată”.

Apoi dădu biletul invalidului, spunându-i:

— Desigur, te duci la Gros-Caillou?

— Da, domnule.

— Nu vei ocoli mult dacă vei trece pe strada Marignan şi vei da acest bilet antreprenorului.

— Oh! Ştiu unde locuieşte, spuse invalidul luând biletul.

— Acum, îţi voi cere cuvântul dumitale de onoare de soldat că nu vei spune nimănui ce s-a petrecut în noaptea trecută, nici de englezoaică, nici de mine, căruia mi-ai împrumutat uniforma dumitale. Dacă îţi cer asta, cauza e că sunt în joc mari interese, pe care o indiscreţie le-ar putea compromite.

Invalidul îşi dădu cuvântul de onoare cu atât mai bucuros cu cât şi pe el îl interesa miss Ellen. Îl iubea pe sărmanul zidar, tovarăşul său de noapte, şi îl plăcea pe Marmouset.

Marmouset îi dădu mai mulţi napoleoni.

Soldatul vru să refuze, dar tânărul îi spuse cu multă bunătate:

— Sunt de patru sau de cinci ori milionar. Ia fără jenă.

Invalidul se duse fără să piardă nici un minut la Milon şi îi dădu scrisoarea.

Milon se aruncă într-o trăsură şi alergă în strada Auber.

— Prietene, îi spuse atunci Marmouset, ascultă-mă bine, englezoaica a dispărut.

— Ea nu mai e în strada Louis le Grand?

— Nu.

— De când?

— De ieri.

— Atunci ea nu era acolo când a fost trântit sărmanul zidar la pământ?

— Nu.

— Şi ştii unde e?

— Dacă aş ştii, nu te-aş fi chemat ca să mă ajuţi să o căutăm.

— Asta înseamnă a căuta un ac în carul cu fân.

Marmouset surâse.

— Bunul meu Milon, zise el, vei fi întotdeauna, puţin cam simplu. Rocambole reuşea uneori să-ţi deschidă spiritul. Dar Rocambole nu e aici.

— Şi redevin un dobitoc; asta e adevărat, răspunse Milon.

— Totuşi urmează instrucţiunile mele.

— Vorbeşte…

— Această englezoaică, care a venit la Paris să-l caute pe un anume Milon şi o oarecare Vanda, venea evident din partea lui Rocambole, care e poate în pericol şi are nevoie de noi.

— Desigur că ea venea din partea lui, de asta nu mai încape nici o îndoială, aprobă Milon.

— Deci trebuie să o găsim, să o smulgem din mâna oamenilor care au făcut-o să dispară şi să ştim ce vrea de la noi Rocambole.

— Dar cum să o găsim?

— În ţinuturile de graniţă, continuă Marmouset, contrabandiştii se prind spionând câinii lor.

— Bine!

— Miss Ellen nu face contrabandă şi n-are nici un câine, dar ea e urmărită şi păzită de aceşti doi oameni, care în mod evident sunt inamici ai lui Rocambole, fiindcă vor să o împiedice să se întâlnească cu tine şi cu Vanda.

— Apoi? Întrebă Milon.

— Deci, reluă Marmouset, trebuie să-i găsim mai întâi pe aceşti doi oameni.

— Dar unde?

— Când vom şti unde se află ei, vom pune mâna pe miss Ellen.

— Dar cei doi oameni?

— Sunt desigur agenţi ai poliţiei înalte engleze, numiţi detectivi.

— Ei bine? Întrebă Milon.

— Şi nimic nu e mai uşor decât să-i găsim.

— Dar cum?

— Ai bani la tine în acest moment?

— Ieri dimineaţă am încasat o sută de mii de franci.

— Unde sunt?

— Într-o ladă.

— Lada pe care a-i cumpărat-o la Londra?

— Da.

— Am şi eu una la fel. Ei bine! Îţi voi fura mâine suta ta de mii de franci!

— Cum! Exclamă Milon uimit.

— Nici un fierar francez nu va putea forţa această ladă, nu-i aşa?

— Desigur nu.

— Numai un hoţ englez îşi poate procura o cheie care să o deschidă. Pricepi?

— Nu încă, spuse Milon.

— E totuşi foarte simplu. Tu eşti furat şi te adresezi poliţiei. Agenţii francezi capătă convingerea că ai fost furat de un englez; şi ei se adresează celor doi detectivi, care se află în acest moment la Paris, spre a-i sprijini să-l găsească pe hoţ.

— Dar agenţii francezi ştiu că cei doi detectivi se află aici?

— Sunt sigur de asta şi îţi voi dovedi.

— Ah?

— Apoi îţi voi explica planul meu şi pe care chiar Rocambole nu l-ar dezaproba.

După aceste cuvinte, Milon aprinse o ţigară şi deveni din ce în ce mai atent.

Capitolul XVIII.

Marmouset reluă:

— Îmbinând povestirea invalidului, pe care ne-a făcut-o în locul zidarului, cu ce am ghicit, iată ce a putut să se petreacă: Miss Ellen pe care ne-a trimis-o Rocambole, a sosit la Paris. Abia sosită, ea a început să ne caute spre a ne găsi; dar detectivii au sosit şi au devenit gardienii ei. Deci, prietene, iată de ce sunt atât de sigur că poliţia franceză s-a amestecat în această afacere. Legea engleză nu poate acţiona în Franţa şi ar fi fost de ajuns ca miss Ellen să se pună sub protecţia comisarului de poliţie pentru ca să fie scăpată de cei doi oameni.

— De ce n-a făcut asta?

— Fiindcă cei doi detectivi îi luaseră înainte.

— Cum asta?

— Ei au trebuit să se ducă la ambasada engleză, care i-a recomandat prefecturii de poliţie.

— Şi prefectura?

— Le va fi dat un mandat de arestare cu permisiunea de a se servi de el, dacă asta era necesar.

— Ah! Pricep, spuse Milon.

— Deci, urmăreşte atent raţionamentul meu. Tu ai o sută de mii de franci în ladă.

— Da.

— Ţi-i fur.

— Ceea ce nu e periculos, spuse Milon râzând.

— Te vei plânge la poliţie şi poliţia va porni cercetările.

— Şi apoi?

— De la primele investigaţii ea recunoaşte că hoţul a fost englez.

— După ce vezi asta?

— Nu te preocupa, asta e treaba mea.

— Bine.

— Poliţia se gândeşte atunci la cei doi detectivi, ia legătura cu dânşii.

— Ah! Ah!

— Din acel moment las să fiu urmărit de dânşii şi pe când ei mă consideră ca vânat, eu devin vânătorul, şi o găsim pe miss Ellen.

Milon îl privi pe Marmouset cu o naivă admiraţie spunând:

— Sunt momente când te-aş lua drept stăpânul în persoană.

Marmouset surâse şi adăugă:

— E probabil că dacă Rocambole nu găsea stofă în mine nu m-ar fi făcut elevul său şi dintr-un mizerabil hoţ ce eram, n-ar fi făcut un gentilom perfect.

— Asta e adevărat, aprobă Milon. Dar…

— Dar ce?

— Îmi furi suta de mii de franci, şi eşti arestat.

— Asta va depinde.

— Cum te vei justifica?

— Mai întâi nu voi fi arestat.

— Ah!

— Apoi, dacă voi fi arestat, voi putea să ies din încurcătură, fii liniştit.

— Atunci e bine, spuse Milon.

— La ce oră eşti acasă întotdeauna?

— La amiază e momentul când maiştrii vin să primească ordinele mele.

— Bine, du-te acasă şi aşteaptă-mă.

Şi Milon, colosul, plecă.

După cum aţi putut vedea, Milon revenise la vechea lui meserie: căci, vă amintiţi că după moartea amantei sale, mama Antoinettei şi a Magdalenei şi înainte ca domnul de Monfort să-l trimită la ocnă, el se făcuse zidar.

Marmouset îl comanditase şi, în aşteptarea unui ordin al acestui stăpân misterios care se numea Rocambole, el se ocupa de sute de lucrători şi făcea cu încetul avere.

Milon locuia în strada Marignan, la doi paşi de casa ocupată de Vanda.

Casa, în unele momente, avea animaţia unei vaste administraţii, mai ales în zilele de plată.

Toţi lucrătorii, de toate breslele, veneau acolo.

Bătrânul colos era activ, binevoitor, drept mai ales, ascultând reclamaţiile, dând ordine maiştrilor săi, şi din biroul său, conducea douăzeci de construcţii diferite.

În acea zi, era tocmai sâmbătă, prima sâmbătă a lunii şi Milon îşi punea la punct socotelile cu lucrătorii, când la amiază, o trăsură se opri la poartă.

Era o birjă închiriată cu ziua, din care lucrătorii care se apropiaseră de fereastră, văzură coborând un personaj ciudat.

Era un tânăr sau un bătrân? Nimeni n-ar fi putut spune.

Era un om cu faţa colorată, cu favoriţii roşii, cu fruntea puţin cam chelă şi care era foarte gras.

El avea o haină albastră, un pantalon strâmt şi nişte diamante mari la cămaşă.

În fine el se rezemă de un baston cu mânerul de aur şi pe cap avea un joben înalt, cum nu se fabrică decât în Anglia.

— Domnul Milon? Întrebă el pe servitoarea, care veni să-i deschidă, vorbind cu un accent englezesc.

Fu introdus în birou.

Milon îl privi cu mirare.

— Domnule, zise acel personaj, am onoarea să vă salut; sunt lordul Candaule, pair de Anglia şi am descins la hotelul „Maurice”.

Milon tresări şi salută.

— Doctorul meu, continuă el, mi-a recomandat să stau la Paris pentru sănătatea mea, şi aş vrea să-mi construiesc o casă pe Champs-Élysées.

Milon se sculă, deschise o uşă ce corespundea cu odaia unde se afla lada şi îl pofti pe noul venit.

După ce uşa a fost deschisă, englezul începu să râdă.

— Nu mă recunoşteai deci? Întrebă el.

— Marmouset! Exclamă Milon.

— Drace!

— Sau, dracul în persoană.

— Trebuia să-ţi închipui că n-am fost degeaba elevul lui Rocambole, fără să fi învăţat arta deghizării.

— Cum! Eşti dumneata?

— Da, eu.

— Şi ai venit să mă furi?

— Nu, încă. Vin să-mi pregătesc furtul.

— Ah!

— Numai vorbind să fim văzuţi şi de aceea am ales ora când ai mai multă lume.

— Acum, să vorbim…

Şi Marmouset, pe care, după expresia lui Milon, nici dracul nu l-ar fi recunoscut, se aşează în faţa lui Milon mirat.

— Arată-mi lada sau mai bine zis casa ta de fier.

Milon scoase o cheie din buzunar şi descuie mai întâi o uşă ce se afla în zid.

Această uşă deschisă, Marmouset zări caseta cu bani.

Ea era făcută în atelierele William & Helley, din Londra.

Avea înălţimea unui garderob, cântărea o mie de kilograme şi rezista la fier şi la foc.

Se vedea la mijloc o deschizătură hexagonală pe unde se introducea cheia.

Această cheie introdusă în broască, trebuie să fie întoarsă când la stânga când la dreapta, de un număr oarecare de ori şi doar posesorul cheii ştia acest număr.

Milon luă cheia pe care o purta întotdeauna legată de gâtul său.

— Deschide casa, zise Marmouset.

Milon se supuse.

— Unde sunt cei o sută de mii de franci?

— În portofel.

— Bine. Scoate cheia şi lasă casa de bani deschisă.

— Şi apoi?

— Acum închide uşa.

Milon se supuse.

Atunci Marmouset examină a doua broască şi spuse:

— Asta poate fi deschisă şi cu un pai.

— Dar, în fine, întrebă Milon, ce ai de gând să faci?

— Voi pleca mai întâi de aici.

— Bine!

— Tu mă vei conduce şi de faţă cu lumea, îmi vei spune: „Milord, voi avea onoarea să vă primesc la orele patru”.

— Prea bine.

— După ce voi pleca, vei recomanda servitoarei tale să mă conducă în cabinetul tău, îndată ce mă voi prezenta. Desigur voi sosi cu puţin înainte de ora patru şi tu vei sosi

mai târziu. Trebuie să se constate că am stat trei sferturi de oră în cabinetul tău.

— Dar când voi sosi?

— Eu voi fi plecat, spunând că am o întâlnire, şi că nu mai pot să aştept. Tu vei intra în cabinetul tău şi vei găsi casa de bani deschisă.

— Toate astea sunt bune, spuse Milon, dar apoi?

— Mai întâi nu vei intra singur. Vei reveni cu unul din maiştri tăi; unul dintre acei care sunt în odaia de alături în acest moment. Furtul fiind constatat, vei porni spre hotelul Maurice, unde desigur că lordul Candaule n-a fost văzut; apoi la comisar şi, în fine, la prefectură, unde vei da semnalmentele mele exacte şefului siguranţei.

— Şi… în fine?

— În fine nu te vei mai ocupa de nimic. Crezi să suta ta de mii de franci nu va fi pierdută, adăugă Marmouset surâzând.

Milon îl conduse cu multă reverenţă.

Străbătând biroul, Marmouset luase accentul său englezesc şi Milon îi spuse:

— Dacă vreţi să vă întoarceţi la orele patru, voi fi cu totul la dispoziţia dumitale şi vom merge să vedem terenul ce este de vânzare.

— Cât timp îţi trebuie ca să-mi construieşti casa?

— Trei luni.

— Prea mult! Spuse englezul.

— Se poate şi în două luni şi jumătate.

— Şi mai repede încă.

— Atunci va trebui să lucrăm şi noaptea la lumina electrică.

— Ah! Asta mi-ar plăcea.

— Dar costă cam scump.

— Voi plăti oricât.

Şi Marmouset plecă.

— Patroane, spune unul din maiştrii, ăsta e un client bun.

Milon râse. După ce îşi reglă socotelile cu lucrătorii săi, se urcă în cabrioletă ca să se ducă să viziteze şantierele.

Plecând el nu uită să-i comunice servitoarei sale să-l introducă în birou pe englez, îndată ce se va prezenţa.

Cu toate acestea planul lui Marmouset avea să fie uşor modificat de un eveniment cu totul neprevăzut.

În momentul în care Milon pleca, un bărbat se plimba pe celălalt trotuar al străzii.

Milon cum îl văzu, se emoţionă foarte tare şi sări în cabrioletă.

Bărbatul pe care îl văzuse era acel englez în zdrenţe, care se prezentase la dânsul vorbindu-i de Omul Gri.

— Oh! În fine! Te regăsesc! Strigă Milon luându-l de mâini.

— Da, domnule, răspunse Shoking, căci era prietenul nostru din Londra, credinciosul tovarăş al misteriosului Om Gri.

Milon vorbea destul de bine englezeşte şi continuă să vorbească în această limbă.

— Veneai la mine?

— Da, sunt în mare mizerie, spuse Shoking şi neputând găsi scrisoarea ce mi-a fost furată, sunt eu, femeia şi copilul cu care am venit în Franţa, în cea mai mare sărăcie.

— Nu mai ai nevoie de scrisoare, zise Milon. Punga mea ţi-e deschisă.

Shoking îl privi cu neîncredere.

— Mi-ai fost trimis de Omul Gri!

— Da.

— Ei bine! El este prietenul meu cel mai bun.

— Ah! Exclamă Shoking.

— Dar, reluă Milon, care se gândi deodată la miss Ellen, spune-mi, fiindcă ai trăit cu Omul Gri, daca ai cunoscut o tânără englezoaică pe nume miss Ellen.

— Miss Ellen! Strigă Shoking.

Şi Milon îl văzu pălind, pe când o privire plină de ură strălucea în ochii săi.

— Da, miss Ellen, repetă Milon.

— E cea mai neîmpăcată inamică a Omului Gri, strigă Shoking.

Şi Milon se dădu înapoi speriat şi murmurând:

— Şi noi care vrem s-o eliberăm!

Capitolul XIX.

Strada Marignan este pustie ca toate străzile noi din cartierul Champs-Élysées.

Milon şi Shoking erau deci pe trotuar cu totul izolaţi, ca şi cum s-ar fi găsit într-un birou.

— Adevărat, reluă Milon, care reuşi să-şi stăpânească emoţia de care fusese cuprins, spui că această miss Ellen este inamică de moarte a lui Rocambole, adică a Omului Gri?

— Da.

— Ce dovadă poţi să-mi dai?

— Vino cu mine, zise Shoking, Jenny şi fiul ei îţi vor repeta cuvintele mele.

— Cine e Jenny?

— Mama lui Ralph!

— Şi Ralph?

— E copilul, care va fi într-o zi şeful Irlandei regenerate.

— Şi ei sunt în Franţa?

— La Paris. Eu i-am adus. Omul Gri ne dăduse bani când am plecat şi o scrisoare de credit pentru dumneata. La opt zile după sosirea noastră am fost furaţi.

— Şi n-ai depus plângere?

Un surâs trist trecu pe buzele lui Shoking.

— Acei care ne-au furat, spuse el, sunt mai puternici decât noi, şi legea nu-i poate atinge.

— În Franţa, răspunse Milon, legea atinge pe toată lumea.

Shoking clătină din cap.

— Aceştia nu sunt francezi, de altfel; sunt inamicii noştri din Londra, care ne-au urmărit şi Omul Gri nu mai era aici spre a ne apăra.

— Şi unde sunt această femeie şi acest copil?

— Ei locuiesc cu mine într-o mansardă, lângă spitalul Lourcine, în cel mai sărac cartier al Parisului, foburgul Saint Marcel.

— Bine, zise Milon, am o lucrare acolo, aşa că, mergând să-i vedem, vom face două treburi deodată.

Apoi, revenind la ideea sa, adăugă:

— Astfel, spui că miss Ellen este inamicul Omului Gri?

— Inamică înverşunată şi mi-e frică să nu fi păţit ceva cu dânsa sărmanul Stăpân.

— Cum asta?

— El pretindea că o va face pe miss Ellen să-l iubească.

— Ah! Exclamă Milon, care se gândi la acel dar minunat dar al fascinaţiei pe care îl poseda Rocambole.

Dar aceste din urmă cuvinte ale lui Shoking nu putură modifica impresia produsă la început asupra lui Milon.

— Aşteaptă-mă aici, în trăsura mea, zise el lui Shoking, mă întorc un minut la mine şi apoi vom merge să-i vedem pa mamă şi pe copil.

Cum Milon era aproape de casa sa, se duse în birou şi scrise următoarea scrisoare: „Furtul este zadarnic.

Nu mai avem nevoie să ne ocupăm de miss Ellen. L-am văzut pe englezul, care venea în numele Omului Gri.

El îmi afirmă că miss Ellen este o inamică iar nu o prietenă şi că e înverşunată contra lui Rocambole.

În loc să pleci, aşteaptă-mă acasă, eu mă duc până în strada Lourcine şi revin.

Milon „

Apoi dădu scrisoarea servitoarei sale şi-i spuse:

— Când milordul va veni, îl vei introduce în cabinetul meu.

— Da.

— Şi îi vei da această scrisoare, rugându-l să mă aştepte.

— Da, patroane, repetă servitoarea luând scrisoarea.

„Adeseori se întâmplă, murmură naivul Milon, să dăm ajutor inamicilor stăpânului”.

Şi plecă de acasă.

La ora patru fără un sfert, o trăsură se opri la poarta casei lui Milon. Milordul englez, adică Marmouset, coborî.

Servitoarea îi dădu scrisoarea, apoi îl introduse, cu multe complimente în cabinet.

Marmouset deschise scrisoarea şi citi.

„Pe legea mea! Murmură el, desigur că Milon are dreptate când spune că e naiv.”

Şi aşezându-se la biroul antreprenorului, Marmouset luă condeiul şi scrise: „Eşti un prost. Dacă miss Ellen este inamica lui Rocambole trebuie să o scăpăm cu atât mai mult, cu cât ne vom putea servi de dânsa la nevoie ca un instrument.

Prin urmare, iau suta de mii de franci, şi te invit să nu pierzi nici un minut în a-ţi face declaraţia la poliţie”.

După ce scrisese aceste cuvinte, Marmouset încuie uşa ca să nu fie supărat de nimeni.

Apoi scoase din buzunar uneltele de spărgător.

„Să vedem, îşi zise el surâzând, dacă îmi mai amintesc vechea mea meserie.”

După ce luă portofelul şi-l băgă în buzunar, mai aşteptă vreun sfert de oră.

„Acum să plecăm”.

Şi ieşi din cabinet cu scrisoarea în mână.

Servitoarea era în sala de jos a casei.

— Stăpânul dumitale, n-are educaţie, dacă îl pune în situaţia neplăcută de a-l aştepta, pe un lord ca mine. Îi vei da această scrisoare din partea mea.

Şi luând un aer maiestuos şi supărat, el puse doi napoleoni în mâna servitoarei uimite şi, îndreptându-se spre poartă se urcă în trăsura sa.

Toate acestea se petrecură aşa de repede; trăsura, ce-l adusese pe milord, era deja departe şi sărmana servitoare nu ieşise încă din uimirea ei.

Marmouset se duse până în bulevardul Champs-Élysées, se opri la colţul străzii Morny, plăti birjarul şi coborî din

trăsură.

Apoi luând-o pe jos prin acele terenuri pustii, intră în pivniţa care servise drept loc de întâlnire tovarăşilor lui Rocambole.

Aici Marmouset îşi schimbă costumul, îşi scoase favoriţii săi roşii, reluându-şi înfăţişarea lui obişnuită.

Vizitiul său, după ordinul primit, îl aştepta la Trocadero.

Marmouset, după această nouă metamorfoză, ieşi din pivniţă, ajunse la Trocadero, se urcă în cupeul său şi se întoarse liniştit la dânsul în strada Aubert, spunându-şi: „Dacă miss Ellen este inamica noastră, e un motiv în plus să o regăsim! Desigur că nu voi face niciodată nimic din acest sărman Milon.”

Capitolul XX.

În acest timp Milon îl urmase pe Shoking.

Drumul din strada Marignan în strada Loureine, considerabil altă dată, este relativ scurt acum prin bulevardul Invalizilor şi bulevardul Montparnasse.

Acolo începe să se prezinte un Paris nou; dar, un Paris încă inform, un câmp de bătaie mai mult decât un oraş, lume care iese din haos.

Aici s-au făcut multe dărâmături şi multe reconstruiri.

Pe la mijlocul străzii, pe stânga, era o casă veche, iar în faţa ei se construia una nouă.

În faţa şantierului se afla o tablă pe care erau scrise cuvintele: „Milon antreprenor”.

— E aici, spuse Shoking.

— Cum, chiar în faţa şantierului meu?

— Văzând numele dumitale acolo, aşa mi-am putut procura adresa, răspunse Shoking. Apoi fiindcă m-ai primit rău, n-am mai îndrăznit să revin. Dar şi eu şi Jenny speram că vei veni să-ţi vizitezi lucrările şi atunci vei avea poate milă de noi.

— Vai! Făcu Milon, am atâtea construcţii în Paris, încât nu le pot supraveghea pe toate şi le las pe cele mai

depărtate sub conducerea maiştrilor mei. Cu toate acestea deunăzi am fost pe aici.

— Nu te-am văzut. De altfel opt zile găsisem ceva de lucru. Intrasem ca rândaş la un negustor de pe bulevardul Hipital, dar el şi-a vândut jumătate din grajdul său şi nu mai are nevoie de mine.

Pe când Milon şi Shoking schimbau aceste cuvinte, doi bărbaţi trecuseră de mai multe ori prin faţa şantierului şi păreau că se interesează foarte puţin de ce vorbea Shoking, care era îmbrăcat în zdrenţe, cu acel bogat antreprenor.

Aceşti doi oameni n-aveau nimic extraordinar la prima vedere, şi păreau nişte simpli curioşi.

Dar ei vorbeau pe şoptite, şi, la un moment dat, Shoking pe lângă care treceau, tresări.

El crezuse că-i surprinde vorbind limba engleză.

Acest gest de surprindere al lui Shoking nu le scăpă probabil din vedere, căci ei se îndepărtară îndată.

— Ce ai? Întrebă Milon.

— Mi se pare că aceştia sunt englezi, spuse Shoking.

— Nu e cartierul lor totuşi.

— Să ne ferim…

— De ce?

— Fiindcă mai mult ca sigur că poliţia din Londra, care ne-a furat la sosirea noastră în Paris, nu ne pierde din vedere.

Milon dădu din umeri.

— Dacă nu se vor astâmpăra cu noi, îi pun pe zidarii mei să le dea o bătaie zdravănă. Haide să-i vedem pe mamă şi pe copil.

Şi amândoi porniră spre casa cea veche; dar cei doi oameni, care vorbeau limba engleză, rămăseseră la colţul străzii Pascal, şi-i văzură intrând.

Shoking nu greşise când descrisese tabloul casei unde Jenny, Ralph şi dânsul se aflau de la sosirea lor la Paris.

O odaie sărăcăcioasă, fără mobile, situată tocmai la mansardă, era locuinţa lor.

Mama şi copilul se culcau pe o laviţă. Shoking dormea pe o grămadă de paie.

Se afla o coajă de pâine şi un ulcior cu apă pe o masă de lemn.

Milon rămase uimit de această sărăcie, precum şi de frumuseţea puţin cam suferindă şi de aerul plin de resemnare şi de demnitate al irlandezei.

Shoking spuse cu veselie intrând în odaie:

— Suntem salvaţi, iată Milon, amicul Omului Gri, tatăl nostru.

Milon începu să mângâie copilul, care îl privea cam cu mirare.

— Prieteni, zise el nu veţi mai sta aici nici o zi. Casa mea e mare şi veţi sta cu mine până ce stăpânul ne va trimite veşti şi ne va transmite ordine cu privire la voi.

Şi cum îngrijorarea lui Milon cu privire la Rocambole îl cuprindea, el începu să o chestioneze pe Jenny.

Povestirea a fost identică cu acea a lui Shoking, şi versiunea lor coincidea cu povestirea Vandei care se întorsese de la Londra.

Apoi, Shoking îi mai povesti că, sosind la Paris cu bani şi scrisori, fuseseră furaţi.

De cine? Ei nu ştiuseră la început; dar stăpânul casei unde descinseseră îşi amintise că un alt englez ocupase o cameră vecină cu a lor şi dispăruse chiar în ziua furtului.

— Răul nu e mare, le spuse Milon, fiindcă m-aţi găsit şi eu am bani.

Atunci el se înţelese cu Shoking, căruia îi dădu mai mulţi napoleoni, ca acesta să meargă să cumpere nişte haine pentru toţi trei şi apoi, luând o trăsură, să vină în strada Marignan.

Şi, amintindu-şi de Marmouset, care trebuia să sosească la dânsul pe la orele patru, şi care, desigur credea dânsul, va renunţa să fure suta de mii de franci după ce va citi scrisoarea sa, el îi părăsi şi se urcă în cabrioletă.

Cei doi bărbaţi care vorbeau englezeşte erau tot în stradă.

Ei îl priviră pe Milon îndepărtându-se, dar acesta nu-i văzu.

Atunci unul din cei doi oameni şopti:

— Trebuie să ştim ce a căutat acest om aici.

Capitolul XXI.

Aceşti doi bărbaţi, care vorbeau englezeşte şi care îi examinaseră pe Milon şi Shoking cu atâta atenţie, nu erau alţii decât sir James Wood şi colegul său, celălalt detectiv.

— Vezi, Edward, îi spuse sir James Wood, că nu ne-am pierdut vremea ieri, căci am pus-o în siguranţă pe miss Ellen şi am regăsit urmele lui Shoking, ale irlandezei şi ale fiului ei?

— Desigur că nu, răspunse al doilea detectiv, numai că mă întreb ce vom face acum.

— Ce vrei să spui?

— Avem misiunea să asigurăm persoana tinerei miss Ellen.

— Fără îndoială.

— Dar care e misiunea noastră faţă de aceşti trei cerşetori?

Sir James Wood surâse şi răspunse:

— Până acum am fost mintea care cugetă şi tu ai fost braţul care lucrează. Dar mi-ai dat de cincisprezece zile atâtea dovezi de înţelepciune şi prudenţă încât te poţi iniţia asupra adevăratului scop al călătoriei noastre în Franţa.

— Te ascult.

— Să nu stăm aici, spuse sir James. Cu toate că acest cartier este puţin frecventat, n-are sens să mai atragem atenţia cuiva. Să ne plimbăm în sus şi în jos, fără să pierdem din vedere această casă.

Şi sir James îi arătă casa unde se aflau Shoking, Jenny şi Ralph.

Apoi luându-l pe tovarăşul său de braţ îi spuse:

— Suntem trimişi la Paris nu numai de lordul Palmure, dar şi de preotul Patterson, care, după cum ştii, este şeful ocult al religiei anglicane.

— Ah! Exclamă Edward.

— Niciodată Irlanda nu s-a mişcat ca în acest moment, şi fenianismul a luat proporţii aşa de mari încât Anglia începe să tremure, continuă sir James.

— Dar aceşti irlandezi, care sunt acolo sus, sunt feniani?

— Da.

— Şi… miss Ellen?

— Miss Ellen este fiica lordului Palmure dar ea s-a amorezat de un francez, cunoscut la Londra sub numele de Omul Gri şi dânsul a trimis-o în Franţa ca să caute ajutoare, căci el e în închisoare la Londra, şi nu poate fi judecat. Noi avem deci ca misiune mai întâi s-o regăsim pe miss Ellen şi să o împiedicăm cu orice preţ să intre în relaţii cu persoanele pe care venise să le caute.

— Şi aceste persoane le cunoşti?

— Nu, dar le voi cunoaşte.

— Bine.

— Acum să vorbim de irlandezi.

— Aceştia nu mi se par de temut.

— Te înşeli, Edward.

— Adevărat?

— Acest cerşetor, anume Shoking, era la Londra braţul drept al Omului Gri.

— Şi femeia?

— Femeia este văduva fratelui lordului Palmure, care a murit pentru Irlanda.

— Oh! Oh!

— Şi fiul ei, acest copil de zece ani pe care l-ai zărit, nu e altul decât şeful fenianilor.

— Ei bine! Ce trebuie să facem? Să-i arestăm?

— Asta e cu neputinţă pentru moment.

— Să-i răpim atunci?

— Poate…

— Dar cum?

— Vei vedea. Cerşetorul Shoking era fără bani azi de dimineaţă. I s-au furat hârtiile la sosirea lui în Paris, şi odată cu ele şi o scrisoare de credit către un oarecare Milon, antreprenor.

— Dar e omul pe care l-am văzut adineauri.

— Da.

— Atunci cum s-au regăsit?

— Shoking îşi va fi amintit numele lui. Antreprenorul a venit aici, fără îndoială, ca să se asigure că nu are de-a face cu un aventurier.

— Bine!

— Irlandeza şi copilul ei îi vor fi făcut o povestire identică cu aceea a lui Shoking, şi el le va fi dat bani. Poate chiar vrea să-i ducă la dânsul.

— Şi îl vom lăsa ca să facă asta?

— Ţi-am spus, n-avem mandat de arestare decât pentru miss Ellen, dar putem să-i răpim copilul. Preotul Patterson şi lordul Palmure, cu care am avut o lungă întrevedere la plecarea din Londra, au făgăduit o sumă de zece mii de lire sterline dacă le aduc pe micul irlandez.

— Şi ştii ce vor să facă cu dânsul?

— Nu.

— Să-l facă să dispară pentru totdeauna, fără îndoială.

— E probabil. Deci e o sumă de cinci mii lire sterline pentru tine, dragul meu Edward, dacă îl ducem pe micul irlandez la Londra.

— Dar, spuse al doilea detectiv, înviorat de făgăduiala celor cinci mii de lire sterline, cred că am putea să lucrăm îndată.

— Asta depinde, Shoking va ieşi din casă.

— Bine.

— Irlandeza şi fiul ei vor rămâne singuri.

— Şi atunci?

— Aşteaptă, spuse sir James, trebuie să-ţi fac o destăinuire.

— Vorbeşte…

— N-am fost întotdeauna detectiv.

— Ah!

— Am fost şi eu fenian.

— Tu!

— Şi m-am vândut Angliei. Ce vrei? Adăugă poliţistul cu cinism, eu nu sunt om cu principii.

— Asta înseamnă că eşti iniţiat în secretul fenianismului.

— Şi că ştiu semnele misterioase prin care se recunosc între dânşii.

Pe când sir James Wood vorbea astfel, îl zăriră pe Shoking ieşind din casă.

— Dragul meu Edward, zise atunci detectivul, trebuie să-l urmăreşti pe acest om.

— Să-i vorbesc?

— Desigur, şi-i vei spune că recunoscându-l că e englez şi văzându-l în sărăcie, vrei să-l ajuţi. Vei încerca să-l duci în partea cealaltă a Senei, sub pretext că-i dai bani. Dar în fine, orice s-ar întâmpla, ţine-l o oră.

— Şi tu ce vei face?

— Voi redeveni fenian şi voi urca la irlandeză.

Shoking se îndreptă spre strada Pascal.

Cei doi detectivi se despărţiră.

Edward porni pe urmele lui Shoking.

Iar sir James porni spre acea casă ruinată.

„Îmi trebuie copilul”, murmură el.

Capitolul XXII.

Îl cunoaştem de multă vreme pe bunul Shoking şi ştim că banul avea asupra caracterului său o mare influenţă.

Shoking, sărac, era un băiat prudent şi plin de înţelepciune. Când avea ceva bani în buzunar, aceste preţioase calităţi ale lui se schimbau cu desăvârşire.

Vă mai amintiţi încă, cum Shoking, metamorfozat în lord, fusese naiv la Londra şi câte ştrengării n-ar fi făcut dânsul fără supravegherea riguroasă a Omului Gri.

De când se afla la Paris, Shoking făcuse minuni ca să hrănească pe irlandeză şi pe fiul ei, şi să-l regăsească pe Milon, corespondentul lui Rocambole.

Abia putând să pronunţe câteva cuvinte în limba franceză, el reuşise să găsească de lucru şi susţinuse cu sărăcia un adevărat duel.

După ce şi-a atins scopul şi Milon a fost regăsit, cu buzunarul plin de aur, Shoking a redevenit îndată un dobitoc.

Cu o oră înainte, el îi privise cu neîncredere pe cei doi bărbaţi, care se aflau pe stradă şi vorbeau englezeşte; şi dacă ar fi ieşit după cum intrase, adică fără nici un ban în buzunar, el s-ar fi uitat în jurul lui să vadă dacă cele două persoane mai erau tot acolo.

Dar Shoking avea bani.

El ieşi deci fără să-şi întoarcă măcar capul şi se îndreptă spre strada Pascal.

Detectivul Edward îl urmărise de la distanţă.

Unde se ducea Shoking?

El cobora spre frumoasele cartiere; şi mergea să se îmbrace şi să cumpere veşminte şi pentru Jenny şi fiul ei.

Un om, care era vanitos ca Shoking, nu mergea pe jos când putea lua o trăsură.

La capătul străzii trecea un omnibuz.

Shoking se urcă pe imperială şi se gândi la întoarcere să ia o trăsură.

După două minute, omnibuzul se opri spre a lua un călător şi Shoking îl văzu urcându-se lângă dânsul pe detectiv.

Lucru ciudat! El nu-l recunoscu şi nu-i dădu chiar nici o atenţie.

Numai când veni conducătorul să ceară taxa, Shoking tresări.

Cu un accent englezesc detectivul ceru un bilet de corespondenţă.

La aceasta conductorul răspunse că nu se dau asemenea bilete pe imperială.

— Ah! Răspunse detectivul, credeam că se dă bilet de corespondenţă.

— Nu! Îi răspunse Shoking.

Atunci detectivul îl privi cu un aer mirat.

— Dumneata eşti englez, zise el.

— Da, răspunse Shoking.

Şi el nu-l recunoscu pe unul din cei doi oameni care se învârteau în jurul casei sale.

Detectivul era îmbrăcat ca un adevărat gentilom.

La Londra el nici nu s-ar fi uitat la Shoking, dar în acest moment solidaritatea naţională păru că învinge mândria lui.

El începu să vorbească cu Shoking.

— Eşti aici de mult timp? Îl întrebă el.

— De o lună, răspunse Shoking.

Detectivul se uită la tovarăşul său cu compătimire.

— Ai venit să intri ca vizitiu, poate?

— Nu, răspunse Shoking, indignat puţin de compătimirea conaţionalului său.

— Sunt bogat, continuă detectivul şi n-am lăsat niciodată un compatriot în mizerie. Iată cartea mea de vizită.

— Mulţumesc, gentilomule, răspunse Shoking, punându-şi cartea de vizită în buzunar.

Omnibuzul se opri în strada Vaugirard, la Odeon.

Shoking coborî, poliţistul de asemenea. Apoi pe când omnibuzul se îndepărta, el îl bătu pe Shoking pe umăr spunându-i:

— Scumpul meu compatriot un fiu al liberei Anglii nu poate întâlni un altul pe pământ străin fără să-l cinstească cu un pahar de vin. Mă vei refuza?

— Desigur că nu, răspunse Shoking.

Detectivul îl luă de braţ.

— Să intrăm aici.

Şi puse mâna pe butonul de la uşa cafenelei Tabouret.

Câţiva studenţi care se aflau în cafenea, îl priviră cu curiozitate pe acest bărbat bine îmbrăcat intrând la braţ împreună cu altul îmbrăcat în zdrenţe.

Dar, cu o nepăsare cu totul englezească, Shoking şi detectivul se aşezară la o masă într-un colţ şi cel de al doilea ceru o sticlă de vin de Porto şi ceva de mâncare.

— Scuză-mă, spuse Shoking după ce se săturăde băut şi de mâncat dar am nişte afaceri foarte urgente şi cu regret te voi părăsi.

După aceste cuvinte el îl chemă pe chelner.

— Ce faci? Întrebă detectivul uimit.

— Plătesc, răspunse cu răceală Shoking.

Şi scoase din buzunar un pumn de aur şi dădu chelnerului uimit un napoleon.

Cum detectivul era cu totul înmărmurit, Shoking, care premeditase de un sfert de oră această scenă spuse surâzând:

— Haina nu face pe om, gentilomule. Sunt un lord excentric; călătoresc ca să studiez moravurile diferitelor ţări şi când m-ai întâlnit reveneam din cartierul Saint-Marcel. Acest cartier este foarte ciudat şi seamănă cu unul din Londra.

— Dar, întrebă detectivul cu respect, veţi binevoi cel puţin să-mi spuneţi numele?

— Mă numesc lordul Wilmot, spuse Shoking.

Şi se sculă cu demnitatea cu care s-ar fi sculat de pe scaunul său din parlament, un adevărat lord.

Capitolul XXIII.

Sir James Wood spusese confratelui său că o oră îi va fi de ajuns ca să-l răpească pe copil şi să-l ducă la loc sigur.

Însă era mai mult de o oră de când detectivul şi Shoking beau împreună!

Detectivul Edward crezu deci că-l poate lăsa pe Shoking să plece oriunde va vrea.

Shoking triumfător îi întinse mâna cu un aer protector.

— Vino într-o seară la mine la hotelul de la Paris, în piaţa Vendome, continuă Shoking. Iartă-mă că n-am nici o carte de vizită la mine.

Shoking era încântat că-i putuse spune aceste minciuni vanitoase.

— Adio, sir, zise el.

— La revedere, milord, răspunse detectivul.

Ei se despărţiră la uşa cafenelei Tabouret.

Detectivul păru că vrea să o apuce pe strada Vaugirard, iar Shoking coborî spre Odeon.

Shoking era puţin cam beat, dar beat în felul englezilor, care sunt aşa de obişnuiţi cu beţia şi au o aşa de mare frică de poliţie, încât merg drept pe străzi şi nu se lovesc niciodată de ziduri.

El sosi deci la Odeon.

Acolo se află negustorii de haine.

Se găsesc la dânşii haine vechi şi unele aproape noi.

Shoking intră într-o prăvălie şi fu servit după plac.

Pentru suma de şaizeci de franci, el avu haină, pantaloni, ghete, pălărie, un pardesiu şi o cămaşă albă.

El intrase servitor şi ieşise din prăvălie gentilom.

Un gentilom nu poate umbla fără mănuşi.

Shoking intră într-o altă prăvălie şi cumpără o pereche de mănuşi fine.

Numai atunci el se gândi la Jenny şi la fiul ei.

„Drace dar nu mă pricep la lucruri femeieşti; ar fi fost mai bine să o iau pe Jenny cu mine”.

Şi tot cugetând ajunse în strada Vaugirard.

Apoi el intră în grădina Luxemburg.

Prima persoană pe care o întâlni în grădină a fost detectivul Edward.

Acesta cumpărase un ziar, luase loc pe o bancă şi părea cufundat în citirea lui.

Shoking a fost cuprins de un nou acces de vanitate.

El se apropie de detectiv.

Sir Edward nici nu ridică capul.

Atunci Shoking tuşi.

Detectivul se uită şi rămase surprins.

— Sir, i se adresă Shoking, poate că nici nu mă mai recunoşti?

— Ah! Milord se poate asta.

— Părăsindu-te, zise Shoking, m-am aruncat într-o trăsură şi m-am dus la hotel de mi-am schimbat hainele. Acum mă duc să asist la o şedinţă a Senatului.

Detectivul ascultă.

— Dar mai înainte, continuă Shoking, vom merge să bem o sticlă de vin.

— Nu te pot refuza, răspunse Edward şi cu toate că sunt un simplu gentilom, te voi ruga să mă laşi pe mine să plătesc de astă dată.

— Îţi dau voie, spuse Shoking cu un aer protector.

Şi se întoarseră la cafeneaua Tabouret, unde Shoking voia să-şi arate hainele lui.

Detectivul cugetă: „Nu se ştie ce se poate întâmpla. Sir James poate că n-o fi terminat. De aceea e bine să mă distrez puţin cu acest dobitoc”.

Şi se aşeză la masă.

Shoking era deja beat, am spus. După ce bău sticla ordonată de detectiv, comandă el încă două sticle.

Dar nu termină de băut şi se rostogoli sub masă.

Atunci detectivul se apropie de casă şi spuse casieriţei că Shoking era un englez excentric foarte bogat şi beţiv şi că putea fi transportat pe o bancă din grădina Luxemburg unde se va trezi, ceea ce şi făcu.

Beţivii de profesie au o beţie ascunsă.

După trei sau patru ore, Shoking se deşteptă.

El îşi adună atunci amintirile.

„Dobitoc ce sunt, îşi spuse el.”

Şi se gândi la Jenny şi la Ralph, care-l aşteptau şi la Milon, care-i dăduse întâlnire pentru acea seară.

Ce se întâmplase cu gentilomul Edward?

Shoking nu se întrebă despre aceasta.

El o porni în fugă şi ieşi din grădină.

Sări într-o trăsură şi indică adresa strada Champ de Talouette.

„Nu e mare pagubă, îşi zise el, voi ţine trăsura, îi urc pe Jenny şi pe copil, ne ducem împreună să cumpărăm haine şi de acolo mergem drept la Milon acasă.”

După un sfert de oră trăsura se opri la poarta casei unde ei ocupau o mansardă de trei săptămâni.

Shoking urcă scara.

La ultimul etaj rămase uimit, uşa era deschisă şi mansarda goală.

În acelaşi timp o vecină, care locuia într-o altă odaie, îi spuse:

— Nevasta şi copilul dumitale au plecat.

— Plecat! Exclamă Shoking.

— Da.

— Dar când? Dar cum? Pentru ce? Şopti el.

— Unul din compatrioţii dumitale a venit şi a luat-o.

— Un englez?

— Da.

Shoking simţi că îi vine să înnebunească.

Şi amintindu-şi pentru prima oară de cei doi englezi, care se învârteau în jurul casei, când el venise cu Milon, şi apărându-i în minte gentilomul care îl îmbătase, Shoking scoase un ţipăt de spaimă şi porni ca un nebun pe scară.

Capitolul XXIV.

În acest timp Milon întorcându-se acasă găsise scrisoarea lui Marmouset.

El citise această scrisoare şi după o reflecţie de câteva minute, zise: „Marmouset are dreptate.”

Din acel moment el începu să facă mare gălăgie că fusese furat.

La orele patru maiştrii lui sosiră.

Milon se oprise în sală şi părea că se miră mult de scrisoarea lăsată de englez.

Servitoarea îi spuse că încercase în zadar să-l mai reţină.

În fine Milon spuse maiştrilor săi:

— Un om ciudat acest englez; fiindcă am întârziat un sfert de oră, spune că nu sunt cuviincios faţă de dânsul.

— El nu va reveni.

— Puţin îmi pasă, spuse Milon, am destule afaceri şi chiar prea multe.

Şi adăugă adresându-se către doi din maiştri săi:

— Vă chemasem ca să mergem să vedem terenul de care îi vorbisem; deci acum nu mai am nevoie de dumneavoastră; cu toate acestea poftiţi în birou.

După cum se vede Milon vrea să joace scena cât mai natural.

— Vă voi da planurile parterului casei din strada Reaumur.

Cei doi maiştri îl urmară.

Milon, cum intră în birou, scoase un ţipăt.

Acest ţipăt fusese aşa de natural încât maiştrii alergară.

Milon rămase cu gura căscată, înlemnit, în faţa casei sale de bani, ce era deschisă.

— Furat! Exclamă în fine. Mi s-au furat o sută de mii de franci.

Aerul său era aşa de natural încât nimeni nu bănui adevărul.

Servitoarea, care alergase la strigătul stăpânului ei, văzând casa de bani deschisă, începu să ţipe:

— Ei bine! Frumos milord! El e un hoţ!

Milon întrebă:

— De când a plecat?

— De un sfert de oră.

— Pe unde?

— Era în trăsură şi a pornit spre Champs-Élysées.

— În birjă?

— Da, dar nu m-am uitat la număr, nu l-am observat decât pe birjar.

— Drace!

Milon se repezi afară. Servitoarea şi cei doi maiştri îl urmară.

Timpul era frumos şi trăsurile ce se întorceau de la pădure erau numeroase.

— Caut un ac în carul cu fân! Şopti Milon cu disperare.

— Patroane, spuse unul din maiştri, trebuie să te duci la comisar; asta e mai nimerit.

— Da, aprobă Milon, să mergem câteşitrei.

Comisarul de poliţie al cartierului îşi are biroul în strada Pontheu.

Milon era de altfel cunoscut de acest magistrat.

El îşi făcu declaraţia, maiştrii şi servitoarea dădură semnalmentele exacte ale pretinsului lord şi comisarul le spuse:

— Voi trimite reclamaţia dumitale prefecturii. În acest moment cred că se află la Paris unul sau doi agenţi ai poliţiei engleze.

— Ah! Exclamă Milon uimit.

— Dar, adăugă magistratul, poliţia engleză nu o va face în mod gratuit.

— Ah! Răspunse Milon, aş da bucuros douăzeci şi cinci de mii de franci.

Comisarul nu se mulţumi cu declaraţia lui verbală, începu ancheta şi se deplasă la Milon. Încuietoarea casei de bani nu purta nici o urmă de efracţie.

Prin urmare hoţul o deschisese cu o cheie şi o cheie fabricată în Anglia, ca şi casa de bani.

— Probabil, comentă comisarul de poliţie retrăgându-se, că vei fi mâine poftit la prefectură.

— Mă voi duce, răspunse Milon.

Şi se închise în biroul său, ca un om care e disperat că fusese furat.

Dar, îndată ce rămase singur, surâse şi îşi spuse: „Întotdeauna sunt luat de dobitoc şi uneori o cred chiar eu. Dar azi am păcălit un comisar de poliţie, ca şi cum aş fi fost chiar Rocambole.”

Şi Milon, foarte satisfăcut, începu să-şi facă socotelile şi petrecu două ore în biroul său.

Deodată se auzi o bătaie în uşă şi intră servitoarea.

— Ah! Patroane, iată acum alta!

— Ce e? Întrebă Milon.

— Un alt englez care se prezintă.

— Da.

— Ah! E adevărat, spuse Milon, gândindu-se la Shoking. Un om sărman.

— Dar nu, e îmbrăcat ca un burghez.

— Cu o femeie şi un băiat?

— Nu, e singur şi plânge şi are aerul unui nebun şi ăsta nu e om de treabă, patroane, păzeşte-te.

Milon coborî.

El îl zări pe Shoking, care se trântise pe un scaun din sală şi plângea în hohote:

— Ah! Spuse în limba engleză, Jenny a plecat şi Ralph de asemenea…

— Ce tot spui? Îl întrebă Milon.

Şi ceru să-i povestească cele întâmplate.

Shoking nu ştia decât două lucruri: primul că fusese îmbătat de un gentilom şi al doilea că irlandeza şi fiul ei dispăruseră, luaţi de un alt englez… „Ah! Drace! Se gândi Milon, e prea complicat pentru mine. Numai Marmouset poate descurca asta.”

El îl lăsă pe Shoking acasă, recomandându-l servitoarei sale, se aruncă într-o birjă şi se duse în strada Auber.

Marmouset transformat, tocmai se întorsese.

El ascultă până la capăt, fără să spună nici un cuvânt, povestirea lui Milon.

Apoi, după ce acesta termină, surâse spunând:

— Iată-te încurcat!

— Drace!

— Oamenii, care i-au răpit pe mamă şi pe copil, asta e sigur, reluă Marmouset, sunt aceeaşi care au făcut-o pe miss Ellen să dispară.

— Crezi?

— Sunt sigur. Şi cum suntem pe cale de a le întinde o cursă, termină cu răceală Marmouset, ne va fi foarte uşor să-i luăm înapoi pe irlandeză şi pe copil împreună cu miss Ellen.

— Adevărat, strigă Milon, ai geniul stăpânului.

— Nu ştiu, răspunse cu modestie elevul lui Rocambole.

Capitolul XXV.

Ce se întâmplase cu Ralph şi Jenny?

Sir James Wood după cum se destăinuise colegului său Edward, fusese fenian.

Poate chiar el era cel dintâi trădător al acestei secte misterioase şi temute, aşa de ameninţătoare pentru Anglia şi pentru mândria britanică.

Refugiat într-un colţ al Irlandei, el plecase apoi în America.

Aici, fără îndoială, reuşise să facă să i se piardă urma, căci la Londra nimeni nu-l recunoscuse.

Sir James se bizuia pe atotputernicia semnelor masonice, care permit fenianilor să se recunoască între dânşii.

Înainte să părăsească Londra şi să vină în Franţa să o caute pe miss Ellen mai întâi, şi apoi pe acest copil care era speranţa Irlandei, el avusese mai multe consfătuiri atât cu lordul Palmure, cât şi cu preotul Patterson, acest om care punea fanatismul religios al patriei în lupta pe care o declarase irlandezilor.

Sir James era deci la curent cu tot ce se petrecuse la Londra.

De altfel el numai puţin câte puţin făcuse destăinuiri colegului său şi chiar nu-i spusese totul. Erau mai mult de opt zile de când sir James pregătea răpirea micului irlandez, fără ştirea detectivului Edward.

Vă amintiţi că atâta timp cât el se constituise în grădinarul lui miss Ellen, nu o părăsea niciodată în cursul zilei.

Dar seara pleca de la orele nouă la unsprezece, însărcinându-l cu paza pe colegul său.

I se dăduse de la prefectura de poliţie un om, care trebuia să fie la dispoziţia lui.

Ambasada engleză nu ţinuse secret scopul pe care îl urmărea detectivul.

El venea la Paris nu numai ca să caute o tânără fată, care era sub puterea paternă, dar şi ca să-i supravegheze pe feniani. Dacă putea să o aresteze pe fată şi să se bizuie pe concursul autorităţilor, nu putea să-i aresteze pe fenieni, ci avea numai dreptul ca să-i urmărească.

În omul, care i se dăduse, sir James întâlnise un băiat deştept, un adevărat copil al Parisului, care cunoştea toate misterele.

Sir James ştia că are nevoie de un cartier mărginaş, unde supravegherea poliţiei să fie mai mică şi populaţia mai obişnuită cu zgomotul.

Dacă vrei să duci un copil în braţe pe bulevardul Italienilor şi dacă el strigă şi se zbate, nu vei putea să faci o sută de paşi. Vei fi arestat şi i se va lua parte copilului.

Dacă însă asta s-ar petrece la extremitatea bulevardului Prince-Eugene, în cartierul Roquette, nu va atrage atenţia nimănui.

Sir James era metodic ca orice englez.

Înainte să pornească în căutarea irlandezei Jenny şi a fiului, ale căror urme le pierduse din ziua în care îi furase, sir James îşi pusese această întrebare: „După ce îi voi găsi, ce voi face?”

Nu se putea aştepta la nimic din partea autorităţilor franceze.

La cererea ambasadei, Franţa se învoise să acorde ospitalitatea provizorie, într-una din închisorile ei, fetei unui lord…

Dar Franţa nu dorea să devină sugrumătoarea fenianilor.

De aceea sir James îşi spusese: „Eu singur trebuie să inventez o închisoare la Paris fără ştirea autorităţilor.”

În fiecare seară deci, de opt sau zece zile, el se întâlnise cu agentul poliţiei franceze pus la dispoziţia sa.

După aceea el pleca prin cartierele îndepărtate unde fuseseră dărâmate o mulţime de clădiri, ce datau din evul mediu, şi care erau ca nişte teatre de feerii.

Fără îndoială că într-o seară sir James găsise ceea ce căuta căci spuse colegului său Edward:

— Acum putem să o căutăm pe irlandeză şi pe fiul ei.

După trei zile, sir James şi colegul său rătăceau, după cum am văzut pe strada Champ-de-l'Alouette şi pe când cel de al doilea îl urmărea pe Shoking de la distanţă, sir James pornea pe aceea întunecoasă ce ducea la acea casă veche.

Detectivul imaginase o mică poveste care nu putea să nu o păcălească pe Jenny.

El ştia, apoi, că Shoking, amicul şi tovarăşul celor doi exilaţi, nu era totuşi fenian.

Shoking intrase în mişcarea irlandeză numai din admiraţie pentru Omul Gri.

Shoking era englez şi nu irlandez, deci tot ce făcuse până atunci era numai cavalerism din partea lui.

Şi Jenny n-avea la Paris nici un alt prieten; de aceea atunci când fenianul i-ar apărea el va avea asupra ei mai multă influenţă decât Shoking.

Sir James urcă acea scară mică şi întortocheată, care avea de rampă o frânghie.

La etajul al treilea, întâlni o tânără fată şi o întrebă în limba franceză:

— Frumoasă copilă, la ce etaj locuiesc englezii?

— Sus de tot, domnule, răspunse ea, uşa din dreapta dă în sală.

— Mulţumesc.

Şi Sir James continuă să urce scara.

Uşa mansardei era deschisă.

Jenny îl ţinea pe fiul ei pe genunchi.

Văzându-l pe sir James apropiindu-se, ea făcu la început o mişcare de spaimă.

Dar sir James îi făcu îndată semnul misterios.

Atunci irlandeza se sculă şi veni la dânsul.

— Frate, spuse ea, fii binevenit.

— Soră, răspunse sir James în dialectul irlandez, e mult timp de când te căutăm.

— Pe mine! Exclamă Jenny.

— Pe tine şi pe şeful nostru.

Zicând aceste cuvinte, sir James îngenunche în faţa copilului mirat şi îi sărută mâna.

Apoi cu o voce gravă şi tristă adăugă:

— Unul din fraţii noştri e pe moarte în acest mare oraş unde am venit să căutăm un refugiu contra persecutorilor noştri; acest frate imploră favoarea de a vedea, înainte de a-şi da ultima suflare pe acela în care Irlanda şi-a pus toate speranţele. Îi vei refuza această mângâiere?

Jenny ezită un moment, apoi spuse:

— Nu, sunt gata să te urmez…

Capitolul XXVI.

Sir James Wood, trădătorul, irlandezul care vânduse Angliei secretele fraţilor săi, avea o poveste gata pregătită ca să o convingă pe Jenny.

— Soră, doar de câteva ore am reuşit să regăsesc urmele tale la Paris, unde am venit într-adins ca să te caut.

Jenny îl privi întrebându-l:

— Cine te-a trimis?

— Doi oameni din care unul se numeşte abatele Samuel.

Acest din urmă nume risipi orice ezitare a frumoasei irlandeze. Apoi semnul masonic al fenianilor o asigura şi mai mult, căci sir James era poate primul iniţiat care trăda.

— De opt zile, continuă sir James, te caut.

— Adevărat?

— Şi te caut mai întâi fiindcă am ordin să te regăsesc şi apoi fiindcă, îţi repet, unul din fraţii noştri e pe moarte şi cere binecuvântarea viitorului nostru şef.

Şi din nou el se uită respectuos la copil.

— Unde se află fratele nostru? Întrebă Jenny.

— Departe de aici şi ne va trebui o oră cu trăsura ca să ajungem acolo.

— Putem să ne întoarcem înainte de a se înnopta?

— Da, desigur, aprobă sir James.

Un surâs trist flutură pe buzele sărmanei femei.

— Te vei mira, de întrebarea mea.

Sir James făcu un semn discret.

— Ascultă-mă, reluă irlandeza, vii la mine din partea abatelui Samuel, nu-i aşa?

— Da.

— Şi din partea unui alt om?

— Da, soră.

— Poţi să-mi spui numele acestui om?

— N-are nume. E numit Omul Gri.

Jenny întinse mâna lui sir James şi spuse:

— Frate, dacă amândoi te trimit, eu te pot urma şi nu-ţi pot ascunde nimic. Când am părăsit Londra, Omul Gri ne-a dat o călăuză şi un tovarăş.

— Pe Shoking.

— Îl cunoşti?

— Da, credeam chiar că-l găsesc aici.

— A plecat, dar se va întoarce în curând.

— Vai! Exclamă sir James, dacă fratele nostru n-ar fi în agonie…

— E drept, când Shoking are bani în buzunar, nu e niciodată grăbit să se întoarcă. Îţi voi spune restul povestirii noastre pe drum.

— Alerg să caut o trăsură, spuse sir James.

Şi se repezi pe scară.

Jenny îşi puse şalul pe umeri şi luându-şi de mână fiul spuse:

— Vino!

Dar copilul nu se mişcă.

Şi cum mama lui se mira de această rezistenţă, el şopti:

— Mi-e frică.

— De ce, copilul meu?

— Să nu mergem cu acest om.

— Dar acest om este unul din fraţii noştri.

— Nu, mamă, să nu mergem.

Ochii lui erau plini de lacrimi pronunţând aceste cuvinte.

Dar Jenny avea încredere în omul care îi făcuse semnul misterios al fenianilor.

— Un bărbat nu trebuie să se teamă, şi tu eşti un bărbat!

— Deoarece vrei, să mergem! Dar vei vedea că ni se va întâmpla o nenorocire!

Jenny dădu din umeri.

Din acel moment fiul ei o urmă fără să opună rezistenţă şi fără să murmure nici un cuvânt.

Sir James îi aştepta la poartă cu o trăsură.

Ei se urcară.

Atunci Jenny spuse detectivului:

— Când am sosit la Paris, aveam bani şi apoi o scrisoare de credit către un bărbat, care e prietenul Omului Gri. Ni s-au furat şi banii şi scrisoarea şi am rămas în mizerie. Dar pe când ne căutai, Shoking a cutreierat străzile Parisului în toate sensurile, l-a găsit pe bărbatul către care aveam scrisoarea de credit, şi acesta l-a crezut pe cuvânt; a venit acasă, ne-a dat bani, şi ne aşteaptă la dânsul diseară. De aceea trebuie să ne întoarcem, înainte de a se înnopta.

— Vă voi aduce înapoi, o asigură sir James.

Pe când ei vorbeau astfel, trăsura mergea.

Urcându-se, sir James spuse birjarului, calea ce o avea de urmat.

Trăsura porni pe bulevardul Enfer. O apucă apoi pe bulevardul Saint-Marcel, ajunse la bulevardul Sevastopol, porni pe strada Turbigo, o arteră cu totul nouă care ajunse la piaţa Chateau-d'Eau.

Jenny se uita din când în când pe stradă şi întreba:

— Mai e încă departe?

— Nu, o linişti sir James.

Trăsura o apucă în fine pe bulevardul Prince Eugene.

Casele noi ce se aflau acolo ar fi liniştit-o pe Jenny, dacă ea ar fi avut cea mai mică neîncredere.

Dincolo de canal se afla o biserică nouă, Saint-Ambroise.

Puţin mai departe este o primărie. Atâta timp cât eşti pe bulevard, te crezi într-un oraş, care datează de ieri.

Puţin mai departe de primărie, se află o stradă numită Chemin-Vert.

Birja o apucă pe acea stradă.

La capătul ei se opri şi sir James porunci birjarului:

— Aşteaptă-ne aici.

— Coborâm? Întrebă Jenny.

— Da, dar e la doi paşi, răspunse detectivul.

El vru să ia copilul de mână, dar acesta refuză.

Atunci sir James îl întrebă în dialectul irlandez:

— Ţi-e frică de mine?

Copilul a fost dezarmat.

Şi el luă mâna detectivului, care îl târî după dânsul apucând-o pe o esplanadă.

Capitolul XXVII.

Această esplanadă era construită de curând.

Era locul pe care fusese odinioară abatoarele din Menilmontat, mutate de acolo.

De când edificiul fusese dărâmat, cartierul devenise singuratic.

Nu se mai vedeau la orele trei dimineaţa cârciumile deschise; nu se mai auzeau răsunând căruţele măcelarilor. Noaptea totul dormea. Seara, pe aici domnea singurătatea.

În spate se afla un pasaj sărăcăcios numit pasajul Amandres.

Casele aici sunt înalte, aleile întunecate şi curţile strâmte.

Populaţia era alcătuită din lucrători, ce munceau prin centru şi veneau aici seara să se culce.

Ziua pe aici nu întâlneai decât vreo femeie având un copil la sân sau câţiva jucându-se pe la porţi.

Pe la mijloc, la stânga, intrând pe strada Chemin-Vert, se află o casă mai înaltă, şi mai veche decât celelalte.

Un cărbunar stătea la parter; etajele întâi şi doi nu erau închiriate; celelalte etaje erau ocupate de lucrători care plecau dimineaţa ca să se întoarcă seara acasă.

După orele opt cărbunarul era singura persoană care se afla în această casă.

Acolo intră sir James.

Jenny văzuse cartierele sărăcăcioase din Londra: ea locuise la Dudley Street, unde mizeria are aspectul cel mai hidos din lume.

Ea intră deci fără ezitare, după sir James, în aleea strâmtă ce conducea la casă.

Trecând sir James bătu la uşa cărbunarului.

Acesta apăru îndată.

Era un bărbat de aproape patruzeci de ani, de o statură herculeană.

El avea un surâs răutăcios pe buze şi ceva sălbatic şi stupid în toată fizionomia sa.

Era văduv.

Nevasta lui murise în chip misterios şi zvonuri stranii circulaseră printre vecini; se spunea că el o ştrangulase, dar ancheta nu descoperise nimic, şi Chapparot, arestat la început, a fost pus în libertate.

El avea o fată în vârstă de 15 ani, pe care o trata foarte rău.

Într-o zi, după moartea mamei sale, sărmana fată fugise şi nimeni nu ştia ce devenise.

Chapparot nu se preocupase deloc de fiica sa.

El era muncitor şi avar.

Se spunea chiar că avea mulţi bani strânşi cu care avea de gând să se întoarcă în Auvergne cât mai curând. Până atunci el era temut în mahala şi nimeni nu îndrăznea să se certe cu dânsul.

Femeile, care veneau la dânsul să cumpere cărbuni, abia îndrăzneau să-i deschidă uşa.

Acest om nu vorbea, nu bea, nu avea prieteni şi era teroarea cartierului, cu toate că el nu căuta ceartă nimănui.

Poliţistul care fusese dat la ordinele lui sir James, îi spuse într-o zi:

— Mi-ai cerut un om hotărât care să fie capabil de orice?

— Da, răspunse sir James.

— Am găsit, vino cu mine.

Sir James în acea seară se îmbrăcase ca lucrător şi îl urmase pe poliţistul francez.

Acesta îl condusese într-o cârciumă şi i-l arătase pe Chapparot.

— Iată omul acela, eu nu mă pot amesteca şi mă duc.

Chapparot, fără îndoială era prevenit, căci se uita la dânsul şi acesta îi arătase pe furiş un pumn de monede de aur.

Ei se revăzuseră de mai multe ori, când într-o cârciumă, când într-alta, şi, într-o seară, după ora şase, detectivul intră pe furiş în prăvălia cărbunarului.

Deci, sosind cu Jenny şi cu fiul ei, sir James se strecură în alee în loc să intre în prăvălie şi bătu la o uşă pe care Chapparot o deschise îndată.

Ei schimbară o privire rapidă ca fulgerul.

Apoi cărbunarul făcu un semn, care însemna:

— Urmaţi-mă.

Sir James ţinea copilul de mână. Jenny îl urmă.

Cărbunarul făcându-i să traverseze o curte, îi duse într-un hambar.

Jenny tot timpul se aştepta să vadă un pat şi pe acest pat un om în agonie.

Cât despre copil, el ezitase, de mai multe ori. Dar sir James îl ţinea de mână şi murmura din când în când la urechea lui câte un cuvânt în dialectul irlandez.

În fundul hambarului, Chapparot deschise o uşă. Atunci sir James se trezi în pragul unei odăi cufundată în întuneric.

Cărbunarul aprinse o lanternă şi intră cel dintâi. Ei erau într-o pivniţă la nivelul solului.

În acelaşi timp sir James simţi că scândurile sunau a gol sub picioarele sale.

Lanterna lumina aşa de puţin încât nu se vedea fundul pivniţei.

Cărbunarul mergea înainte.

După dânsul veneau sir James cu copilul şi la urmă Jenny.

Deodată cărbunarul se opri.

În acelaşi timp copilul uimit îl văzu aplecându-se ca şi cum ar fi căutat ceva la pământ.

Apoi auzi un zgomot sec, urmat de un ţipăt.

În urmă i se păru că un corp căzuse într-un puţ. Copilul speriat întorcând capul, nu o mai văzu pe mama sa.

Jenny dispăruse.

Irlandeza simţise că se deschide o gaură sub picioarele ei şi se scufundase.

Capitolul XXVIII.

Copilul speriat crezuse la început că este un accident.

— Mamă! Unde e mama? Strigă el vrând să se întoarcă.

Mişcările basculei fuseseră aşa de rapide, încât copilul nu văzuse nimic.

Şi acum el tot ţipa:

— Mamă! Mamă!

Sir James Wood îl reţinuse cu putere, pe când cărbunarul râdea cu răutate.

Copilul continuă să strige şi să se zbată.

Sir James îi puse mâna pe gură, spunând:

— Taci, sau te ucid!

Copilul îl muşcă de mână cu furie.

Sir James scoase un ţipăt de durere şi dădu drumul copilului.

Dar cărbunarul îl înhăţă de gât şi-l strânse cu atâta putere încât el nu mai putu scoate nici un sunet.

Cei doi mizerabili auziră câteva tânguiri sub picioarele lor şi apoi zgomotul produs de apă.

După aceea tânguirile dispărură şi zgomotul de asemenea.

— Cred că s-a terminat cu dânsa, comentă cărbunarul râzând.

Şi strângea cu atâta putere gâtul lui Ralph încât copilul devenise galben la faţă.

— Ia seama să nu omori copilul dobitocule, spuse sir James, căci el valorează o sută de mii de franci pentru mine.

Copilul, pe jumătate ştrangulat tot se mai zbătea încă.

— Atunci, spuse cărbunarul, pune-i batista la gură.

— Iat-o, zise sir James, care-şi scutura mâna, din care curgea sânge.

Cei doi mizerabili legară copilul. Apoi cărbunarul îi puse un sac pe cap şi-l duse în hambar.

— Ce vom face? Întrebă el.

Ralph nu pricepea limba franceză, limbă în care sir James vorbea cu cărbunarul.

Readus la neputinţă, copilul era în mâna celor doi oameni, ca o masă inertă.

— Crezi că mama s-a înecat? Întrebă sir James pe Chapparot.

— Sunt sigur, răspunse cărbunarul, e apă multă în cisternă. Cu copilul ce vom face?

— Trebuie să-l ţii.

— Până când?

— Până mâine.

— Să-i dau de mâncare?

— Da, dacă nu strigă.

— Oh! Îl voi pune într-un loc unde va putea striga cât îi va plăcea; căci nimeni nu-l va auzi.

Şi cum el îl ţinea pe Ralph în braţe, îi făcu semn lui sir James să deschidă o uşă ce se afla într-un colţ al hambarului.

Sir James se supuse.

După acea uşă, se afla o scară ce conducea în pivniţa casei.

— Îl voi lăsa tot legat, hotărî cărbunarul, pornind cu copilul pe scară. Aşteaptă-mă aici.

După cinci minute Chapparot se întoarse singur.

— L-am închis într-un mormânt cu ziduri groase.

În acelaşi timp el întinse mâna spre sir James şi îi spuse:

— Banii mei.

— Iată jumătate, răspunse sir James.

Şi îi dădu o grămadă de piese de aur.

— Şi de ce nu-mi dai tot? Întrebă cărbunarul.

— Pentru ca să veghezi asupra copilului şi să nu-l laşi să fugă.

— Oh! Fii liniştit.

— Voi veni să-l iau mâine, adăugă sir James şi vei avea restul banilor.

— Fie, răspunse cărbunarul suspinând.

Apoi sir James ieşi din casă, zicând:

— Pe mâine!

Şi se urcă în birjă, care îl aştepta la colţul străzii.

După o oră, sir James Wood, îmbrăcat ca un perfect gentilom, intră într-un birou telegrafic, de unde expedie următoarea telegramă: „Preotului Patterson

92 Oxford Street, Londra.

Ralph e cu mine. Trebuie să plec? Răspunde imediat.

Sir James”

După ce expedie telegrama, sir James se duse liniştit să mănânce la Café-Anglais.

Acolo trebuia să-l întâlnească pe detectivul Edward.

Dar acesta întârzia şi sir James terminase masa şi sunau orele opt când intră Edward.

— Ei bine? Întrebă el.

— S-a făcut, răspunse sir James.

— Ai copilul?

— Da.

— Unde e?

— În loc sigur.

— Eu, spuse Edward, am trecut pe la hotelul nostru şi îţi aduc o scrisoare şi o telegramă.

— Să vedem.

Telegrama pe care el o deschise mai întâi era răspunsul de la preotul Patterson şi era astfel concepută: „Trimite scrisoarea. Dă amănunte şi aşteaptă noi ordine”

— Bine, murmură sir James.

Şi deschise scrisoarea pe plicul căreia se aflau cuvintele: „Prefectura de poliţie.

Cabinetul şefului de siguranţă.

Vino mâine dimineaţă la orele nouă, la biroul meu, am o propunere de făcut să-ţi cer un mic serviciu”.

— Bănuiesc, despre ce e vorba, comentă Edward citind şi dânsul această scrisoare.

— De ce?

— Se comit multe furturi în acest moment la Paris şi se află o bandă de hoţi de curând debarcată şi vor să ne întrebuinţeze.

— Cu plăcere, zise sir James, dacă putem câştiga ceva.

— Atunci vom merge la orele nouă?

— Desigur, răspunse sir James.

Şi el continuă liniştit să fumeze.

Amintirea nenorocitei irlandeze nu-l chinuia deloc, după cum se vede!

Capitolul XXIX.

A doua zi cu puţin înainte de ora nouă, sir James se prezentă la prefectura de poliţie.

Acolo se afla o staţie de trăsuri. Din toate trăsurile goale ce se aflau acolo, una avea perdelele lăsate.

De ce?

Milon şi Marmouset se aflau înăuntru.

Sosiţi la orele 8 jumătate, ei se urcaseră în cupeu şi spuseseră birjarului:

— Aşteptăm pe cineva, deci lasă calul cu sacul pe gât ca să mănânce înainte.

Birjarul, uitându-se la ceas nu făcuse nici o observaţie.

Milon şi Marmouset lăsaseră perdelele; dar tot se uitau printre ele în curtea poliţiei.

— Un englez, spunea Marmouset, se recunoaşte uşor la Paris. Orice ar face, îl recunoşti după mers.

— Deci vrei să-l vezi?

— Desigur.

— Şi de ce nu vrei să mă duc la şeful siguranţei mai înainte?

— Din două motive.

— Ah!

— Mai întâi fiindcă poate vei recunoaşte într-însul pe unul din cei doi englezi, care se învârteau ieri în jurul casei de pe Champ-de-l'Alouette şi pe care îi bănuim că sunt autorii răpirii irlandezei şi a fiului ei.

— Ah! Pricep.

— Apoi, fiindcă doresc ca el să sosească primul.

— De ce? Întrebă Milon.

Marmouset surâse.

— Deoarece i se va explica ce s-a întâmplat şi el va fi la curent. Mulţumeşte-te cu această explicaţie, căci dacă voi merge mai departe, îşi vei chinui zadarnic mintea.

— Cum vrei, răspunse Milon resemnat.

Pe când ei vorbeau astfel, o trăsură se opri la colţul străzii.

— Dânsul trebuie să fie, spuse Marmouset.

Milon îl privi pe acest om.

— Ah! Desigur, e unul din cei de ieri.

— Bine; acum ascultă!

— Vorbeşte, spuse Milon, pe când sir James, căci dânsul era, se ducea spre scara prefecturii.

— Vei urca peste câteva momente.

— Da.

— Şi dacă detectivul se va hotărî sau nu să-l urmărească pe hoţ, vei face în aşa fel ca să cobori scara odată cu dânsul.

— De ce?

— Pentru că trebuie să fiu foarte sigur că omul care intră acum la prefectură nu se duce acolo pentru altceva şi că e acela care va fi pus în urmărirea mea.

— Bine, pricep; şi apoi?

— Şi apoi te vei duce liniştit la tine.

— Şi dumneata?

— Oh! Eu voi întreprinde o mică acţiune şi voi începe prin a-l urmări pe omul meu.

— Dar, zise Milon, parcă ceva îmi spune că el nu se va însărcina cu afacerea mea.

— De ce?

— Fiindcă mă numesc Milon şi el trebuie să fie unul din cei care au furat hârtiile lui Shoking şi prin urmare… el nu va vrea să se găsească în raporturi cu mine.

— Te înşeli!

— Ah!

— El va primi cu atât mai mult cu cât astfel va putea fi în relaţii cu tine.

— Crezi?

— Sunt sigur.

Milon nu mai făcu nici o obiecţie. Coborî din trăsură şi intră în curtea prefecturii.

Atunci Marmouset îl chemă pe birjar şi arătându-i trăsura din care sir James coborâse şi care aştepta în celălalt colţ al străzii, îi spuse:

— Oare calul dumitale e tot aşa de bun ca acela?

— Mă prind oricând pe asta.

— Nu e nevoie, spuse Marmouset, dar trebuie să urmăreşti acea trăsură când va pleca. Vei avea un napoleon bacşiş.

— Bine, aprobă birjarul.

Şi se urcă pe capră.

În acest timp sir James intră la şeful siguranţei.

— Dragul meu, îi spunea acesta, e vorba de un furt comis de unul din compatrioţii dumitale.

— Ah!

— E o bandă de hoţi la Paris.

— Ştiu asta. Furtul este mare?

— O sută de mii de franci.

Sir James era un om practic.

— Ce se dă spre a-i regăsi? Întrebă el.

— Un sfert.

— Adică douăzeci şi cinci de mii de franci?

— Da.

— E o mică afacere, comentă sir James cu dispreţ, dar ai fost prea amabil cu mine ca să nu caut să te servesc la rândul meu.

Comisarul de poliţie al cartierului Champs-Élysées trimisese o notă foarte amănunţită asupra chipului cum fusese comis furtul.

La numele lui Milon, sir James nici nu clipi.

Când Milon intră, el îl privi cu cea mai mare indiferenţă.

Milon era de asemenea, foarte calm şi sir James rămase convins că acel om nu ştia încă de răpirea irlandezei şi a fiului ei şi că era preocupat numai de pierderea banilor săi.

Detectivul îi puse o mulţime de întrebări, ceru semnalmentele exacte ale hoţului şi cartea de vizită pe care acesta i-o lăsase.

Apoi el îi spuse lui Milon:

— Poţi să te întorci acasă, domnule, şi să nu te mai preocupi. Peste trei zile vei avea banii.

— Trebuie să ne revedem? Întrebă Milon.

— Nu.

— Pot să vin la dumneata?

— Inutil. Când voi pune mâna pe hoţ, îţi voi trimite o scrisoare, şi-ţi voi da întâlnire aici.

Sir James vorbea cu siguranţă şi Milon părea foarte vesel.

După cum îi recomandase Marmouset, el nu ieşi decât cu sir James de la şeful siguranţei, şi coborî cu dânsul pe chei, unde ei se despărţiră. Milon pornind pe jos iar detectivul urcându-se în trăsura cu care venise.

Atunci Marmouset porunci birjarului:

— La drum, băiete, şi-ţi repet iei un napoleon bacşiş.

Sir James nu putea bănui nici un singur moment că e urmărit.

Englezul se opri la hotelul Louvre.

Sir James coborî şi plăti birjarului.

„Bine, se gândi Marmouset, a cărui birjă se oprise la o oarecare distanţă, vom da acum lovitura portofoliului.”

Şi scoase din buzunar un carnet pe care îl lăsă să cadă în apă.

Apoi luându-l ud, el se îndreptă spre biroul hotelului murmurând: „Iată o lovitură pe care sunt sigur că englezii n-o cunosc…”

Capitolul XXX.

Lovitura portofoliului a fost inventată, nu de hoţi ci de şantajişti.

Şantajistul ar fi mai logic să fie numit omul care face şantaj?

Ce înseamnă a face şantaj?

Un lucru foarte simplu, într-adevăr, a pune mâna pe secretul altuia şi a trage foloase de pe urma lui.

După cum există bande de hoţi, tot aşa există bande de şantajişti.

Ei au şeful lor, soldaţii lor, demnitarii lor şi membri simpli. Ei se supun unor ordine secrete şi misterioase.

Cele mai mari afaceri ale unui şantajist sunt speculaţiile asupra intrigilor amoroase.

Există câte un şantajist, adesea şi mai mulţi, în fiecare cartier, uneori chiar pe fiecare stradă aristocratică.

În strada X la nr. 7, la primul etaj, domnul V locuieşte într-un luxos apartament.

El e bogat, bătrân şi urât.

În schimb are o soţie tânără şi frumoasă.

Un şantajist care locuieşte în casa din faţă, a văzut adesea la fereastra aceea acea pereche nepotrivită.

„Iată ceva iraţional, îşi spune el. Trebuie, să fie un mister aici.”

Şantajistul a mirosit o afacere.

De atunci el spionează.

Doamna Y se scoală devreme, ea e pioasă şi se duce la biserică în fiecare dimineaţă.

Şantajistul o urmăreşte.

Saint Vincent de Paul este biserica preferată de doamnă.

La orele opt, doamna intră pe uşa cea mare a bisericii, cu cartea de rugăciuni în mână.

Puţin după aceea intră şi şantajistul în biserică.

Dar, surpriză!

Biserica e aproape goală. Vreo treizeci de persoane într-o capelă ascultă slujba.

Doamna Y a dispărut.

Unde se află dânsa?

Şantajistul iese din biserică încântat.

A doua zi, la aceeaşi oră, el se află la Saint Vincent de Paul, dar nu la uşa principală, ci la o uşă din spatele bisericii, ce dă în strada Fenelon.

Doamna Y iese pe furiş din biserică.

Unde se duce?

Şantajistul va afla.

Acolo în apropiere se află o staţie de trăsuri.

Doamna Y se urcă într-o birjă, spune birjarului, cu jumătate de voce, numele unei străzi.

Şantajistul nu aleargă după birjă, dar a auzit numele străzii.

A doua zi el se află dimineaţa pe acea stradă.

La orele opt şi trei sferturi o trăsură se opreşte la o poartă şi o femeie coboară. E dânsa.

Ea intră pe furiş şi urcă repede scara.

Şantajistul ştie totul.

Doamna are un amant.

Un alt şantajist se însărcinează să afle numele amantului. Apoi cei doi şantajişti se înţeleg.

Într-o dimineaţă amantul primeşte o scrisoare în care e ameninţat că i se va spune totul soţului.

Seara doamna primeşte o scrisoare la fel. Ea e speriată. I se cer şase mii de franci spre a păstra tăcerea.

Ea nu-i are.

Dacă amantul e bogat, el plăteşte. Dacă el nu-şi poate procura suma cerută, doamna îşi pune amanet bijuteriile la Muntele de Pietate.

Şi amândoi se cred salvaţi.

După şase luni li se cer din nou bani şi aşa mai departe, până ce bărbatul moare sau doamna se duce să destăinuiască totul la prefectura de poliţie, unde secretul ei e păzit, căci poliţia e discretă.

Se întâmplă uneori ca un şantajist care se plimbă pe bulevardul Champs-Élysées, dimineaţa sau seara, să vadă un domn coborând dintr-o trăsură şi pornind pe jos.

În trăsură se află o femeie.

Şantajistul pricepe: era o întâlnire de amor.

El îl lasă pe domn să plece; dar urmăreşte trăsura.

Ea pleacă din Champs-Élysées şi se opreşte în strada Cambaceres, în faţa unei case frumoase.

Femeia coboară, plăteşte birjarul şi intră liniştită acasă.

Cine e dânsa? La ce etaj locuieşte? Cum să-i afle numele?

Şantajistul nu ştie, dar graţie loviturii portofoliului va afla.

El are în buzunar un frumos carnet de piele, îl înmoaie în apă în aşa fel încât să se ude puţin; apoi cu carnetul în mână se duce la portar.

— Scuză-mă, dar a intrat acum o doamnă aici?

— Da.

— Pe când plătea trăsura a scăpat asta jos.

— Ea este baroneasa X, care locuieşte la etajul I, răspunde portarul.

— Bine, mă duc să-i restitui carnetul, spune şantajistul.

El urcă, nu se opreşte la etajul întâi, urcă până sus, apoi pune carnetul în buzunar şi coboară liniştit.

Din acel moment baroneasa X este şantajată.

Peste opt zile, el ştie numele şi adresa domnului şi dacă baronul X este gelos.

Deci Marmouset, recurse la lovitura portofoliului.

De ce?

Mai întâi voia să ştie numele pe care îl are detectivul la hotel.

Hotelul Louvre, se ştie, că e de două ori mai mare decât un minister.

Dar e un om la poartă, care se uită la toate persoanele care intră şi ies.

Marmouset i se adresă acestui om. El îi arătă portofoliul şi i-l descrise pe gentilom.

— E un englez, sir James Wood, la etajul întâi, camera nr. 18, răspunse acesta.

Marmouset nu era deloc îmbrăcat ca gentilom şi avea mai mult aerul unui om sărman.

Portarul îl lăsă să se urce, spunându-şi: „Cu atât mai bine pentru dânsul; va câştiga şi el sărmanul o piesă."

Şi Marmouset se află astfel în hotel graţie loviturii cu portofoliul.

E greu primului venit, am spus, să pătrundă în hotelul Louvre, fără să fie examinat de portar.

Dar îndată ce a apucat pe o scară, nimeni nu-l mai bagă în seamă.

Ca şi Grand Hotel, acest hotel e un adevărat furnicar şi, pe scări şi pe coridoare, vezi un amestec de oameni, englezi, francezi, germani, ruşi, turci, tot soiul de servitori ca gromi, valeţi şi comisionari.

O dată ajuns pe scară Marmouset îşi spuse: „Să nu ne grăbim, am timp să-l studiez pe omul meu."

El îşi puse portofoliul în buzunar şi nu se gândi deloc să bată la uşa cu numărul 18, camera ocupată de detectiv.

Marmouset începu, deci, să se plimbe pe culoare, fără să piardă din vedere uşa cu numărul 18, la care zărise cheia pe dinafară şi făcu raţionamentul următor: „Sir James nu va

sta mult acasă, căci altfel n-ar fi lăsat cheia în uşă. Poate că aşteaptă pe cineva?”

Şi Marmouset aşteptă.

El nu se înşelase.

Detectivul Edward sosi după câteva minute.

O aruncătură de ochi i-a fost suficient lui Marmouset ca să recunoască într-însul pe al doilea personaj de care îi vorbise portarul din strada Louis le Grand.

Edward nici nu bătu la uşă şi intră.

După ce el închise uşa, Marmouset scoase din buzunar un aparat ciudat.

Era un tub de cauciuc, lung de aproape doi metri şi gros ca un cordon de clopot şi de culoare cenuşie.

Zidurile coridoarelor erau vopsite cenuşiu.

Acei care au intrat în hotelul Louvre au observat nişte bănci aşezate pe coridoare din loc în loc.

Oamenii, care urcă la etajele superioare se odihnesc pe acele bănci.

Marmouset se aşează pe o bancă ce se afla la dreapta uşii cu nr. 18.

Şi profitând de un moment când coridorul era pustiu, băgă pe gaura broaştei tubul de cauciuc şi lăsându-l să cadă pe lângă zid, apucă celălalt capăt al acestuia şi ascultă.

Desigur, sir James şi Edward vorbeau în limba engleză.

Edward spunea:

— Vii de acolo?

— Da.

— Ce e cu această afacere?

— Un furt de o sută de mii de franci.

— În prejudiciul cui?

— Ah! Exclamă sir James râzând, nu vei ghici niciodată.

— Cum?

— E omul nostru de ieri, antreprenorul, corespondentul Omului Gri.

— Milon?

— Da.

— L-ai văzut?

— Ne-am întâlnit în cabinetul şefului siguranţei.

— Şi ai refuzat să te amesteci în această afacere?

— Din contră, am primit.

— Dar…

— Ştiu ce vrei să spui, ne expunem, căci probabil că Milon şi cu Shoking vor porni în căutarea irlandezei şi a fiului ei.

— Desigur.

— Şi, cum ai fost în relaţii cu cel dintâi, el te va recunoaşte.

— Fără îndoială.

— Da, dar pe mine nu m-a văzut.

— Atunci nu mă amestec în acest furt.

— Din contră, vom căuta fiecare în parte, dar nu ne vor mai vedea împreună şi nu vei apărea. Vei face bine Edward chiar să te muţi de aici din hotel şi să te duci la Grand Hotel.

— Sir James, zise Edward, cred că vom face bine, acum, când irlandeza a murit şi avem copilul să ne întoarcem la Londra.

— E cu neputinţă, căci în telegrama sa preotul Patterson îmi cere să-i dau amănunte într-o scrisoare, ca apoi să-mi trimită ordinele sale.

— Şi această scrisoare?

— Am scris-o şi am dus-o la poştă.

— Ei bine! Mai spuse Edward, ea va ajunge la Londra astă seară?

— Da.

— Să presupunem că preotul îţi trimite o telegramă cu un singur cuvânt „Pleacă!”

— Vom pleca.

— Şi vom lăsa furtul?

— Nu, zise sir James, căci cred că până dimineaţă vom pune mâna pe hoţ.

— Adevărat?

— Şi sunt aproape sigur cine e.

— Cine?

— E hoţul pe care l-am pus să-l fure pe Shoking, aş jura.

— Ce te face să crezi asta?

— El l-a furat pe Shoking. A citit scrisoarea Omului Gri către Milon. Noi l-am plătit şi a spus că va pleca; dar n-a plecat. Deunăzi l-am zărit pe bulevard.

— Ah!

— El m-a evitat. Scrisoarea Omului Gri i-a dat această idee şi a lucrat pe cont propriu.

— Şi crezi că-l vei găsi?

— Oh! Desigur.

— Şi dacă e dânsul, îl vei aresta?

— Nu, dar îl voi face să înapoieze banii.

„Drace! Se gândi Marmouset, care nu pierdea nici un cuvânt din această convorbire, graţie tubului său acustic, asta îmi strică puţin planurile. În fine, ei au copilul şi asta îmi ajunge.”

— Şi miss Ellen? Întrebă Edward.

— Ei bine! Ea este tot la Saint-Lazare.

De asta dată Marmouset tresări.

„Ştiu jumătate din ceea ce voiam să ştiu, murmură el.”

Şi scoase cauciucul din gaura cheii, se sculă de pe bancă şi începu să se plimbe prin sală.

După câteva minute uşa odăii lui sir James se deschise şi acesta apăru cu Edward, care avea un geamantan în mână, probabil, cu intenţia de a se muta la Grand Hotel.

Marmouset alergă.

— Domnii au nevoie de un comision?

Şi luă repede geamantanul din mâna lui Edward.

Capitolul XXXI.

Cu toată experienţa lui de poliţist, sir James nu-l bănui nici un moment pe Marmouset.

Acesta avea de altfel, acel aer de candoare şi de reverie al parizianului de pe stradă, care caută să te servească.

Detectivul Edward îşi lăsă deci geamantanul în mâinile lui Marmouset, care porni înainte, dar în aşa fel ca nici un cuvânt din convorbirea celor doi englezi să nu-i scape.

Sir James era cu capul gol, ceea ce dovedea că el nu-l însoţeşte pe colegul său Edward decât până la capătul coridorului.

— Când te voi vedea? Întrebă acesta.

— Astă seară.

— Unde?

— Voi veni la Café-Anglais pe la orele 7.

— Prea bine.

— Nu-mi vei vorbi dar te vei uita la mine, dacă am stridii în faţa mea, atunci să ştii că am regăsit cei 100 mii de franci.

— De minune.

— Atunci vei putea să-mi vorbeşti, căci nu voi mai avea treabă cu posesorul celor 100 mii franci. Sper ca astă seară să primesc o telegramă. Adio.

Şi sir James, după ce strânse mâna lui Edward, se întoarse spre odaia lui.

Marmouset nici nu întoarse capul, dar auzi totul.

Când ajunse jos, Edward opri o trăsură.

Marmouset deschise uşa, puse geamantanul în trăsură şi întrebă:

— Unde merge domnul?

— La Grand Hotel.

Marmouset închise uşa cupeului, apoi în modul cel mai natural din lume, se urcă alături de birjar pe capră.

Edward obişnuit cu servilismul parizienilor nu se miră deloc.

Trăsura porni şi ajunse la Grand Hotel.

Marmouset sări repede jos de pe capră, luă geamantanul şi intrând în biroul hotelului, spuse:

— O cameră pentru milord.

— Prietene, îi spuse Edward surâzând, nu sunt milord.

— Cum! Exclamă Marmouset cu naivitate, domnul e totuşi englez?

— Da.

— Nu sunt toţi englezii milord?

— Nu.

— Iată ceva ciudat.

Impiegatul de la birou tocmai spunea:

— Conduceţi-l pe domnul la etajul I, camera 20.

Marmouset dădu geamantanul unui chelner, apoi cu cascheta în mână aşteptă bacşişul.

Edward îi dădu doi franci şi Marmouset plecă repetând:

— Etajul I, camera 20.

Strada Auber se află după Grand Hotel.

Marmouset alergă la dânsul acasă.

El ieşise dimineaţa în nişte haine, care îl uimiseră puţin pe valet şi portarul său.

Dar un om aşa de bogat ca Marmouset are dreptul să fie excentric.

Marmouset spusese o minciună valetului său, care la rândul său pusese pe toţi la curent.

El era amorezat de o lucrătoare din foburgul Temple şi vrea să treacă în ochii ei drept tâmplar.

Marmouset se întorsese deci liniştit acasă şi îşi schimbă hainele.

Apoi chemă gromul.

— Pune un cal la trăsură, du-te în strada Marignan şi adu-l pe Milon.

După cum se înţelesese cu acesta, Milon se întorsese acasă şi aştepta ordinele lui.

Gromul plecă.

După câteva minute valetul introduse o doamnă la Marmouset.

Era Vanda.

— Voiam să-ţi scriu, spuse Marmouset.

— Atunci am făcut bine că am venit.

— Da, căci am nevoie de dumneata.

Vanda se aşează pe scaun şi aşteptă.

— Ştiu unde se află miss Ellen, reluă Marmouset.

— Ah!

— E la Saint-Lazare.

Vanda surâse.

— Bănuiam.

— Şi am contat pe dumneata.

— Ca să o scot de acolo?

— Da şi nu. Asta va depinde.

— De cine?

— De părerea pe care ţi-o vei face despre dânsa. După sărmanul zidar, care şi-a rupt braţele şi picioarele, miss Ellen îl iubeşte pe stăpân.

— Bine.

— După englezul Shoking şi dumneata, ea e cea mai mare inamică a lui.

— Ei bine?

— O vei vedea, vei vorbi cu dânsa… şi ce vei decide, vom face.

— Bine, aprobă Vanda.

— Nu m-am preocupat încă, continuă Marmouset de modul în care vei intra la Saint-Lazare.

— Am găsit eu unul.

— Ah!

— Când trebuie să mă duc?

— Cât mai repede… Chiar azi.

— Nu, spuse Vanda, mâine.

— De ce?

— Fiindcă persoana căreia îi voi lua locul nu va sosi decât mâine seară cu trenul.

— Ce vrei să spui?

— În acest moment se face o mică schimbare în personalul închisorii. Nu vorbesc de arestate ci de gardieni. O tânără călugăriţă pe care o protejez şi care se află la Lyon, vine la Paris şi va descinde la mine diseară.

— Foarte bine.

— Şi mâine în locul ei, voi intra eu la Saint-Lazare.

— Dar se va învoi dânsa cu această înlocuire? Întrebă Marmouset.

— Când îţi voi povesti istoria ei, vei vedea că ea nu poate să-mi refuze nimic.

Şi Vanda surâse adăugând:

— Prietenia mea cu dânsa nu datează de ieri. Ea datează de pe vremea când am intrat la Saint-Lazare ca să o determin pe Antoinette Miller, să evadeze.

— Să auzim, spuse Marmouset, te ascult. De altfel avem timp, căci Milon nu va sosi decât peste o jumătate de oră.

— Prietene, sunt de atunci aproape şase ani, începu să povestească Vanda. Pe când eram la Saint-Lazare cu Antoinette Miller, ea prin faţa ei îngerească şi blândă, eu prin atitudinea mea hotărâtă, atrăsesem atenţia unei tinere călugăriţe, numită sora Veronica. Ea credea în inocenţa noastră şi nu se îndoise niciodată de virtutea Antoinettei. Pe scurt: se împrietenise cu noi. Ştii cum a ieşit Antoinette din Saint-Lazare?

— Da, spuse Marmouset, moartă în aparenţă.

— Moartă pentru toţi, în afară de Rocambole, de mine şi alţi câţiva.

Apoi am evadat, frumoasa Marion şi cu mine, după ce am legat-o pe sora Leocardie.

A trecut mai mult de un an, continuă Vanda, Antoinette reînviată s-a măritat şi stăpânul a plecat după alte aventuri; uitasem puţin Saint-Lazare şi tristul său personal, când, într-o dimineaţă, trecând prin faţa bisericii Saint Laurent, am fost acostată de o călugăriţă, care mă salută.

Era sora care ne arătase simpatia ei.

— Oh! Doamnă, îmi spuse dânsa, nu vei refuza să îmi spui adevărul?

Şi mă luă de mâini cu dragoste.

— La Saint-Lazare a circulat zvonul că Antoinette nu era moartă.

— Ai văzut-o totuşi în coşciug.

— Da, cu toate acestea…

— Cu toate acestea, i-am spus, vino la mine şi-ţi voi spune totul.

Ea ieşea o dată pe săptămână şi veni la mine.

Într-o dimineaţă i-am spus totul relativ la reînvierea Antoinettei şi la evadarea noastră.

Ea venea adesea la mine şi ne-am împrietenit mai bine.

Întotdeauna îi dădeam câte ceva pentru sărmanele deţinute.

Într-o zi ea îmi spuse:

— Azilul Saint-Lazare nu ajunge. De aş avea bani aş fonda un stabiliment la fel, dar departe de Paris, pentru ca nenorocitele care ar intra acolo să n-aibă niciodată gândul să revină în acest oraş al pierzaniei.

— Ei bine! I-am răspuns, îţi voi găsi bani. I-am vorbit lui Rocambole. Ţi-am cerut şi dumitale bani.

— Da, aprobă Marmouset, ţi-am dat o sută de mii de franci pentru un ospiciu.

— A fost pentru ospiciul Sainte Marie.

— Unde e acest ospiciu?

— Lângă Lyon.

— Ea nu mai este deci în serviciul administraţiei închisorilor?

— Da şi nu. Casa e o întreprindere particulară şi supusă regulamentului închisorilor şi supravegheată de autorităţi. Când o deţinută se poartă bine şi nu mai are decât puţin timp de făcut, obţine dreptul să-şi termine captivitatea la sora Maria; adeseori ea rămâne acolo chiar după eliberare. La fiecare doi sau trei ani sora Maria vine ea însăşi sau trimite o altă călugăriţă la Saint-Lazare; ea sondează mizeriile şi inimile dacă sunt în stare să se căiască şi obţine învoirea să ia cu dânsa patru, cinci şi uneori zece deţinute, hoaţe sau femei cu moravuri uşoare. Sora Maria, soseşte astă seară, ea mi-a scris şi mă voi duce să o primesc la gară.

— Prea bine, dar cum vei intra în locul ei la Saint-Lazare?

— Voi intra cu dânsa.
— Ca prietenă.
— Nu, călugăriţă.
— Dar nu eşti călugăriţă?
— Nu, desigur.
— Şi sora Maria se va învoi cu o deghizare care e un sacrilegiu în ochii ei, sau cel puţin o profanare?
— Am planul meu, spuse Vanda. Să ştii şi asta îţi ajunge, că mâine voi fi la Saint-Lazare. Astfel, dă-mi instrucţiunile necesare.
— Ele se rezumă la un singur cuvânt: a şti.
— Da, a şti dacă miss Ellen este inamica stăpânului sau dacă ea a devenit prietena lui?
— Da.
— Şi apoi?
— În primul caz o vom lăsa la Saint-Lazare. În al doilea caz o vom scoate de acolo.
— Oh! Prietene, spuse Vanda surâzând, ştiu ce greutăţi am avut când am scos-o pe Antoinette.
— De aceea, adăugă Marmouset râzând, nu voi proceda astfel.
— Ce vei face?
— Acei, care au dus-o la Saint-Lazare, o vor scoate.
— Cum?
— Foarte natural. Ascultă-mă bine. Un om a venit la Paris; acest om este un detectiv, el se numeşte sir James Wood, ştiu numele lui de azi dimineaţă. El a fost păzitorul fetei atâta timp cât miss Ellen n-a încercat să fugă. După încercarea ei de evadare din casa de pe strada Louis le Grand, sir James, care avea alte lucruri de făcut la Paris, şi căruia guvernul său îi dăduse puteri depline, sir James spun, probabil s-a dus la prefectul de poliţie şi la şeful siguranţei şi a obţinut de la dânşii reţinerea lui miss Ellen câteva zile în închisoarea Saint-Lazare. Pricepi?
— Dar, răspunse Vanda. Atunci nu ne grăbeşte nimic.
— Din contră.

— Ah!

— Sir James e pe punctul de a se întoarce în Anglia şi dacă nu mă asigur de persoana lui de azi pe mâine…

— Cum vei face?

Marmouset îi povesti atunci Vandei ideea ce-i venise de a se deghiza în englez, de a fura o sută de mii de franci lui Milon şi de a-l pune pe sir James pe urmele hoţului imaginar.

— Toate acestea, concluzionă tânărul, sunt foarte ingenioase, dar nu vom reuşi dacă nu ne grăbim.

— Ce vrei să spui?

— Sir James crede că hoţul este pungaşul de care s-a folosit dânsul ca să fure hârtiile lui Shoking, ceea ce face ca el să fie de la începutul cercetărilor sale pe o pistă falsă şi dacă primeşte de la Londra telegrama pe care o aşteaptă, va renunţa să-l mai urmărească pe hoţ şi va pleca ducând cu sine pe copil şi pe miss Ellen.

— Dar eşti sigur că el a furat copilul?

— Cum nu se poate mai sigur.

— Şi ştii unde l-a dus?

— Nu, dar voi şti.

Pe când Marmouset spunea asta, se auzi o bătaie în uşă şi Milon intră.

El era urmat de Shoking, care învârtea în mâinile sale pălăria, cu un aer consternat.

— Nu dispera, îi spuse Marmouset, îi vom regăsi atât pe mamă cât şi pe copil.

— Copilul da, spuse Shoking, cu o voce tânguitoare, dar pe mamă, sărmana Jenny, trebuie s-o fi ucis.

Milon, Marmouset şi Vanda tresăriră şi se priviră.

Capitolul XXXII.

Care a fost rezultatul conciliabulului dintre Marmouset, Milon şi Vanda?

Aceasta o vom şti urmărindu-l de aici înainte pe sir James Wood.

Detectivul credea că are motive să presupună că hoţul celor 100 mii franci era omul pe care el îl întrebuinţase cu câteva săptămâni înainte ca să fure hârtiile lui Shoking.

Oamenii poliţiei şi hoţii din Londra se recunosc oriunde.

Un om de importanţa lui sir James, cunoştea nu numai diferiţii hoţi care, sătui de ceaţă, treceau strâmtoarea spre a opera pe continent, dar mai cunoştea şi specialitatea lor.

Unii jefuiau tejghelele magazinelor; altul nu fură decât în omnibuze, altul frecventa bisericile, şi un al patrulea lucra la spectacole.

Fiecare în capul lui sir James era numit după specialitatea sa.

În afară de aceştia mai era lăcătuşul.

Acesta, după adevăratul său nume, era Smith, care la Londra lucrase într-o fabrică de case de bani şi exercitând această meserie învăţase şi culpabila lui profesiune.

Şi lăcătuşul era chiar omul folosit de sir James Wood.

Acest om spusese că va pleca; dar sir James îl zărise în ajunul furtului chiar, învârtindu-se prin jurul hotelului său.

Deci pentru sir James o singură persoană putuse să deschidă fără efracţie casa de bani a antreprenorului Milon şi acest om era lăcătuşul.

Sir James era un detectiv îndemânatic, asta e incontestabil, dar nu era vrăjitor. Însă numai un ghicitor ar fi putut şti că Milon se furase singur şi că acest furt, ce i se semnala ascundea o cursă întinsă lui.

Când sir James sosise la Paris, luând legătura cu lăcătuşul, îi spusese:

— Nu sunt în serviciul poliţiei franceze, deci n-ai de ce să te temi de mine. Din contră, vei lucra pentru mine şi te voi plăti bine.

De obicei, între hoţul englez şi poliţistul din Londra nu există animozităţi.

Neîncetat în luptă, ei rivalizează în adresă, în îndemânare şi cel învins îl iartă pe învingătorul său.

Oricare altul în afară de sir James ar fi alergat la prefectură, l-ar fi pus pe Smith în urmărire.

Procedeul, aşa de simplu în aparenţă, ar fi cerut prea mult timp; şi sir James se aştepta să primească dintr-un moment într-altul ordinul de întoarcere la Londra.

La Paris se află un ziar numit Gazette des Etrangers, care se distribuie în hoteluri şi pe care străinii îl citesc de obicei.

Sir James luă o trăsură, alergă la biroul ziarului şi dădu următorul anunţ: „Celebrul lăcătuş englez S., care se află în trecere în acest moment prin Paris, e rugat să se prezinte la hotelul Louvre, camera 18 la J. W.”.

După o oră ziarul apăru şi după două ore Smith sosea.

Sir James îl primi surâzând, spunându-i:

— Mă temeam că ai plecat.

— Oh! Nu, răspunse Smith, râzând, afacerile sunt mai bune la Paris decât la Londra.

— Adevărat? Ce ai făcut?

— M-am asociat cu doi camarazi.

— Bine.

— Şi am strâns parale bunicele.

— Împreună cu cei 100 mii de franci pe care i-ai furat antreprenorului Milon.

La aceste cuvinte Smith deschisese nişte ochi aşa de mari şi uimirea lui era atât de naturală, încât sir James nu se putu înşela.

Nu dânsul era cel care comisese furtul.

În acest timp detectivul îi puse mii de întrebări meşteşugite şi nu putu obţine nimic de la dânsul.

Atunci sir James îi povesti furtul în toate amănuntele sale, aşa cum îi fusese relatat de şeful siguranţei şi de Milon.

— Sir James, nu-ţi pot spune nimic până ce nu voi vedea broasca.

— Ah!

— Dar aş paria că-şi bat joc de dumneata.

— Cine?

— Nu ştiu. Dar dacă seiful a fost găsit deschis, după cum spui, numai doi oameni sunt capabili să facă asta.

— Cine sunt dânşii?

— Eu, întâi şi, îţi repet, că nu sunt eu.

— Şi apoi?

— Un alt englez numit John şi care nu e la Paris, sunt sigur.

— Cu toate acestea, seiful a fost deschis.

— Nu zic nu. Dar nu după cum spui. Dacă aş vedea-o…

— Nimic nu e mai uşor, spuse sir James.

Şi luând un toc, îi scrise lui Milon următorul bilet: „Domnule, Sunt pe urma hoţului dumitale. Dar trebuie să văd casa dumitale de bani. Astă seară, la orele 11, voi fi la dumneata cu unul din colegii mei. E indispensabil, din motive pe care ţi le voi explica, să fii sigur, şi nimeni să nu ne vadă nici ieşind, nici intrând”.

După ce termină această scrisoare şi o trimise cu un comisionar de la hotel, el îi spuse lui Smith:

— Să fii diseară pe bulevardul Champs-Élysées, la colţul străzii Marignan, pe la orele şase şi jumătate şi să mă aştepţi.

— Bine, răspunse Smith.

Şi plecă.

Totuşi, după ce plecă lăcătuşul, sir James îşi aduse aminte de cuvintele lui „Îşi bat joc de dumneata”.

Cine deci îşi putea bate joc de dânsul?

Milon? Sau dobitocul de Shoking?

Asta nu era de crezut, cu atât mai mult că furtul fusese comis chiar în timpul când el o răpea pe irlandeză şi pe fiul ei.

Cu toate acestea detectivul se temu un moment.

Timp de câteva minute se gândi dacă nu era mai bine ca în loc să se ocupe de această afacere să plece chiar în aceeaşi seară la Londra, luându-i pe Ralph şi pe miss Ellen cu sine.

Era chiar hotărât să facă asta când sosi o telegramă, din Londra, cu următorul conţinut: „Mai stai încă opt zile. Se instruieşte procesul Omului Gri.

Condamnarea e sigură; mâine scrisoare.

Patterson”

Aceasta telegramă îl puse pe gânduri pe sir James.

„La urma urmelor, îşi spuse, pot să stau aici fără să fac nimic. Dacă Milon n-ar fi fost furat, nu s-ar fi dus să reclame poliţiei; Smith se înşeală deci; hoţul de care el vorbeşte trebuie să fie în Paris.”

Şi punând depeşa în buzunar, ieşi ca să-şi mai omoare timpul până seara.

El se întoarse să ia masa la hotelul Louvre.

Comisionarul îi aduse răspunsul lui Milon, compus din trei cuvinte: „Te voi aştepta”.

Şi sir James rămase hotărât să-l ducă pe Smith la Milon.

Capitolul XXXIII.

După două ore de la instalarea sa la Grand Hotel, detectivul Edward îşi făcuse după obiceiul unui gentilom perfect o a doua toaletă pentru masa de prânz, şi se grăbea să coboare în sufrageria hotelului, când auzi două bătăi discrete în uşă.

El se duse să deschidă şi se trezi în faţa unui lacheu galonat.

— Domnule, îi spuse acest om, vin din partea stăpânului meu.

— Cum se numeşte?

— Domnul Peytavin.

— Nu-l cunosc.

— Stăpânul ştie că dumneata nu-l cunoşti, dar mi-a spus să-ţi comunic că locuieşte la doi paşi de aici, în strada Auber nr. 1, că are 300 mii de livre venit, şi că ar fi foarte fericit să vorbească puţin cu dumneata.

Şi lacheul întinse o carte de vizită.

Cu toate acestea detectivul ezită un moment.

— Domnule, continuă lacheul, stăpânul meu a adăugat: „Sir Edward nu bănuieşte că avem o cunoştinţă comună în Anglia şi dorind să am veşti de la acesta i-aş fi foarte recunoscător, dacă ar primi să prânzească cu mine”.

Strada Auber e una din cele mai frumoase străzi ale Parisului actual; ea se află la doi paşi de Grand Hotel: era amiază şi se trimitea lui sir Edward un lacheu galonat. Toate acestea puteau fi puţin cam misterioase, dar n-aveau nimic înspăimântător.

Sir Edward, deoarece lacheul i se adresa cu titlul de baron, nu refuză invitaţia.

— Te urmez, spuse lacheului.

Şi luându-şi pălăria ieşi din hotel.

Casa în care locuia Marmouset avea o înfăţişare minunată.

„Ce are cu mine acest domn pe care nu-l cunosc?” se întrebă Edward pe când urca scara de marmură.

Un grom veni să deschidă uşa şi detectivul a fost introdus într-un apartament cum nu se poate mai luxos.

La stânga anticamerei, prin uşa întredeschisă se zărea sufrageria mobilată în abanos, şi unde se afla o masă gata aranjată, ceea ce dovedea că lacheul nu minţise spunându-i că era poftit la masă.

Lacheul deschise o uşă din faţa sufrageriei şi îl introduse pe sir Edward în fumoar spunându-i:

— Domnul va veni imediat.

Edward intră.

Dar abia luase loc şi se deschise o uşă lăsând să treacă un perfect gentilom.

Era Marmouset.

Detectivul deschise nişte ochi mari.

— Mă recunoşti oare? Întrebă Marmouset râzând.

— Dar… aşteaptă… mi se pare… şopti detectivul uimit.

— Sunt comisionarul dumitale de azi de dimineaţă.

Detectivul se dădu înapoi speriat.

— Dragă domnule, continuă Marmouset, Londra n-are monopolul oamenilor excentrici. Şi Parisul posedă asemenea oameni şi eu sunt unul din ei. Englezii vin să ne studieze căci şi la rândul meu îi studiez şi eu. Azi de dimineaţă mi-a venit poftă să mă fac comisionar. Trebuie să-ţi spun că făcusem o prinsoare şi că, graţie dumitale, am câştigat-o. Dar îţi voi povesti toate astea în prezenţa persoanei cu care am făcut prinsoarea şi care e o cunoştinţă comună.

— O cunoştinţă a dumitale? Zise sir Edward din ce în ce mai uimit.

— A mea şi a dumitale.

— Ah!

— Un englez…

Pe când Marmouset spunea aceste cuvinte, uşa se deschise şi lacheul anunţă:

— Lordul Wilmot!

Detectivul scoase un ţipăt.

Shoking redevenit lordul Wilmot; Shoking îmbrăcat în negru de sus până jos intră cu aerul unui adevărat lord.

Sir Edward era palid şi observă că i se întinsese o cursă.

În acelaşi timp, Marmouset luă de pe sobă un revolver, pe care detectivul nu-l zărise.

— Dragă domnule, spuse arătându-i revolverul, acest instrument nu face zgomot; e o invenţie americană. Asta înseamnă că dacă vei opune rezistenţă, sau vei face zgomot, vei fi trimis pe lumea cealaltă fără să audă cineva.

— Dar domnule, murmură detectivul, dacă e o glumă, nu e de bun augur.

— Nu e glumă. Îi cunoşti pe lordul Wilmot?

— Într-adevăr…

— Lordul Wilmot m-a rugat să aranjez în aşa fel ca să prânzească cu dumneata.

— Atunci de ce îmi vorbeşti de acel revolver? Întrebă detectivul recăpătându-şi sângele rece.

— Pentru cazul în care ai refuza invitaţia mea.

— N-am deloc acest gând…

— Atunci să prânzim, hotărî Marmouset.

El îi făcu un semn lui Shoking.

Acesta îl luă pe detectiv de braţ şi îi spuse:

— Haide, dragul meu.

Shoking era viguros şi Edward n-ar fi scăpat uşor din mâna lui.

Apoi Marmouset mergea după dânşii, şi detectivul văzuse în privirea lui că era hotărât să-l împuşte, dacă ar fi încercat să fugă. În fine, înaltul lacheu se aşezase în anticameră, în faţa uşii.

„Sunt prins ca o vulpe, gândi Edward şi nu am nici o şansă de a scăpa.”

Şi lăsându-se condus în sufragerie, se aşează lângă dânsul.

Prânzul era servit după moda rusească şi nu era nevoie de nici un servitor.

Marmouset făcu un semn lacheului, care ieşi închizând uşa după dânsul.

Atunci privindu-l pe detectiv spuse:

— Acum să vorbim şi să dăm cărţile pe faţă.

Edward îl privi mirat.

Marmouset reluă:

— Cu un cuvânt te voi pune la curent cu situaţia. Ai venit la Paris cu sir James Wood?

Edward nu răspunse:

— Ai un scop dublu: să o duci pe miss Palmure în Anglia…

— Ăsta e singurul nostru scop.

Marmouset dădu din umeri.

— Să răpiţi un copil irlandez pe care Shoking…

Acesta făcu o strâmbătură.

— Pe care lordul Wilmot, reluă Marmouset surâzând, l-a avut cu dânsul. Ieri l-ai îmbătat pe lordul Wilmot şi copilul a dispărut. Acum, ascultă-mă, domnule. Nişte oameni, care ca noi, ziua în amiaza mare, pe strada Auber, într-o casă unde

sunt treizeci de locatari, răpesc un om, cum te-am răpit noi pe dumneata merg până la capăt, dacă e nevoie. E vorba ca dumneata să ieşi de aici cu 100 mii de franci în buzunar, sau să treci în lumea cealaltă. Alege!

Şi Marmouset se juca cu revolverul.

Capitolul XXXIV.

Suma de 100 mii de franci anunţată de Marmouset a avut un efect bun asupra lui Edward.

Cu toate acestea Marmouset nu se opri la această făgăduială, ci scoase din buzunar un cec către banca engleză, pe care i-l arătă lui Edward.

Acesta îşi spunea: „M-am condus cu multă uşurinţă, dar ce să fac? E evident că sunt în puterea acestor doi oameni şi că va trebui să fac tot ce vor ei. Când cineva dă o asemenea lovitură în mijlocul Parisului, e capabil să asasineze un om.”

Marmouset reluă:

— Am calculat că, drept plată a misiunii dumitale, în caz de succes, ţi se va da jumătate din suma pe care ţi-o propun. Dar sunt destul de bogat ca să nu mă uit la cincizeci de mii de franci în plus sau în minus.

Un fulger de lăcomie străluci în ochii detectivului.

— Văd, comentă Marmouset în chip curtenitor, că eşti un om fără prejudecăţi şi că ne vom înţelege. Ştim unde se află miss Ellen şi n-avem nevoie de dumneata ca să o scoatem din închisoare.

Edward avu un gest de surprindere.

— Dar nu ştim ce s-a întâmplat cu copilul.

— Nici eu, spuse Edward.

— Ah! Dragă domnule, zise Marmouset, bagă de seamă.

— Îţi jur…

— Nu jura nimic, îl întrerupse Marmouset cu răceală şi gândeşte-te că ieşind de aici vei avea în buzunar un cec de 150 mii franci către Banca din Londra.

— Domnule, răspunse detectivul Edward, nu-ţi voi ascunde nimic din ce ştiu, dar nu-ţi pot spune chiar de aş fi ameninţat cu moartea ceea ce nu ştiu.

Marmouset dădu din umeri.

Edward continuă:

— Sir James i-a luat pe mamă şi pe copil, pe când eu îl îmbătam pe lordul Wilmot.

— Dar l-ai revăzut pe sir James seara?

— Fără îndoială.

— Şi nu ţi-a spus ce făcuse cu dânşii?

— El îi avea în siguranţă.

— Unde?

— Într-un cartier îndepărtat, sub paza unui cărbunar pe nume Chapparot.

— Şi nu ştii numele cartierului?

— Nu.

— Nici cel al străzii?

— Nu.

— Dragul meu domn, reluă Marmouset liniştit, uită-te la pendulă; e ora 12 şi 25 minute; dacă la 12 şi 30 minute nu ştiu unde e copilul, îţi zbor creierii.

Edward avea sudoare pe frunte şi era palid.

— Domnule, eu sunt subordonatul lui sir James. Cunosc o parte din secretele sale, dar nu le ştiu pe toate.

— Ah!

— Îţi jur că nu mi-a spus unde a dus copilul.

— Nu mai ai decât trei minute, spuse Marmouset, jucându-se cu revolverul.

— Dar, reluă Edward, îţi voi spune un secret despre sir James care îţi va dovedi sinceritatea mea şi pe care cunoscându-l veţi putea să-l aveţi pe sir James în puterea dumneavoastră.

Marmouset începea să creadă în sinceritatea detectivului.

Erau orele 12 şi 30 minute şi era evident că dacă acest om nu spunea unde e copilul, aceasta se întâmpla pentru că el nu ştia.

— Vorbeşte, porunci Marmouset, îţi mai dau câteva minute.

— Sir James, reluă Edward, n-a pus mâna pe un copil şi pe mamă prin ameninţări sau violenţe.

— Cum a procedat deci?

— El i-a rugat să-l urmeze?

— Şi l-au urmat?

— Da.

— E cu neputinţă! Strigă Shoking. Jenny ştia că suntem înconjuraţi de inamici şi se ferea.

— Da, dar ea nu se putea feri de un frate.

— Cum? Întrebă Marmouset.

— De un om afiliat tot ca şi dânsa fenianilor.

— Ce vrei să spui? Strigă Shoking.

— Adevărul spuse Edward, sir James este un fenian vândut Angliei; şi cu semnul masonic al irlandezilor a păcălit-o pe Jenny.

— Acesta e secretul dumitale?

— Da.

Marmouset stătu un moment pe gânduri, apoi zise:

— E evident că din moment ce mi-ai făcut o asemenea destăinuire asupra lui sir James Wood, şi în afară de cazul când m-ai minţit, nu mai poţi să ai cu dânsul relaţii amicale.

— Nu sunt un prieten al lui sir James Wood, spuse Edward, sunt detectiv la fel ca şi dânsul, cu deosebirea că el face parte din poliţia politică şi că eu nu mă ocup decât indirect de afaceri particulare. Sir James mă plătea, dumneata mă plăteşti mai bine, mă duc acolo unde mă conduce interesul meu. Ţi-am spus prea multe acum ca să nu te servesc; nu ştiu unde e copilul dar voi şti.

Marmouset surâse spunând:

— Nu domnule, n-am nici un motiv să nu cred în sinceritatea dumitale, dar am obiceiul să-mi rezolv afacerile singur. Te-ai putut convinge azi dimineaţă. Deci, îmi vei permite să-mi iau precauţii şi să verific exactitatea aserţiunilor dumitale.

— Nimic nu-ţi va fi mai uşor, spuse Edward.

— Da, cu condiţia să rămâi aici.

— Bine.

— Atunci să mâncăm şi apoi vom vedea.

Şi Marmouset îşi puse revolverul în buzunar.

Apoi sună şi ceru un condei şi o călimară.

— Îţi voi da cecul.

Şi Marmouset scrise un cec de 150 mii franci pe numele lui Edward.

Apoi ceru să se aducă cafeaua.

Toate acestea avuseseră loc fără zgomot şi în cea mai perfectă ordine.

După cafea şi după ce Edward primi cecul, elevul lui Rocambole spuse:

— Acum urmează-mă.

Edward se supuse.

Ei trecură din sufragerie în fumoar, şi de aici în cabinetul de toaletă.

Această odaie era luminată de sus şi n-avea nici o fereastră.

— Dragă domnule, spuse atunci Marmouset, te voi lăsa aici în paza amicului dumitale, lordul Wilmot şi a unei alte persoane. Eşti prizonierul meu, până în momentul când voi regăsi copilul şi o voi elibera pe miss Ellen. Mă pricep destul de bine ca să fiu aproape sigur că mi-ai spus adevărul; cu toate acestea, s-ar putea să fi căutat doar să câştigi timp ca să mă păcăleşti, deci vei găsi nimerit să-mi iau precauţii.

— Fă tot ce vrei, spuse Edward.

Marmouset chemă lacheul care se dusese după Edward la Grand-Hotel.

Era un bărbat robust care l-ar fi zdrobit cu un pumn pe detectiv.

— Îl vezi pe domnul? Îl întrebă Marmouset.

Lacheul se înclină.

— Dacă domnul încearcă să iasă de aici, îl vei lega de mâini şi de picioare.

— Bine, răspunse lacheul.

— Dacă strigă, îi vei îndopa gura cu o batistă.

Lacheul făcu din nou un semn afirmativ.

— Ţi-am spus adevărul, zise Edward surâzând, şi vei avea dovada.

Şi ieşi lăsându-l pe detectiv în paza lui Shoking, şi a lacheului. Detectivul însă era foarte vesel, căci avea în buzunar un cec ce reprezenta pentru dânsul o avere.

Capitolul XXXV.

La ora şase seara avea loc întâlnirea între sir James şi Smith, zis lăcătuşul.

Acesta se plimba în sus şi în jos la capătul străzii Marignan.

El venise pe jos.

Sir James sosi în trăsură.

Pe când trăsura se oprea, Smith se apropie.

— Patroane, eşti grăbit?

— De ce? Întrebă sir James.

— Fiindcă aş vrea mai întâi să-ţi vorbesc ceva.

— Urcă-te în trăsură, spuse sir James, birjarul va pleca doar când noi o să-i facem semn.

Smith se urcă în trăsură, care rămase pe loc.

— Să vedem, ce ai să-mi spui?

— John, singurul om care, după mine, poate să deschidă o casă de bani de fabricaţie englezească, nu e la Paris.

— Da, mi-ai spus deja azi dimineaţă.

— Acum am şi dovada.

— Cum?

— Am citit în Times că el a fost arestat la Londra şi că se află în acest moment la Newgate, unde aşteaptă să fie judecat.

— Asta e tot ce ai să-mi spui?

— Da, patroane.

— Ei bine, să mergem, în acest caz

— În locul dumitale n-aş face nimic…

— De ce? Întrebă sir James.

— Te asigur că-şi bate joc cineva de dumneata.

Sir James Wood dădu din umeri.

— De ce să mă tem? Sunt un delegat al poliţiei engleze, un cetăţean al Marii Britanii; am în buzunar o scrisoare de la ambasadorul meu…

Smith şuieră printre dinţi.

Sir James adăugă:

— Am mers prea mult, ca să mai pot da înapoi.

Apoi el îi spuse birjarului numărul casei lui Milon.

Casa, ca şi strada, la această oră tardivă, era tăcută şi cufundată în semiobscuritate.

Bulevardul Champs-Élysées zgomotos în cursul zilei, plin de viaţă şi de lumină este pustiu seara, mai ales iarna.

La poartă, Smith mai spuse încă o dată:

— În locul dumitale, aş pleca fără să sun.

— Eşti nebun, îi răspunse sir James.

Coborând din trăsură el puse mâna pe sonerie.

Uşa se deschise îndată şi apăru Milon cu o lumânare în mână.

Colosul avea o fizionomie naivă şi nevinovată.

Sir James, văzându-l, îl privi pe Smith cu un aer care însemna: „Eşti prost! Nu vezi că acest om nu se gândeşte decât la banii lui?”

Milon, după ce îl salută pe detectiv, spuse:

— Te aşteptam, domnule, cu oarecare nerăbdare.

— Adevărat?

— Închipuieşte-ţi că unul din maiştrii mei, care tocmai a ieşit de aici, mi-a spus că l-a văzut într-o trăsură de casă, întorcându-se de la pădure pe omul care m-a furat.

— Nu cumva este acesta? Întrebă sir James.

Şi-l arătă pe Smith, care făcu un gest de surprindere.

— Oh! Nu – exclamă Milon – nu e nici cea mai mică asemănare.

— Eşti sigur?

— Da, am trimis servitoarea să se culce.

Sir James făcu un gest de satisfacţie.

Milon reluă:

— Aşteptam totuşi trei persoane astă seară, un om sărman, soţia şi copilul său, dar ei n-au venit.

— De ce, întrebă cu nepăsare englezul.

— Poate că au amânat pe mâine.

„Bine, gândi sir James – el nu ştie nimic de răpirea lui Ralph.”

Schimbând aceste cuvinte, ei intraseră în sală şi Milon încuiase uşa.

— Nu te mira – reluă sir James – că ţi-am cerut ca să fim singuri. Noi oamenii din poliţia engleză, procedăm întotdeauna cu oarecare mister, şi găsim foarte nimerit acest procedeu.

— Fiecare trebuie să-şi cunoască meseria – răspunse Milon râzând – eu ştiu să clădesc case, iar dumneata să găseşti hoţi.

— Îţi aduc – spuse sir James – pe unul din colegii mei, care, la o simplă inspecţie a casei cu bani, ne va spune cum a putut fi deschisă.

— Vă voi arăta-o – continuă Milon.

Şi se îndreptă spre scară.

Sir James şi Smith îl urmară şi acesta îi spuse în limba engleză:

— Încep să nu mai pricep nimic.

Milon nu se întoarse. El urcă scara.

Ajunşi la primul etaj, colosul şi vizitatorii lui nocturni traversară biroul şi apoi intrară în odaia unde se afla casa de bani.

— Trebuie să ştiţi – le spuse Milon – că am lăsat lucrurile aşa cum au fost ele în momentul spargerii.

Sir James făcu din cap în semn de aprobare.

Smith îi luă lumânarea din mână şi începu să examineze casa de bani.

— Dă-mi cheia, zise el.

Milon luă cheia ce o avea legată de gât şi o dădu hoţului.

Acesta o introduse în broască.

— La ce litere încuie? Întrebă Smith.

— U, x, s şi c – răspunse Milon.

Smith răsuci cheia. Apoi încuie casa cu bani, o redeschise şi dând din umeri spuse:

— E de neînţeles!

— De ce? Întrebă cu naivitate Milon.

Smith îl privi.

— Dumneata eşti somnambul?

— Poate fără să ştiu, răspunse Milon.

— Eu cred asta.

— Cum aşa?

— Casa dumitale de bani n-a putut fi deschisă decât tot cu cheia asta.

— Nu mă despart de această cheie nici ziua nici noaptea.

— Atunci ai avut o noapte de somnambulism şi te-ai furat singur.

Milon făcu un gest negativ.

— Sau – adăugă Smith – îţi baţi joc de noi.

Dar pe când spunea aceste cuvinte Smith auzi un zgomot în spatele lui.

Sir James care-l auzise de asemenea, se întoarse şi dânsul.

Uşa se deschise şi un om pe care sir James îl recunoscu îndată intră cu un pas liniştit.

Acest om era comisionarul care, în dimineaţa acelei zile, luase geamantanul lui Edward la hotelul Louvre. Numai că el îşi schimbase toaleta şi era îmbrăcat acum ca un gentilom.

Atunci sir James păli uşor şi ghici că Smith avusese dreptate când îi spusese că toate erau o cursă.

Marmouset îl privi pe sir James surâzând şi îi spuse:

— Poliţia engleză are o frumoasă reputaţie, dar mă tem că ea o va pierde astăzi.

Şi Marmouset dându-se la o parte, sir James zări în spatele lui alte trei persoane: pe Jean-Călăul, Moartea-Bravilor şi Shoking.

Acesta din urmă surâdea de asemenea, şi-i spuse:

— Între noi amândoi, hoţule de copii!

Capitolul XXXVI.

Sir James Wood era un om deosebit de îndrăzneţ.

Dintr-o aruncătură de ochi el judecase situaţia.

Casa de bani forţată era o cursă ce-i fusese întinsă.

Marmouset, comisionarul său de dimineaţă, îmbrăcat seara ca un gentilom, Shoking, Milon şi două alte personaje, care apăreau în spatele lor, erau acei prieteni misterioşi cărora Omul Gri li se adresase din adâncul închisorii sale.

Însărcinarea dată de Omul Gri tinerei miss Ellen ajunsese la destinaţie.

Dar cum?

Sir James Wood nu căută să afle asta, el n-avea timp să raţioneze, el trebuia să ţină piept furtunii pe care o simţea ameninţătoare.

Totuşi faţa lui rămăsese nepăsătoare, nici un muşchi nu-i tresări şi nu scăpă nici un gest de spaimă.

El chiar surâse şi păru că el caută cu privirea pe şeful acestei coaliţii.

Marmouset nu-l lăsă să stea prea mult timp pe gânduri.

— Sir James Wood, zise el, eşti prea inteligent ca să nu pricepi situaţia în care te afli.

Sir James făcu un gest din cap.

— Eşti în puterea noastră – continuă Marmouset.

Smith se uită speriat în jurul său.

Sir James îi făcu un gest care însemna: „Nu te teme de nimic, căci vom scăpa.”

Marmouset reluă:

— Suntem într-un cartier pustiu. Ferestrele dau într-o grădină; în zadar veţi încerca să strigaţi, căci nimeni nu vă veni în ajutor.

— Ştiu, spuse sir James.

Şi el nu manifestă nici o emoţie.

— Ghiceşti, nu-i aşa? Continuă Marmouset – ce aşteptăm de la dumneata.

— Nu ghicesc niciodată nimic, răspunse detectivul.

— Bine, atunci te vom ajuta.

— Cum doreşti.

— Te-au constituit în gardianul fiicei lordului Palmure

— Da.

— Şi totuşi ea a dispărut. Ce-ai făcut cu dânsa?

— Ăsta e secretul meu.

— Întâmplarea făcându-mă să aflu unde este dânsa, nu ne vom certa în această pivniţă.

— Fiindcă ştii, e zadarnic să mă mai întrebi.

— Ai condus-o pe miss Ellen mai întâi într-o casă de nebuni. Apoi ai cerut la Londra instrucţiuni noi, pe care le-ai dus la poliţie, şi acolo şeful siguranţei, rugat de ambasadă pe de o parte, având şi consimţământul scris al lordului Palmure, a cerut ca ea să fie transferată la Saint-Lazare.

— Toate astea sunt exacte, spuse sir James.

— Dar, continuă Marmouset, e de ajuns să scrii un cuvânt şi miss Ellen va fi eliberată.

— Acest cuvânt nu-l voi scrie, răspunse sir James.

— Adevărat!

— Nu îmi fac iluzii – continuă detectivul. Nu m-aţi atras aici ca să mă lăsaţi apoi să plec în libertate. E chiar cu putinţă să fiu asasinat. Dar trebuie să vă previn că voi fi răzbunat.

— Ah! Exclamă Marmouset surâzând.

— Trebuie să ştii – continuă sir James arătându-l pe Milon – că azi de dimineaţă, văzându-l pe domnul în cabinetul şefului siguranţei am ghicit totul. Domnul era omul pe care îl căuta miss Ellen şi n-am crezut în furt nici un singur moment.

— Ah! Ah!

— Am venit în Franţa având puteri depline şi poliţia franceză îmi datorează ajutor şi protecţie. Şeful siguranţei este, dar, prevenit. Trei agenţi sunt ascunşi prin Champs-Élysées, alţi trei sunt la colţul străzii şi m-au văzut intrând aici. Acum dacă vreţi să mă asasinaţi, grăbiţi-vă, căci peste

un sfert de oră ei vor veni în ajutorul meu şi mă voi cere mort sau viu.

Milon făcu un gest de îngrijorare.

Dar Marmouset surâse şi adăugă:

— Eşti un om cu mult sânge rece, sir James şi ai imaginat un mic roman.

— Crezi?

— Cred şi o dovedesc.

— Să vedem?

— Ai plecat azi de dimineaţă împreună cu Milon de la şeful siguranţei.

— Asta e adevărat.

— N-ai putut deci să-i comunici bănuielile dumitale. De altfel, nici n-ai avut bănuieli.

— L-am revăzut pe şeful siguranţei în cursul zilei.

— Nu, sir James, căci te-am urmărit şi aş putea să-ţi spun tot ce ai făcut în acest timp.

— Fă-mi această plăcere, spuse batjocoritor sir James.

Dar Marmouset reluă:

— N-avem timp să ne distrăm cu prostii. Am posibilitatea să o scot pe miss Ellen din Saint-Lazare. S-o lăsăm deci pe miss Ellen la o parte şi să vorbim de irlandeza Jenny şi de fiul ei. Nu ştim ce ai făcut cu dânşii şi trebuie să ne spui, sir James.

Acesta dădu din umeri spunând:

— Nu veţi afla.

— Bine, reluă Marmouset. Noi ştim deja multe lucruri. Mai întâi, eşti un fenian trădător şi vândut Angliei.

De astă dată sir James pierdu puţin din liniştea sa şi păli uşor.

— Ştiu, continuă Marmouset, ce soartă teribilă e rezervată fenianilor care trădează pe fraţii lor. Legile misterioase care conduc asociaţia spun: „Fratele care va trăda va fi urmărit şi adus înaintea tribunalului care-l va condamna la moarte. Se va începe prin a-i tăia limba, apoi

mâinile şi picioarele, i se vor scoate ochii şi apoi va fi lăsat să moară de foame”. Aşa e, sir James?

— Da, e foarte exact, răspunse detectivul.

— Noi avem mijloace să te trimitem în Irlanda, ca pe un pachet şi să te dăm pe mâna acelora pe care i-ai trădat. Mai refuzi încă să ne spui unde e irlandeza şi copilul ei?

— Refuz şi refuz fiindcă consecinţa trădării mele, o consecinţă logică de altfel, e o ură neîmpăcată pentru foştii mei prieteni.

— Eşti un om tare, sir James. Dar poate ne lipsim de dumneata, căci ştim un nume: Chapparot!

Sir James tresări şi Marmouset observă aceasta.

— Chapparot, strigă Jean-Măcelarul; îl cunosc, e un cărbunar. Dacă ar fi dânsul?

Sir James îşi regăsise nepăsarea sa, dar Marmouset observase clipa lui de emoţie.

Şi întorcându-se spre tovarăşii săi, Marmouset le spuse:

— Vom mai vorbi despre asta. Să mergem, Sir James asta îţi este închisoarea.

Şi ei se îndreptară spre uşă.

Sir James şi Smith nu se mişcară.

— Ei cred că mă sperie, spuse sir James, după ce se închise uşa, dar nu vor reuşi.

— Deocamdată suntem prizonieri, zise Smith.

Şi arătă ferestrele, ce aveau fiare.

— Ce e asta pentru tine? N-ai uneltele?

— Drace!

Dar pe când Smith spunea aceste cuvinte, el se clătină şi scoase un ţipăt.

— Ce e? Întrebă sir James.

Şi se clătină la rândul său.

Atunci cei doi oameni se priviră înspăimântaţi.

Parchetul cobora încet, graţie unui resort ce se afla în odaia vecină.

Atunci sir James şi Smith îşi dădură seama că sunt coborâţi într-o adâncime necunoscută…

Capitolul XXXVII.

Pe când sir James Wood şi Smith, zis lăcătuşul, se aflau în puterea lui Marmouset şi a celorlalţi prieteni ai Omului Gri, în pasajul Amandier, acolo unde detectivul, după ce o înecase pe mamă, îl lăsase pe copil în paza cărbunarului Chapparot, se petreceau alte evenimente.

Puţul din care sălbaticul cărbunar făcuse un instrument de moarte, merită o descriere mai amănunţită.

Pasajul Amandier, în care se intră prin strada cu acelaşi nume, formează o cotitură.

Între case, sunt mai multe curţi comune.

Puţul, de care vorbim, fusese al unui dogar, care se slujea de el ca să-şi înmoaie doagele.

Dogarul însă murise şi puţul rămăsese fără altă destinaţie decât aceea de rezervor unde se strângeau apele ploilor în cursul iernii.

Chapparot pusese nişte scânduri în formă de basculă, pentru ca nenorocita irlandeză să se înece în acel puţ.

Dar providenţa veghează întotdeauna asupra celor slabi, şi-i apără contra celor tari.

Chapparot şi sir James auziseră un ţipăt teribil când căzuse sărmana Jenny, urmat de zgomotul apei şi apoi nimic.

Cu toate acestea Jenny nu se înecase.

Natura pune în inima mamelor o energie fără seamăn.

După ce se scufundase, Jenny reveni la suprafaţă şi rochia ei umflându-se o susţinuse deasupra.

Şi Jenny nu strigă deloc, nici nu chemă după ajutor; ea ascultă.

Ea auzise vocea fiului său, care striga:

— Mamă! Daţi-mi-o pe mama!

Apoi fiul ei nu mai zise nimic şi sir James izbucni într-un hohot de râs.

Jenny pricepuse totul.

Au vrut să o înece ca să pună mâna pe fiul ei şi dacă ea se mişca, unul din cei doi bărbaţi va coborî ca să o ucidă.

Nu iubirea de viaţă o făcuse pe Jenny să tacă.

Ea se gândea la fiul ei; şi cum speranţa nu moare decât odată cu viaţa, Jenny îşi aminti că mai fusese o dată despărţită de fiul ei şi că, cu toate acestea, el îi fusese redat.

Apa era îngheţată şi atmosfera înăbuşitoare.

Jenny avea totuşi eroismul să nu facă nici o mişcare.

Acum ea simţea că se scufundă.

Ca toate fiicele de pescar, ea ştia să înoate; ea ar fi putut să se ţină mult timp pe apă, dar călăii pe care îi auzea mergând pe deasupra capului său ar fi auzit-o.

Asta dură peste trei minute, dar aceste trei minute fură un secol de agonie.

În fine, Chapparot şi sir James Wood se îndepărtară.

Atunci iubirea de mamă şi instinctul de conservare îi dădură irlandezei puterea să facă un efort suprem.

Ea începu să înoate cu vigoare.

Era dânsa într-un puţ sau într-un canal?

Ea nu ştia, căci era cufundată în cel mai mare întuneric.

Mâinile sale întinse întâlniră un zid; ea se întoarse şi începu iar să înoate.

Deodată i se păru că întunericul era mai puţin mare şi că o lumină slabă strălucea în faţa ei.

Ea înotă şi se află într-un al doilea puţ.

Acesta era acoperit cu scânduri, dar nu se afla într-o pivniţă, ci într-o prăvălie.

Aceasta era goală, uşile închise, dar deasupra uşilor se aflau nişte geamuri care lăsau să pătrundă lumina.

Şi Jenny, văzând această lumină, îşi recăpătă speranţa şi forţele ei sleite se reînsufleţiră. Ea înotă pe loc, aşa ca să reziste cât putea mai mult.

Dar pe când lupta cu disperare împotriva acestei morţi violente, care părea inevitabilă, ea se lovi de un corp tare, care era fix în faţa ei.

Ea întinse din nou mâinile şi găsi o scândură care plutea pe deasupra apei.

Se agită întocmai ca un naufragiat.

Deodată auzi un zgomot deasupra capului său, era zgomotul produs de o uşă ce se deschidea.

Jenny culcată pe scândură, crezu un moment că erau sir James şi cărbunarul; dar auzi o voce tânără cântând.

Un om intrase în prăvălie şi acest om nu era nici sir James, nici Chapparot.

Atunci Jenny începu să ţipe.

Deodată vocea tăcu.

Jenny strigă din nou.

Atunci ea văzu un cap aplecându-se peste puţ.

Întâmplarea îi trimitea un eliberator…

Cine era dânsul?

Vom vedea aceasta.

Capitolul XXXVIII.

Casa aceea, ce se afla alături de cea a lui Chapparot, era locuită de un tip curios, de care Chapparot ar fi trebuit să se ferească.

Era un tânăr, un adevărat şţrengar al Parisului, anume Polyte.

Acesta fusese elev la tipografie la vârsta de opt ani, ucenic la tâmplărie la doisprezece ani, maşinist de teatru la cincisprezece ani, apoi cântăreţ de café-concert comediant prin târguri şi, în ultimul timp, secretar al comisarului de poliţie din Belleville.

După cum se vede, el făcuse toate meseriile şi nu reuşise în niciuna.

Comisarul de poliţie îl găsise prea artist şi directorul de teatru din Montroge îi spusese:

— Băiete, nu vei putea fi niciodată un comediant bun.

În teatrul de varietăţi unde cântase, fusese fluierat.

Tâmplarul îl dăduse afară în bătaie.

În fine, la tipografie, era trimis să aducă manuscrise de la un autor celebru şi Polyte întârzia şi pierdea file din manuscris pe drum.

În acel moment, Polyte se afla fără ocupaţie şi venise să locuiască la mama sa, care era portăreasă în acea casă.

Polyte auzise povestindu-se în mahala multe mistere despre Chapparot, care era acuzat că îşi asasinase nevasta.

Şi, cum Polyte n-avea nimic de făcut, îşi spusese: „Am să fac poliţie pe socoteala mea şi am să-l urmăresc pe cărbunar.”

Astfel el îl studiase pe Chapparot şi observase la dânsul o fizionomie sălbatică.

Şi el continua să-l spioneze.

El descoperise cârciuma unde Chapparot se ducea să mănânce seara.

Polyte frecventa acea cârciumă.

Lucru ciudat! Cărbunarul nu-l cunoştea şi nici nu-l văzuse vreodată.

În seara în care sir James venise să vorbească cu Chapparot, Polyte se afla în cârciumă.

Intimitatea dintre cărbunar şi acel gentilom i se păru suspectă.

Până atunci Polyte se distrase.

Acum el ghicise o afacere.

Afacerea, după cum se va vedea, era simplă.

Polyte îşi spusese: „Comisarul m-a gonit fiindcă eram leneş. Nu sunt supărat pe el, căci avea dreptate; dar dacă într-o dimineaţă m-aş duce la dânsul şi i-aş spune: „Am descoperit o crimă şi te rog să faci în aşa fel ca eu să iau prima„, el va fi încântat să-mi facă acest serviciu, căci mă iubea.”

Pentru Polyte, un om cu reputaţia aşa de proastă ca Chapparot, vorbind cu un domn ca sir James, era indiciul unei crime comise sau de comis.

Şi din acel moment Polyte nu-l mai scăpa din vedere pe cărbunar.

Astfel Polyte văzu trăsura oprindu-se la colţul străzii şi coborând trei persoane.

Polyte îl recunoscu pe gentilom, care avusese o întrevedere cu Chapparot.

Femeia şi copilul îi erau necunoscuţi.

Dar el n-a putut vedea restul celor petrecute.

În cele din urmă el auzi ţipetele scoase de sărmana Jenny.

Apoi aplecându-se peste gura puţului, aruncă o privire cercetătoare pe deasupra apei.

Capitolul XXXIX.

Puterile sărmanei Jenny începură să slăbească, dar apariţia acelui cap de om pe marginea puţului îi dădu curaj şi speranţă.

Jenny abia ştia câteva cuvinte în limba franceză.

Cu toate acestea ea putu pronunţa cuvântul ajutor, pe care Polyte îl auzi foarte bine.

— Mai susţine-te încă un moment, răspunse Polyte.

Şi dispăru.

Jenny pricepu că el se duce după ajutor.

Ajutorul nu era departe, de altfel el consta dintr-un obiect.

Acest obiect era o scară lungă, pe care Polyte o scufundă în puţ.

Atunci Polyte coborî.

Deja Jenny se agăţase de scara eliberatoare, dar rochiile sale erau aşa de grele, forţele sale aşa de sleite, încât n-ar fi fost în stare să urce singură, dacă Polyte, n-ar fi luat-o în braţe.

Polyte era un băiat decăzut însă cu inimă bună; în acest moment el îl luă pe Chapparot şi pe comisar, şi micul său plan machiavelic.

El nu văzu în faţa lui decât o fiinţă zdrobită, care cerea ajutor.

Şi o transportă în odaia sa.

Mama lui, o adevărată portăreasă, stătea de vorbă prin vecini şi nu se grăbea să vină acasă! Dar Polyte nu se gândi la asta nici un moment.

El se grăbi să o dezbrace pe Jenny, să o aşeze lângă foc şi să-i pună pe umeri plapuma din patul mamei sale.

Irlandeza nu se gândea deloc la dânsa şi murmura cu disperare numele fiului său frângându-şi mâinile cu disperare.

Polyte pricepu şi spuse:

— Nu te teme; fiul dumitale nu e în pericol şi-l voi salva cum te-am salvat şi pe dumneata.

Jenny nu se temea deloc că fiul ei va fi ucis. Ea ştia ce preţ punea lordul Palmure pe acel copil şi cât dorea să pună mâna pe dânsul.

Aceste cuvinte spuse de Polyte o liniştiră puţin.

În acelaşi timp Polyte începu să se gândească.

„Mama se va întoarce şi va trebui să-i spun totul. Peste o oră tot cartierul va şti aventura. Trebuie să o iau de aici.”

Atunci Polyte se gândi la o mansardă.

Şi luând-o pe Jenny de mâna îi spuse:

— Dacă vrei să nu i se întâmple nici o nenorocire copilului dumitale, urmează-mă.

Ea se sculă. Atunci el o luă pe irlandeză şi o conduse în mansarda lui. Pe scară ei nu întâlniră pe nimeni.

Ajunşi în mansardă, Polyte îşi puse un deget pe buze şi spuse irlandezei:

— Dacă vrei să-l salvez pe fiu, trebuie să stai aici şi să nu te mişti.

Şi-i arătă patul. Irlandeza făcu un gest de supunere. Atunci Polyte ieşi, trase uşa după dânsul, o încuie şi coborî. Pe măsură ce sângele rece îi revenea, Polyte simţea revenindu-i şi planurile lui ambiţioase. Nu mai avea nevoie să cugete şi să hotărască un plan de urmat.

Ajuns în stradă el se uită spre colţul ei. Trăsura, care îi adusese pe sir James, pe Jenny şi pe fiul ei dispăruse, la fel şi sir James.

El intră deci în pasaj şi începu să spioneze ca de obicei.

Chapparot era în pragul casei sale. El părea foarte liniştit şi o mare veselie se zugrăvea pe faţa lui. De mai multe ori el intră în prăvălie, se duse până în fund şi apoi se întoarse repede.

Această comportare vicleană, intrigă pe Polyte.

Cărbunarul, după ce o înecase pe mamă, ucisese şi pe copil?

Sau gentilomul îl luase cu dânsul?

Asta era o teribilă problemă pe care Polyte nu îndrăznea să o rezolve.

Dar faptul că Chapparot stătea la uşă, ca şi cum n-ar fi îndrăznit să pătrundă în curte, părea că indică un deznodământ fatal.

Polyte se întoarse în strada Amandiers.

Urcă până la jumătatea scării casei sale şi printr-o fereastră se uită în curte.

Curtea era pustie.

Atunci Polyte avu o idee îndrăzneaţă, aproape sublimă.

„Am trecut iarna canalul Saint-Martin – îşi zise. Nu mi-e frică deci de apa unei cisterne”.

Şi intră în prăvălie.

Polyte pricepuse repede un lucru, că irlandeza fusese aruncată în puţ prin gaura ce se afla în pivniţa cărbunarului.

Scara se afla tot în apă.

Polyte se dezbrăcă în pielea goală şi porni pe scară.

Apa era rece.

Astfel el ajunse la trapa prin care căzuse Jenny.

Capitolul XL.

Atunci el aprinse o lumânare şi se orientă cu acel sânge rece, care îl caracterizează pe parizian.

Polyte intrând în pivniţă se uită în toate părţile şi nu văzu nimic.

Ce se întâmplase cu copilul?

Din două lucruri una:

Sau gentilomul luase copilul; sau cărbunarul era gardianul său.

În această din urmă ipoteză, Polyte începu să caute; după o grămadă de lemne şi cărbuni el găsi intrarea pivniţei subterane.

Polyte coborî.

După douăzeci de trepte, el se afla într-un culoar şi trase cu urechea.

I se păru că aude nişte gemete înăbuşite.

Culoarul ducea la o uşă de fier.

Polyte se apropie.

Gemetele deveniră şi mai distincte.

Nu mai era nici o îndoială, pentru dânsul. Copilul era închis acolo.

Eroul nostru examină uşa, care era foarte solidă, aşa că el nu se putea gândi acum să-l elibereze pe prizonier.

Dar Polyte aflase ceea ce voia.

Gemetele dovedeau că băiatul trăia.

„Bine, îşi spuse, voi reveni diseară, când cărbunarul se va duce la masă, cu uneltele necesare ca să deschid această uşă”.

Şi Polyte urcă din nou scara.

Dar cum ajunse sus, el auzi un zgomot.

Deodată stinse lumânarea şi rămase în întuneric.

Zgomotul pe care-l auzise nu era o iluzie.

Era cărbunarul care intra în prima pivniţă.

Chapparot se apropie de o gaură ce se afla în zid şi căută lumânarea.

Polyte, care luase acea lumânare, nu se zăpăci deloc.

El se strecură după o grămadă de lemne şi stătu nemişcat.

Apoi cărbunarul, care tot căuta, scoase o înjurătură şi murmură: „Cred că sunt zăpăcit”.

Apoi ieşi din pivniţă spunându-şi: „Poate că am lăsat lumânarea în prăvălie”.

Atunci Polyte alergă la gaura făcută în zid şi puse lumânarea la loc.

Un altul decât dânsul ar fi fugit, dar el stătu pe loc şi aşteptă.

„Din moment ce cărbunarul crede că şi-a lăsat lumânarea în prăvălie, asta dovedeşte că el se va întoarce”.

Polyte se ascunse din nou după grămada de lemne.

Trecură câteva minute.

Apoi se auziră paşii lui Chapparot din nou în curte şi uşa pivniţei se deschise.

Cărbunarul înjura şi se întreba: „Ce-am făcut cu lumânarea?”

El avea acum în mâna o altă lumânare şi în mâna cealaltă un coş.

Chapparot se uită din nou spre gaura practicată în zid.

Lumânarea era acolo.

„Drace! Strigă el. Cred că înnebunesc! Adineauri am căutat lumânarea fără să o pot găsi. Acest englez m-a vrăjit”.

Şi începu să râdă, continuând să vorbească de unul singur.

„Să nu fie şi banii lui tot vrăjiţi”.

Zicând aceste cuvinte el puse coşul pe pământ, se aşează pe un butoi răsturnat, puse lumânarea lângă dânsul, şi scoase din buzunar o pungă mare.

Punga era plină cu piese de aur.

După ce numără piesele îşi zise: „Iată o mie de franci, dar aş vrea să văd mia cealaltă. În fine, el a spus că va veni mâine să ia copilul; până atunci să dau de mâncare copilului, căci dacă va muri, acest englez e în stare să nu-mi plătească.”

Polyte nu pierdea nici un cuvânt din acest monolog.

Chapparot coborî scara pivniţei subterane.

Atunci Polyte îl văzu pipăind pe jos cu mâna şi luând o cheie.

„Bine! Gândi Polyte, n-am nevoie să vin cu unelte; voi elibera copilul îndată.”

Cărbunarul coborî.

Atunci gemetele se înteţiră un moment.

Apoi ele fură urmate de un strigăt de durere.

Brutalul cărbunar dăduse fără îndoială copilului vreo lovitură de picior ca să-l facă să tacă.

Apoi Polyte auzi uşa încuindu-se şi pasul greoi al lui Chapparot răsunând pe scară.

„Of! Gândi Polyte, sunt grăbit ca el să plece.”

Dar cărbunarul se opri la scândura ce acoperea orificiul cisternei.

„Ea trebuie să plutească pe deasupra apei îşi spunea cărbunarul, făcând aluzie la irlandeza pe care o credea moartă. Să vedem.”

Şi se aplecă ca să ridice scândura.

Atunci Polyte simţi că se înfioară.

Cărbunarul va vedea scara şi va pricepe că cineva a venit pe acest drum ciudat!

Capitolul XLI.

Polyte era un băiat cu mult sânge rece şi dacă se emoţiona în primul moment, el ştia cel puţin să-şi reprime această emoţie.

El n-avea nici o altă retragere decât aceea de a trece peste corpul cărbunarului.

Polyte se gândi să se apere.

El luă un lucru în mână gata să-l lovească pe cărbunar.

Dar în momentul ridicării trapei, Chapparot ezită şi se retrase în mod brusc, spunându-şi: „Drace! E ciudat ce simt”.

Şi se dădu înapoi.

„E remuşcarea, care îl opreşte! Se gândi Polyte.”

De trei ori cărbunarul încercă să ridice scândura şi de trei ori se dădu înapoi.

„E ciudat, spuse, dar simt acelaşi lucru ca şi pentru femeia mea. După ce am ucis-o n-am mai putut să mă uit la dânsa, şi dacă „curioşii„ nu erau aşa de proşti, mă prindeau şi eram condamnat.”

Polyte ascuns după lemne nu pierdu nici un cuvânt şi nici un gest al cărbunarului.

Aşa sunt toţi tâlharii! Când se cred singuri vorbesc şi-şi spun toate păcatele.

„Apoi, adăugă cărbunarul, poate că sunt aşa fiindcă am stomacul gol. Voi bea ceva diseară şi voi avea mai mult curaj.”

Apoi Chapparot se îndepărtă de trapă spre marea satisfacţie a lui Polyte.

Acesta era foarte curajos.

El s-ar fi apărat cu mult curaj la nevoie, cu toate că Chapparot era aşa de voinic încât era în stare să ucidă un bou cu un pumn.

Dar Polyte era în pielea goală.

Dar un om neîncălţat pierde un sfert din forţa sa.

Eroul nostru a fost deci foarte mulţumit când l-a văzut pe cărbunar plecând.

Atunci el nu mai ezită.

Căută trapa şi se lăsă să cadă în puţ, cum căzuse şi irlandeza.

Apoi el se urcă pe scară şi intră în prăvălia goală.

Aici mama lui avea obiceiul să-şi întindă rufele.

El se şterse cu acele rufe.

Apoi se îmbrăcă fără zgomot, nu-şi încălţă ghetele şi trase cu urechea la uşă.

Mama lui se întorsese şi pregătea mâncarea.

„Drace! Exclamă, ce mă fac, căci n-aş vrea să mă vadă mama.”

Polyte însă tremura de frig şi avea o foame de lup.

Mirosul de mâncare îl determină să ia o altă hotărâre.

„La urma urmelor, se gândi, s-au văzut portărese, care sunt în stare să păstreze un secret. O voi convinge pe mama să tacă.”

Şi deschise uşa, aflându-se faţă în faţă cu mama sa, care făcu un gest de surprindere.

Polyte îi puse mâna pe gură.

— Mamă, nu striga, fii o dată serioasă în viaţa dumitale.

— Măgarule! Spuse portăreasa supărată.

El continuă:

— Dacă vrei, viitorul nostru poate să fie asigurat şi asta depinde de dumneata.

— Ce tot spui? Întrebă buna femeie, obişnuită cu pălăvrăgeala fiului său.

— Nu spun decât lucruri raţionale, mamă.

— Dar de unde vii?

— Îţi voi spune.

Şi după ce încuie uşa, băgă cheile în buzunar.

„Doamne! Murmură femeia, fiul meu e nebun”.

— Mamă, spuse Polyte cu gravitate, voi fi în curând comisar de poliţie.

Portăreasa dădu din umeri.

— Şi mi se va da o frumoasă primă.

— Dar…

— Nu e nici un „dar”. Aşa va fi dacă vei fi cuminte.

Mama îşi privea fiul cu uimire.

Polyte continuă:

— Mâncarea e gata?

— Aproape. Dar nu e vorba de asta.

— Ba din contră, ăsta e un mijloc.

— Spre a deveni comisar?

— Da, mamă.

— Dar spune-mi tu, ce ai căutat în prăvălie?

— Asta nu te priveşte.

— Măgarule, aşa vorbeşti cu mama ta?

— Destulă vorbă, mamă.

Şi Polyte luă de pe masă o sticlă cu vin, pâine şi tingirea cu mâncare.

Portăreasa vru să strige, dar Polyte îi spuse:

— Dacă faci zgomot, nu voi fi comisar.

Şi Polyte porni pe scară spunând:

— Mă duc până în mansarda mea şi mă întorc.

Şi urcând scara îşi spuse: „După baia pe care a făcut-o, sărmana femeie, probabil că îi este foame.”

Capitolul XLII.

Dar bătrâna Vincenţia – astfel se numea mama lui Polyte – nu era femeia care să stea liniştită când vedea mâncarea ei zburând.

De aceea ea se repezi şi alergă cu atâta iuţeală încât ajunse în mansardă tocmai în momentul când sosea şi Polyte.

Atunci portăreasa scoase un ţipăt văzând o femeie încă tânără.

Bătrâna Vincenţia, crezând că pricepe, strigă:

— Ah! Vagabondule, crezi că îţi dau de mâncare să-ţi hrăneşti amantele?

Dar Polyte, punând mâncarea jos, strigă la mama sa:

— Fiindcă ai venit până aici, taci şi ascultă-mă.

Era în vocea şi în gestul fiului ei atâta autoritate încât portăreasa tăcu.

— O vezi pe această femeie?

— A spuse atunci Polyte, arătând-o pe Jenny care tremura.

— Da.

— Fără mine, ea ar fi fost moartă.

— Ce vrei să spui?

— Îl ştii pe cărbunarul din pasaj, pe Chapparot?

— Da, acela care şi-a ucis nevasta?

— Da, mamă. Ei bine, a aruncat-o pe această femeie în cisternă, de unde am pescuit-o acum o oră.

Părul desfăcut al irlandezei era încă ud de apă, şi a fost de ajuns o privire a portăresei pentru ca ea să priceapă că fiul ei nu minţea.

Vincenţia era cicălitoare, dar tot ca şi fiul ei avea o inimă bună.

Îndată ce se convinse că n-avea de-a face cu vreo amantă a fiului său, se înduioşă de soarta irlandezei şi ascultă povestirea în toate amănuntele sale.

Polyte îi spuse irlandezei că fiul ei trăia şi că i-l va reda peste câteva ore.

Vincenţia o silea pe irlandeză să mănânce şi să bea, iar Jenny, gândindu-se la fiul ei pe care Polyte făgăduise să i-l reda, plângea de bucurie.

— Mamă, zise Polyte, acum nu trebuie să fim copii.

Portăreasa îl privi.

— Îţi închipui că dacă Chapparot a aruncat-o pe această femeie pe care nu o cunoştea în cisternă, înseamnă că a primit bani ca să dea această lovitură. El are buzunarele pline cu aur.

— Ah! Canalia! Exclamă portăreasa.

— Prin urmare, continuă Polyte, dânsul nu e singur şi trebuie să ne ferim.

— Desigur, aprobă bătrâna Vincenţia.

— M-aş duce îndată să-l caut pe comisar dar dacă Chapparot ar vedea sergenţii sosind, ar fi în stare să strângă de gât copilul.

Portăreasa şi Jenny se înfiorară.

— Trebuie deci ca această femeie să stea aici, până ce vom avea copilul ei.

— Da, da.

— Dumneata să ai grijă de ea.

— Oh! Poţi să fii sigur de asta.

— Şi nimeni să nu o vadă.

— Desigur.

— Apoi trebuie să făgăduieşti că-ţi vei ţine limba.

— Îţi făgăduiesc.

— Şi să nu te duci prin vecine.

— Nu mă voi mişca.

— Dacă e aşa, adăugă Polyte, totul va merge bine. Iată este ora şase şi s-a înnoptat. E momentul în care Chapparot îşi închide prăvălia şi se duce să mănânce. Vom profita de asta.

Şi Polyte o lăsă pe irlandeză în paza mamei sale şi ieşi afară.

Pe drum îl văzu pe Chapparot stând în uşă.

În faţa casei se afla o spălătorie şi una din fetele de acolo, anume Pauline, văzându-l pe Polyte, se uită cu drăgălăşenie la dânsul.

Chapparot văzând aceasta se încruntă.

El nu a făcut aceasta pentru că ar fi bănuit că Polyte l-ar spiona, ci fiindcă această fiară, cu chipul de om, acest bărbat sălbatic, care-şi ucisese nevasta, îşi gonise fiica, acest om era gelos.

Gelos de ce?

Cântecele şi râsetele spălătoreselor îl plictisiseră multă vreme; apoi el începu să le privească şi era una, chiar Pauline, care-l făcuse să tresară.

Chapparot era un om serios; avea bani şi spălătoreasa era desigur săracă.

El era văduv şi nimic nu îl împiedica să se recăsătorească cu o fată tânără.

Chapparot îşi spusese asta într-o bună dimineaţă şi de atunci se uita cu drag la Pauline.

Astfel se întâmplă ca în această seară Polyte să trezească atenţia şi gelozia cărbunarului.

Pauline veni în uşă ca să verse un lighean cu apă.

— Păzeşte – spuse râzând.

Polyte făcu un pas înapoi.

— Ah! Domnule Polyte – adăugă fata – ţii să nu te uzi pe ghete.

— Iată – exclamă Polyte – mă cunoşti?

— Drace!

— Şi de unde mă cunoşti?

— Ai jucat la teatru?

— Da.

— Şi erai foarte bine. N-ai putea să-mi dai un bilet de teatru pentru zilele acestea.

— Ba da, domnişoară.

— Vei fi regele oamenilor. Mulţumesc dinainte. Tăcere! Stăpâna se uită la noi… Dar dacă vrei să mă vezi astă seară la nouă…

— Unde?

— La intrarea în pasaj.

Şi Pauline reintră în prăvălie.

Chapparot era palid de furie. El îşi închisese prăvălia dar nu plecă.

„Asasin bătrân – se gândi Polyte – mi se pare că mă priveşti.”

Şi plecă ca să nu deştepte mai mult atenţia cărbunarului.

Atunci şi acesta porni pe drum.

Se înnoptase şi drumul era pustiu.

Polyte porni cel dintâi.

„Când te voi vedea stând liniştit la masă, mă voi întoarce” – se gândi Polyte.

Dar cum acesta fusese poliţist, căpătase obiceiul poliţiştilor, care când urmăresc pe cineva aleargă după dânsul.

Şi întorcându-se îl zări pe Chapparot care se repezi la dânsul, apucându-l de gât şi spunându-i:

— Te amesteci în lucruri care nu te privesc, canalie!

Şi cărbunarul îl înhăţă de gât cu amândouă mâinile pe Polyte, pe jumătate sufocat…

Capitolul XLIII.

Cuvintele pe care le pronunţase Chapparot îl uimiră pe Polyte, deja surprins de această bruscă agresiune. El nu putea să bănuiască că Chapparot făcea aluzie la spălătorească şi crezu din contră, că ştie, ce se petrecuse.

— Ah! Canalie! Spuse cu o voce înăbuşită – îmi dai drumul sau te trimit la eşafod.

Chapparot scoase un ţipăt de mânie şi încetă să-l mai strângă de gât pe Polyte.

Acesta profită de acel moment şi continuă:

— Ţi-ai asasinat nevasta, am dovadă.

Chapparot scoase un hohot de râs sălbatic.

— Ştiu că toată mahalaua vorbeşte de asta, dar mie puţin îmi pasă.

— Şi englezoaica pe care ai aruncat-o în cisternă – adăugă Polyte, care credea că pentru a scăpa de cărbunar, trebuie să-i provoace o mare spaimă.

Dar Polyte se înşela.

Chapparot era una din acele naturi violente, feroce, care se entuziasma la comiterea unei crime şi care văzându-se descoperit, răstoarnă orice obstacol, din calea sa.

— Ah! Ştii şi asta – strigă.

Şi se repezi din nou la el şi înhăţându-l de gât, încinse cu dânsul o luptă corp la corp.

Chapparot şi Polyte erau singuri în stradă.

Polyte chemă în zadar după ajutor, căci ţipetele sale nu fură auzite.

Polyte era tânăr şi viguros, dar nu avea forţa herculeană a cărbunarului.

El se luptă cu disperare, dar cărbunarul îl răsturnă la pământ.

Apoi punându-i un genunchi pe piept, spuse:

— Ah! Tu ştii prea multe lucruri!

Şi îi dădu o lovitură cu cuţitul pe care îl purta întotdeauna la dânsul.

Polyte scoase un geamăt şi nu mai mişcă.

Atunci cărbunarul se sculă, cu ochii injectaţi de sânge şi cu sudoarea pe frunte.

Polyte zăcea neînsufleţit în faţa lui.

Chapparot crezu că-l ucisese.

El avu un râs sălbatic, asemănător cu cel al nebunilor, un râs care ar fi făcut să tremure şi o fiară sălbatică.

„Merge bine – îşi spuse – două femei şi un bărbat… fac trei. Avea dreptate acest băiat, voi sfârşi pe eşafod.”

El făcu un pas înapoi şi simţi că picioarele îi tremură.

Atunci se opri uitându-se în jurul său, dar nu îndrăzni să-şi privească victima.

Asasinii au adeseori asemenea stări sufleteşti şi poate că Chapparot ar fi rămas mult timp la locul crimei, reţinut de o

forţă necunoscută, dacă n-ar fi auzit în acel moment un zgomot produs de voci şi de paşi.

Erau nişte lucrători, care se întorceau acasă.

Atunci Chapparot o luă la fugă şi alergă până în strada Saint Ambrosie.

Îndată ce ajunse acolo el coborî pe bulevardul Prince Eugene, se îndreptă spre canal, rătăci în dreapta şi în stânga, când mergând repede, când oprindu-se, când târându-se ca un beţiv care se loveşte de toate zidurile.

Ultimele cuvinte ale lui Polyte răsunau în urechile lui.

Lui Chapparot îi era frică de ghilotină.

Cu toate acestea o ploaie măruntă ce începuse să cadă îl linişti puţin.

„La urma urmelor – îşi spuse – nimeni nu m-a văzut; cine poate spune că am fost eu?”

În statistica criminală s-au observat două lucruri:

Primul, că asasinul, după comiterea crimei caută să-şi stabilească un alibi.

Al doilea, că el e cuprins de o mare sete şi întotdeauna se duce într-o cârciumă din apropiere.

Chapparot porni deci la cârciumarul unde mânca în fiecare seară.

Era ora la care clienţii erau numeroşi şi conversaţiile foarte zgomotoase.

Chapparot intră, căutând să pară liniştit şi cum el era tăcut întotdeauna, nimeni nu-i adresă nici un cuvânt.

El se duse să se aşeze într-un colţ la o masă liberă.

Băiatul de prăvălie îl servi ca de obicei.

Văzând că nu e băgat în seamă, cărbunarul mâncă liniştit.

După masă începu să bea rachiu. În starea de surescitare în care se afla, cărbunarul era predispus beţiei. Erau orele zece seara, când se gândi să plece, sau mai bine zis când a fost dat afară, deoarece cârciuma se închidea la acea oră.

El plecă clătinându-se şi reluă maşinaliceşte drumul său obişnuit.

Dar când ajunse la jumătatea drumului, îşi aduse aminte că va trece prin locul unde se afla cadavrul tânărului, pe care credea că l-a ucis.

Şi atunci se întoarse şi făcând un mare ocol ajunse acasă.

Cu toată beţia sa, Chapparot îşi repeta mereu.

„Cine poate spune că sunt eu? De altfel am fost văzut în cârciumă de multă lume şi la nevoie voi avea martori.”

Dar când ajunse la uşa prăvăliei sale, se înfioră.

Înăuntru se zărea lumină.

Atunci Chapparot îşi închipui că poliţia, înştiinţată de crima sa, făcea o descindere la dânsul spre a-l aresta.

Şi spaima ce-l cuprinse fu aşa de mare, încât se întoarse şi o rupse la fugă.

Chapparot ghicise?

Cine intrase la o oră aşa de înaintată în prăvălia cărbunarului?

Mai departe vom spune aceasta.

Capitolul XLIV.

Spălătoresele vorbeau între ele, pe când nenorocitul Polyte pleca şi devenea mai târziu victima sălbaticului Chapparot.

— Pauline, spunea Madelene, care în atelier era poreclită „la reine Margot”, vrei să ai un amant?

— De ce nu? Răspunse tânăra fată.

— Nu mai sunt copii, spuse roşcata Pelagie.

— Am şaptesprezece ani, domnişoarelor, zise Pauline.

— Eşti potrivită pentru dânsul, mai spuse Pelagie.

— E prima dată când îi vorbesc.

— Mofturi! Exclamă Madelene, o mică cocoşată care era frumoasă şi avea spiritul răutăcios ca toţi oamenii schilozi.

— Adevărul, domnişoarelor, afirmă Pauline.

— Şi de ce i-ai vorbit?

— Ca să-i cer bilete de teatru.

— E deci o paiaţă? Întrebă cu dispreţ cocoşata Madelene.

— Nu, un actor.

— E acelaşi lucru.

— Oh! Nu, negă Pauline.

— Şi ce diferenţă este între un actor şi o paiaţă? Întrebă Pelagie.

— Actorul este aplaudat.

— Şi paiaţa?

— Fluierată.

— Drace! Strigă cocoşata şi maşina mea de călcat s-ar îmbolnăvi auzindu-le vorbind astfel. E nostim acel domn; mama lui e portăreasă.

— Şi tatăl tău e hamal, ripostă Pauline.

— Tăcere, domnişoarelor, interveni stăpâna spălătoriei.

Pelagie se aplecă la urechea Paulinei.

— Dacă vrei să o înfurii pe Madelene, îţi voi da eu un mijloc.

— Spune repede, căci nu pot s-o sufăr pe această cocoşată.

— Întreab-o dacă logodnicul ei este tot negustor la patru sezoane.

— De ce?

— Fiindcă a fost condamnat pentru furt şi se află încă la Paissy.

— Ah! Dacă e aşa, zise Pauline, care avea o inimă bună, nu voi spune nimic, căci trebuie să fie destul de nenorocită.

Atunci Madelene spuse:

— Drăguţă, dacă o asculţi pe această paiaţă îţi pierzi timpul şi-ţi iroseşti şansele.

— De ce? Întrebă Pauline.

— Ai putea în curând să fii nevasta unui om serios.

— Ce tot spui? Întrebă Pauline.

— Şi să te numeşti doamna Chapparot, spuse Pelagie.

— Un nume frumos adăugă cocoşata.

Pauline izbucni într-un hohot de râs.

— Mulţumesc, zise ea. Acest om îşi omoară nevasta, când se satură de dânsa.

— Are bani! Adăugă cocoşata.

— Eu nu ţin la bani. Şi apoi o spălătoreasă care e toată ziua în apă şi un cărbunar care nu se spală decât duminica nu se potrivesc deloc.

— Nu ştiu, spuse Pelagie, devenită servitoare, nu ştiu de ce, dar nu-mi place deloc Chapparot, şi sunt mulţumită că el nu s-a amorezat de mine.

— De ce? Întrebă cocoşata.

— Nu ştiu, reluă Pelagie. Dar, Pauline, să-ţi dau un sfat.

— Care?

— Eşti liberă să ai un amant; dar fereşte-te de Chapparot.

— De ce?

— Într-o zi el se va certa cu dânsul.

— Asta e sigur, confirmă Madelene cocoşata.

— Dacă ai fi văzut adineauri, când vorbeai cu acest tânăr, cu ce ochi te privea, spuse Marguerite.

— Nu-mi pasă, răspunse Pauline râzând, Polyte este viguros.

— Da, aprobă Madelene, dar cărbunarul ştie să mânuiască cuţitul.

Pauline tresări şi nu răspunse.

Din acel moment ea căzu într-o reverie adâncă.

La orele şapte spălătoresele luară masa.

Atunci Pauline zise stăpânei sale.

— Doamnă, nu voi lucra astă seară.

— De ce, leneşo?

— Deoarece mama era puţin cam bolnavă astăzi dimineaţă. Când am plecat de acasă şi cred că nu se va putea duce la Circ, unde prin slujbă are datoria să deschidă lojile. Dacă va fi bine mă întorc.

Şi Pauline după ce spuse bună seara colegelor sale de atelier, plecă.

Ea de altfel, spusese adevărul. Mama sa era bătrână, pe jumătate infirmă şi abia îşi făcea slujba ei de deschizătoare de loji.

Dar ceea ce Pauline nu spusese era că după ce o va vedea pe mama ei, dânsa ar fi vrut să iasă din nou, sub pretextul că se duce la lucru, însă de fapt, să se ducă la întâlnirea dată lui Polyte.

Pauline plecă deci.

Ea locuia cu mama ei, care era văduvă, într-un mic apartament compus din doua odăi, la parterul unei case de la colţul străzii Saint Ambrosie cu avenue Parmentier, casă care n-avea portar.

Pauline mergea repede pe stradă căci era grăbită să-şi vadă mama şi pe bravul Polyte.

Acesta îi plăcea şi ceea ce îi spuseseră colegele ei o chinuia.

Chapparot era capabil de orice, ea ştia şi pentru nimic în lume n-ar fi vrut ca Polyte să se certe cu cărbunarul.

Ea voia să-l înştiinţeze şi să-i spună să se ferească.

Mergând, deodată, ea se împiedică de un obstacol. Se uită în jos şi scoase un ţipăt.

Obstacolul întâlnit de picioarele ei era un corp omenesc.

Un om zăcea nemişcat la pământ.

Era mort sau beat?

Oricare altă femeie ar fi fugit, dar Pauline se aplecă şi, prin întuneric, se sili să vadă dacă are de-a face cu un om mort sau cu un om viu.

Şi deodată ea scoase un nou ţipăt, dar un ţipăt de durere de data asta.

În acest corp inert îl recunoscuse pe Polyte, care îi vorbise cu două ore înainte şi îi făgăduise că va veni la întâlnire.

Capitolul XLV.

Mica Pauline se aplecă deasupra lui Polyte şi deodată ea scoase un nou ţipăt.

Mâna sa se udase de sânge.

În momentele în care uneori bărbaţii se zăpăcesc, femeile sunt pline de prezenţă de spirit.

Tânăra fată nu chemă deloc în ajutor, ea nu fugi şi nu-l părăsi pe Polyte ca să se ducă după ajutor.

Din contră ea puse mâna pe inima lui Polyte şi simţi că această inimă bătea.

Polyte nu murise.

Dacă Polyte se afla jos însângerat, cauza e că se bătuse cu Chapparot. Ea ghicise adevărul.

Mica spălătoreasă se aplecă din nou deasupra lui, îşi lipi buzele sale de buzele întredeschise ale tânărului şi începu să-i sufle în gură.

În acelaşi timp ea îi freca mâinile şi tâmplele.

Pauline, cumpărase dimineaţa pe drum, venind de la lucru, două portocale.

Mâncase una, dar cealaltă se afla încă în buzunarul ei.

Pauline scoase această portocală, o rupse cu dinţii şi se servi de dânsa ca de un burete spre a freca pe rând tâmplele, buzele şi nările lui Polyte.

Atunci tânărul scoase un suspin, apoi făcu o mişcare şi Pauline scoase un ţipăt de bucurie.

După aceea el deschise ochii şi murmură:

— Unde sunt?

Şi atunci el simţi două buze arzătoare pe buzele sale şi o voce dulce îi răspunse:

— Să nu-ţi fie frică, domnule Polyte, eu sunt… prietena dumitale… Pauline spălătoreasa.

Cuţitul lui Chapparot, vizând pântecele, căci oamenii obişnuiţi să întrebuinţeze cuţitul nu lovesc niciodată în altă parte şi ştiu că mai întotdeauna, o asemenea lovitura e mortală, cuţitul lui Chapparot întâlnise un corp tare, care îl făcuse să devieze.

Corpul tare era un portmoneu pus într-un buzunar al pantalonului şi plin cu monede.

Lovitura deviase, vârful cuţitului produsese numai o tăietură superficială din care sângele cursese din

abundenţă. Dar nici o venă, nici o arteră nu fusese tăiată. Doar că vârful cuţitului atinsese un muşchi şi durerea fusese aşa de mare încât Polyte leşinase.

După cum vă închipuiţi, îndată ce şi-a venit în fire, el s-a sculat în picioare.

— Oh! Dumnezeul meu! Zicea Pauline tremurând, când te gândeşti că eu sunt cauza…

— Dumneata! Exclamă Polyte înmărmurit.

El o ţinea de mâini şi o privea cu recunoştinţă

— Chapparot te-a lovit?

— Da, dânsul.

— Mizerabilul!

— Dar nu eşti dumneata cauza…

— Ba da, îl contrazise Pauline, din cauza mea ţi-a căutat ceartă.

— Oh!

— E îndrăgostit de mine, acest mizerabil…

Aceste din urmă cuvinte îl făcură pe Polyte să priceapă totul.

Cărbunarul se repezise la dânsul, nu fiindcă îl spiona, ci fiindcă vorbise tinerei fete.

— Dar eşti plin de sânge! Strigă Pauline.

— Da, e adevărat, răspunse Polyte.

— Suferi mult?

— Nu.

— Încearcă să mergi… Reazemă-te de mine… Mama nu e acasă… Vino.

Polyte porni la drum rezemat de dânsa. El făcu câţiva paşi fără să simtă o mare durere şi, aerul rece al nopţii îl însufleţi şi îi readuse forţele, aşa că făcu fără multă dificultate drumul ce despărţea locul unde fusese găsit de casa pe care o locuia fata la colţul străzii Ambrosie.

— La noi nu e lumină, spuse când se apropie, mama e la teatru.

El intră şi Pauline luă de mână pe tânărul om.

Mama şi fata aveau fiecare câte o cheie a locuinţei lor.

Pauline deschise uşa şi aprinse lampa pe când tânărul se trânti pe un scaun.

După ce aprinse lampa, Pauline se apropie de Polyte.

Acesta era puţin cam palid, dar nu părea grav rănit.

Apartamentul se compunea din două odăi mici, din care una servea de bucătărie.

Polyte trecu în odaia cealaltă, se dezbrăcă şi-şi cercetă rana.

Ea era neînsemnată.

Pauline îi dădu o bucată de pânză şi oţet aşa că el putu să-şi facă un pansament provizoriu.

— Ah! Spuse surâzând, cred că am scăpat uşor. Dar el trebuie să creadă că m-a ucis.

Şi gândindu-se la cărbunar, Polyte îşi aminti de toate.

El îşi aduse aminte de irlandeză pe care o încredinţase mamei sale. Îşi aminti de copilul ascuns în pivniţă şi energia îi reveni.

— Trebuie să te duci la comisar, îi spunea tânăra fată în acest timp. El va fi arestat, dus la închisoare şi vom scăpa de dânsul. Căci, domnule Polyte, azi a greşit lovitura, dar mâine va face acelaşi lucru şi va reuşi să te ucidă. Acest om e o brută.

Şi ea îl privea cu dragoste şi cu ochii plini de lacrimi pe tânărul bărbat; ea îşi împreunase mâinile şi vocea ei era aşa de rugătoare încât Polyte pricepu că nu depindea decât de dânsul să aibă cea mai frumoasă amantă pe care a putut-o visa.

Dar Polyte în acelaşi timp îşi regăsi tot sângele rece.

Şi cum el nu fusese degeaba secretar al unui comisar de poliţie, îşi spuse: „Chapparot avea bani la dânsul; Chapparot crede că m-a ucis. El va petrece noaptea prin cârciumi, după cum fac toţi asasinii şi la ziuă se va întoarce acasă. Am timp să eliberez copilul.”

Atunci el o luă pe Pauline de mână şi îi spuse:

— Domnişoară, eşti tot aşa de bună pe cât eşti de frumoasă şi sunt sigur că eşti curajoasă.

— Când trebuie, răspunse ea roşindu-se.
— Vrei să vii cu mine?
— La comisar?
— Oh! Nu, răspunse el.
— Dar unde atunci?
— În casa lui Chapparot.
Pauline făcu un gest de spaimă.
— Fii liniştită, spuse Polyte, el nu va fi.
— Dar ce vrei să faci la dânsul? Întrebă ea cu mirare.
— Să eliberez un copil condamnat să moară de foame.
Pauline înfiorându-se îl privi pe Polyte şi avea aerul că se întreabă dacă rana pe care o primise şi sângele pe care îl pierduse nu-i tulburase raţiunea.
Capitolul XLVI.
Polyte ghici gândul spălătoresei şi începu să surâdă.
— Draga mea, sunt în toate minţile şi îţi voi dovedi asta.
— Ah! Exclamă ea, privindu-l neliniştită.
Atunci Polyte îi povesti ce se petrecuse în cursul zilei şi cum o salvase în chip miraculos pe sărmana irlandeză de la o moarte sigură.
Apoi el adăugă:
— Dacă tot te mai îndoieşti, vino la noi şi o vei vedea. Mama stă cu dânsa.
— Te cred, zise Pauline.
Apoi tânăra fată făcu un gest de necaz.
— Atunci, zise ea, stăteai pe drum ca să-l observi pe Chapparot?
— Şi puţin pentru dumneata, adăugă cu galanterie.
— Adevărat?
— Adevărat, răspunse Polyte şi dacă vrei să fii soţia mea te voi iubi şi, din leneş ce eram, voi deveni muncitor.
— Vom vedea asta, spuse Pauline roşindu-se.
— Dar, continuă Polyte, pentru moment să ne gândim la acel copil, care e închis într-o pivniţă.
— Vrei să-l eliberezi? Întrebă Pauline cu un accent de spaimă.

— Fără îndoială.
— Dar cum?
— Intrând mai întâi în casă şi apoi în curte.
Pauline îşi împreună mâinile exclamând:
— Eşti nebun!
— Nebun! De ce?
— Vrei ca Chapparot să te asasineze?
— Nu mi-e frică de dânsul în acest moment.
— Ah!
— El nu se întoarce acasă în noaptea asta.
— De unde ştii?
— Crede că m-a ucis.
— Ei bine?
— Şi oamenii care au comis o crimă şi mai ales o brută ca Chapparot, nu se culcă niciodată atunci acasă.
— Şi unde va sta dânsul?
— Va petrece toată noaptea bând.
— Crezi?
Şi Pauline tremura numai la gândul că va intra în prăvălia cărbunarului.
Dar Polyte îi spuse:
— De altfel, fiindcă ţi-e frică n-am nevoie să vii cu mine; numai te rog, spune-mi un lucru.
— Care?
— Crezi că locatarii casei s-au întors?
— Da şi s-au şi culcat. Toţi sunt oameni muncitori, care se culcă devreme şi se scoală tare de dimineaţă.
— Casa are portar?
— Nu.
— Atunci fiecare îşi are cheia lui.
— Nu, la uşă e un mecanism pentru deschis ca şi aici.
— Aşa socoteam şi eu, spuse Polyte, dar voiam să fiu sigur.
— Dar, continuă Pauline, chiar dacă după ce vei intra, cum vei intra în prăvălie?

— Asta e foarte simplu, răspunse Polyte. Când a plecat cărbunarul l-am văzut unde a ascuns cheia.

— E adevărat, confirmă Pauline, şi eu l-am văzut adesea făcând acest lucru.

— Ei bine, reluă Polyte, adio, domnişoară. Îţi mulţumesc pentru îngrijirile date şi permite-mi să vin mâine să-ţi mulţumesc.

Şi Polyte încă slab şi clătinându-se făcu un pas spre uşă. Dar Pauline îl îmbrăţişă şi-i spuse:

— Eşti nebun, dacă ţi-ai închipuit că te voi lăsa să mergi singur.

— Cum! Vrei să vii cu mine?

— Da, desigur!

— Totuşi ţi-e frică de Chapparot.

— Pentru dumneata, dar nu pentru mine. Şi apoi dacă se va întâmpla ceva voi suferi şi eu.

— Bravo! Strigă Polyte entuziasmat.

Şi îmbrăţişând-o pe Pauline, ieşiră amândoi.

Sângele pierdut îl slăbise mult pe Polyte.

El mergea ca un om beat, dar Pauline îl susţinea.

La intrarea în pasaj Polyte se opri şi se uită în jurul său. Strada era pustie şi cartierul tăcut.

Cu toate acestea tânărul simţi în sufletul său o oarecare ezitare.

— Domnişoară Pauline, zise el, ceea ce am de făcut e aşa de simplu încât n-am nevoie de dumneata. Ai putea să mă aştepţi aici.

— Ah! Nu, vin cu dumneata.

— Ţii cu orice preţ?

— Drace! Exclamă ea cu nevinovăţie, dacă îţi voi fi soţie?

— Eşti un giuvaier, spuse Polyte, sărutând-o.

Şi se îndreptară spre casa cărbunarului.

Au intrat foarte uşor graţie mecanismului de la poartă.

Inima tinerei fete bătea puţin, dar ea era cu dânsul şi dragostea o face pe o femeie curajoasă.

Polyte găsi cheia acolo unde o ascunsese cărbunarul şi intrară în prăvălie.

Adevăratul parizian are întotdeauna chibrituri în buzunar.

Atunci el aprinse un chibrit şi găsi o lumânare pusă pe un sac de cărbuni.

Polyte aprinse lumânarea.

În acest moment, Chapparot revenind beat acasă şi zărind această lumină, îşi închipuise că poliţia se află la dânsul şi o rupse la fugă.

— Şi dacă locatarii ne văd trecând prin curte? Întrebă tremurând Pauline.

— Zici că s-au culcat?

— Cred.

— Mi-ar plăcea mai mult să merg fără lumină – spuse Polyte – dar asta nu se poate căci nu cunosc destul de bine locul şi ai putea să cazi în cisternă.

Ei străbătură curtea şi intrară în pivniţă. Polyte arătă Paulinei bascula ce acoperea cisterna, apoi luă cheia din locul unde o ascunsese Chapparot şi coborâră în a doua pivniţă.

Copilul continua să geamă.

În momentul în care uşa închisorii sale se deschise, el încercă să rupă frânghia cu care îi erau legate mâinile şi scoase un ţipăt de spaimă:

Dar Pauline îl luă în braţe spunând:

— Mititelul!

Şi la sunetul acelei voci dulci, copilul încetă să plângă şi pe când Polyte îl dezlega, el o privea pe Pauline şi părea că pricepe că Dumnezeu îi trimite nişte eliberatori.

După un sfert de oră Ralph era în braţele irlandezei.

Dar atunci Polyte, zdrobit, căzu pe un scaun, închise ochii şi leşină în fata mamei sale copleşită de durere.

Capitolul XLVII.

Deci Chapparot fugise.

Ce s-a întâmplat cu dânsul de la orele zece seara până la ora patru sau la cinci dimineaţa?

Nimeni n-ar fi putut spune.

Numai cu puţin timp înainte să se fi făcut ziuă, el a trecut pe strada Lyon, mergând cu un pas inegal şi cu capul plecat în pământ.

Chapparot convins că poliţia se afla pe urmele sale, găsea că aerul Parisului era nesănătos.

La orele 5.45 dimineaţa e un tren care pleacă din Lyon.

Chapparot îşi spusese: „Voi lua acest tren până la Montereau; de acolo voi porni spre Mulhouse şi pot să fiu noaptea următoare în Elveţia”.

Şi cărbunarul vorbind astfel, îşi pipăia capul ca să vadă dacă mai e la locul lui.

Ştim că Chapparot avea bani la dânsul, căci sir James îi dăduse cincizeci de napoleoni.

Un om ca dânsul având o mie de franci în buzunar poate să facă ocolul pământului.

Chapparot mergea deci la gară grăbit pentru ca poliţia să-i piardă urmele.

El sosi în gară, unde se aflau puţini călători; vru să se îndrepte spre casa de bilete, dar se opri deodată brusc, la ghişeu se aflau doi jandarmi.

Chapparot n-avu nici o umbră de bănuială.

Jandarmii se aflau acolo ca să-l aresteze şi în loc să se ducă la ghişeu ieşi din gară.

El coborî din nou strada Lyon, aruncând o privire tristă spre închisoarea Mazas şi fiindcă avea o sete nestinsă intră la un cârciumar.

Un grup de oameni, lucrători de la căile ferate se aflau în jurul tejghelei.

— Ce doriţi? Întrebă un băiat.

— Un absint, răspunse Chapparot.

Şi pe când el era servit, ascultă ceea ce vorbeau acei oameni şi de la primele cuvinte tresări.

— Cu toate astea, spunea cârciumarul, n-a fost arestat?

— Va fi arestat până diseară.

— Nu se ştie.

Un slujbaş de la căile ferate surâse şi spuse.

— Azi poliţia nu mai e ca altădată, nu se ascunde cineva uşor, în Paris; poliţia pătrunde în toate locurile şi îi găseşte cu uşurinţă pe asasini şi hoţi, după cum câinii de vânătoare găsesc vânatul ascuns prin câmpie.

— Tânărul a murit?

— Nu încă dar nu mai are mult.

— Sărmanul băiat!

Chapparot asculta cu sudoarea pe frunte, totuşi nu îndrăznea să iasă de teamă ca să nu atragă atenţia asupra lui.

El bău deci puţin câte puţin paharul său de absint şi lucrătorii continuară să vorbească despre un asasinat care, după câte se pare făcuse mult zgomot.

Pentru Chapparot lucrul era clar; tânărul despre care se vorbea era Polyte şi asasinul căutat era dânsul.

Unul din lucrătorii căilor ferate adăugă:

— El nu va putea pleca, căci la gară sunt jandarmi.

— Dar îl vor recunoaşte?

— Îl voi recunoaşte eu dacă l-aş vedea.

La aceste din urmă cuvinte Chapparot privi pe omul care vorbea astfel şi-şi spuse: „Îl văd totuşi pe acest om pentru prima oară.”

Cârciumarul adăugă:

— El a stat aici şi a venit adesea; n-aş fi crezut niciodată să fie în stare să dea asemenea lovitură.

Chapparot se uită la cârciumar după cum se uitase şi la lucrător.

„N-am venit niciodată aici, se gândi ei, deci nu e vorba de mine.”

Când îşi terminase paharul său cu absint, el spuse cârciumarului plătindu-i:

— Deci s-a întâmplat ceva pe aici?

— Da, răspunse unul din lucrători, un piemontez care lucra la doi paşi de aici, l-a asasinat pe camaradul său de cameră azi noapte, şi a fugit furând o sută de franci pe care sărmanul om îi strânsese.

Chapparot respiră.

Lucrătorul continuă:

— Se crede că el n-a părăsit cartierul, şi e mai mult ca sigur căci el s-o fi gândit să fugă cu trenul.

Deci în gara Lyon jandarmii nu erau postaţi pentru Chapparot.

Şi el ieşi din cârciumă şi porni spre gară.

Dar trecuse un sfert de oră de când trenul plecase.

Un impiegat de serviciu, îi spuse:

— Mai ai mult de aşteptat; nu mai e nici un tren deocamdată până la ora 11,40.

Chapparot ieşi din gară spunându-şi: „Am noroc.”

El porni pe bulevardul Richard-Lenioir şi astfel se apropie de cartierul său.

Teama de care fusese cuprins până atunci, făcuse loc unui alt sentiment.

El voia să ştie dacă se găsise cadavrul victimei şi dacă se vorbea de dânsul; căci se putea ca să nu fie justiţia, cea care intrase la dânsul.

Din cârciumar în cârciumar, cărbunarul ajunse în bulevardul Prince-Eugene.

Peste tot bău câte un pahar de vin şi asculta ce se spunea.

Fiecare vorbea de diferite afaceri, dar Chapparot nu auzi nimic care l-ar fi făcut să presupună că fusese descoperită crima lui. El ajunse astfel până la „Ba-ta-clau”.

Lângă acest stabiliment se afla o cârciumă.

Chapparot intră acolo.

Cârciumarul îl cunoştea şi îl primi bine.

Chapparot era pe jumătate beat şi beţia îi dădea curaj.

Cum acea cârciumă era foarte frecventată, cărbunarul conchise că nimeni în cartier nu ştia nimic.

Ieşind din această cârciumă Chapparot o apucă pe strada Saint-Ambroise.

Lângă biserică se afla un bărbier, care ştia tot ce se petrecea în cartier.

Din ce în ce mai îndrăzneţ, Chapparot intră acolo şi ceru să fie ras.

Bărbierul răzându-i barba, îi vorbi de o mie de lucruri, dar nici nu-i pomeni despre vreun asasinat sau despre vreun cadavru, ce s-ar fi găsit.

Atunci Chapparot îşi spuse: „Deoarece am venit până aici, să mergem şi acasă.”

Şi porni la drum.

Capitolul XLVIII.

După ce îi fusese aşa de frică, Chapparot devenise curajos.

El trecând prin locul unde dăduse lovitura de cuţit, îşi spuse: „Vreau să văd dacă e sânge pe jos.”

Dar el nu găsi nici o urmă de sânge şi corpul lui Polyte, căci el crezând că-l ucisese, dispăruse.

Cărbunarul porni în pasaj.

La stânga intrării se afla un cârciumar.

Acesta cum îl văzu îl strigă pe nume.

Cărbunarul se opri.

— Adu-mi un sac cu cărbuni! Strigă cârciumarul.

Atunci Chapparot se apropie.

— Ai făcut chef ieri? Îl întrebă cârciumarul.

— De ce? Întrebă Chapparot.

Şi îl privi pe cârciumar nelinişti.

— Am bătut la uşa dumitale azi de dimineaţă, spuse cârciumarul.

— Ah!

— Şi n-ai răspuns…

— E adevărat răspunse Chapparot – am găsit aseară nişte oameni din satul meu şi am băut niţel.

— Asta se întâmplă oricui, admise cu nepăsare cârciumarul.

Chapparot îi spuse:

— Îţi aduc acum cărbunii.

Şi se îndreptă spre prăvălia sa.

Pauline era la lucru ca de obicei.

Chapparot simţi că-i bate inima şi se uită spre prăvălia sa.

Uşa era închisă.

Asta-i dădu curaj.

Cheia o găsi la locul ei.

Câteva femei şi copii ce se aflau în pragul casei lor, l-au privit cu indiferenţă.

El găsi cheia şi intră.

În prăvălie nu era dezordine.

„Deci n-a venit justiţia aici!” se gândi Chapparot.

El avea foarte rar bani în casă. Când strângea ceva, se ducea la Casa de Depuneri, aşa că la dânsul n-avea niciodată mai mult de o sută de franci.

Cărbunarul îşi aminti că lăsase o asemenea sumă într-o cutie.

El văzu că nici cutia nu fusese forţată.

O deschise şi găsi banii.

Cine intrase la dânsul, dacă nu era nici justiţia, nici hoţii?

Atunci Chapparot se gândi la copilul pe care îl închisese în pivniţă.

Copilul reuşise să fugă? Asta era puţin probabil, căci el era bine legat şi uşa solid închisă.

Dar în acelaşi timp se gândi la sir James.

Detectivul i-l încredinţase pe Ralph pentru douăzeci şi patru de ore, dar se poate să-şi fi schimbat părerea şi că, având nevoie de copil şi negăsindu-l pe cârciumar, să fi căutat mijlocul să pătrundă în prăvălie? Şi să se asigure, Chapparot luă lumânarea şi se îndreptă spre pivniţă.

Acolo el se opri înmărmurit.

Uşa pivniţei era deschisă şi copilul dispăruse.

Chapparot scoase atunci un ţipăt de mânie.

Pentru dânsul lucrul era acum evident, sir James venise şi luase copilul.

„Ah! Tâlharule! Murmură Chapparot, mi-a făcut asta ca să nu-mi dea cealaltă mie de franci!”

El nu se gândi nici un moment că altcineva, în afară de englez, venise şi-l eliberase pe fiul irlandezei. Dar, în afară de pierderea sumei de o mie de franci, mai era un lucru, care-l neliniştea.

Ce se întâmplase cu Polyte?

Era viu sau mort?

Dacă era mort, cum nu ştia nimeni în mahala?

Şi dacă admitea că el fusese numai rănit şi reuşise să se târască până undeva, cum nu se dusese el să se plângă la comisarul de poliţie şi cum dânsul nu era supravegheat?

Căci în fine Chapparot nu-şi pierduse memoria.

El îşi amintea perfect de bine că atunci când îl luase pe Polyte de gât, acesta îl acuzase nu numai că-şi ucisese soţia dar şi că o aruncase pe irlandeză în cisternă.

De unde ştia asta acel tânăr?

Chapparot îşi puse toate aceste întrebări fără să poată răspunde la vreuna.

Într-una, între frica de a fi arestat şi dorinţa de a sta liniştit la dânsul, prin urmare, în prada unei ezitări perpetue, cărbunarul stătu toată ziua în prăvălia sa.

Nimeni nu se ocupase de dânsul.

Ca de obicei el duse cărbuni la muşterii şi aruncă priviri pline de dragoste spre spălătorie, dar Pauline nu-şi ridică ochii de pe lucrul său.

Astfel trecu toată ziua.

Seara Chapparot se duse ca de obicei să mănânce la cârciumarul său.

După aceea se întoarse acasă, se culcă în pat şi-şi spuse: „Din toate astea reiese că am fost furat de o mie de franci.”

La orele trei dimineaţa, Chapparot dormea încă, când sări în sus din somn.

Se auzi o bătaie puternică în uşă.

„De astă dată, murmură el, m-au prins! Trebuie să fug!”

Cu toate acestea se sculă şi întrebă cine bate.

— Eu, spuse o voce.

— Cine eşti?

— Jean, măcelarul din Passy.

Chapparot respiră. El îl cunoştea pe măcelarul din Passy, cu care se întâlnise adeseori la cârciumă şi cu care se împrietenise împrumutându-i chiar 800 franci.

Chapparot deschise.

Atunci Jean măcelarul, Jean-Călăul, cum era poreclit la ocnă, intră în prăvălie şi îi spuse:

— Am venit să o caut pe mamă şi pe copil.

— Cum! Exclamă Chapparot.

— Pe irlandeză şi pe copilul ei, care ţi-au fost încredinţaţi continuă Jean liniştit.

Capitolul XLIX.

Jean nu era singur.

Era urmat de un tânăr cu mustăţi mici negre, care intrând închise uşa prăvăliei, deci câteşitrei rămaseră singuri.

Chapparot devenise foarte palid auzind vorbindu-se de irlandeză.

Cu toate acestea el şopti:

— Nu ştiu ce vrei să spui, n-am auzit vorbindu-se de nici un irlandez sau irlandeză.

Atunci tânărul cu mustăţi negre începu să râdă:

— Noi te cunoaştem dragul meu, spuse el, vei vedea…

Şi scoase din buzunar un revolver.

Chapparot avea la dânsul un cuţit, dar glonţul merge mai repede.

— Ceea ce-ţi arăt, spuse Marmouset, căci aţi înţeles că dânsul era, este ca să te fac să înţelegi că nu poţi să ne minţi pe noi. Dar ăsta nu e singurul meu argument.

El puse revolverul alături de dânsul.

Se descheie la redingotă, scoase un portofel, pe care îl deschise.

Mai multe bilete de o mie de franci căzură pe masă.

Ochii cărbunarului scânteiară.

Acest om, care era o fiară, avea o mare sete de aur.

Cu aurul îl puteai conduce până la capătul lumii.

Când biletele căzură, el nu se mai gândi decât la un lucru, că englezul îi furase o mie de franci, căci îl luase pe copil fără să-i plătească complet.

Marmouset ghici ce se petrece în sufletul cărbunarului.

— Dacă vrei bani, trebuie să vorbeşti. Iată mai întâi o mie de franci.

Şi împinse un bilet de o mie de franci.

Chapparot întinse repede mâna.

— Un moment! Zise Marmouset, trebuie mai întâi să ne spui ce-ai făcut cu copilul.

— Pe legea mea! Răspunse cărbunarul cu ochii zgâiţi la bani, fiindcă ştii despre ce e vorba, vă voi spune totul. Cred că englezul m-a păcălit.

— Ah!

— El îmi făgăduise două mii de franci.

— Şi nu ţi i-a dat?

— Mi-a dat jumătate şi trebuia să-mi dea restul când va veni să ia copilul.

— Ei bine?

— Ei bine! El a venit azi noapte când nu eram acasă, a luat copilul şi nu mi-a dat mia de franci.

Cărbunarul vorbea cu multă naivitate.

Era evident că acest om spunea adevărul, sau mai bine zis credea că spune adevărul.

— Ce oră era după tine, continuă Marmouset, când a revenit englezul?

— Între ora zece şi unsprezece noaptea.

— Ieri?

— Da.

— Asta e cu neputinţă, spuse cu răceală Marmouset, care ştia cum petrecuse noaptea sir James.

Chapparot rămase uimit şi întrebă:

— Cine vrei să fi venit să ia copilul?

— Nu ştiu, dar nu e englezul. Mama unde e?

Chapparot tresări, dar nu răspunse.

— Vorbeşte, spuse Marmouset cu autoritate şi biletul de o mie este al tău.

Chapparot îl privi cu nişte ochi înfocaţi. În acest timp două idei se luptau într-însul.

Una era că Marmouset, făcea parte din poliţie şi îi întindea o cursă.

A doua că acest copil de care era vorba valora mulţi bani.

Cupiditatea lui Chapparot, triumfă asupra prudenţei, umbra eşafodului întrevăzută un moment în spiritul său dispăru şi gândul la bani îi dezlegă limba.

— Pe mamă, zise el, am ucis-o.

Jean măcelarul făcu un gest de oroare.

Dar Marmouset nici nu clipi şi îşi păstră acel teribil sânge rece pe care îl moştenise de la Rocambole.

— Şi cum ai ucis-o? Întrebă el.

Vorbind astfel el dădu cărbunarului biletul de o mie de franci.

— Am înecat-o.

— În canal?

— Nu. Într-o cisternă.

— Unde e?

— Dacă vreţi să veniţi cu mine, vă conduc.

— Să mergem, ordonă Marmouset, şi aminteşte-ţi că dacă vrei să fugi, te împuşc.

Chapparot făcu un semn că n-avea de gând aceasta.

Dar puse biletul de o mie de franci în buzunar.

Marmouset se opuse acestui gest.

Atunci cărbunarul povesti în câteva cuvinte şi cu un cinism revoltător ce se petrecuse în pivniţă şi cum irlandeza, punând piciorul pe basculă, căzuse în cisternă.

— Să vedem locul, replică Marmouset.

Chapparot aprinse lumânarea şi deschise apoi uşa pivniţei.

— Condu-ne şi nu uita ce ţi-am spus, repetă Marmouset.

Şi sosiră în pivniţă.

Dar acolo, Chapparot a fost cuprins de strania lui emoţie de care fusese cuprins şi în ajun când vruse să ridice scândura.

Acest om ucidea, dar după ce ucidea, nu îndrăznea să se afle faţă în faţă cu victima sa.

— Ah! Priviţi dacă vreţi, spuse el, dar eu nu pot.

El devenise foarte palid şi tremura din tot corpul.

Marmouset îi luă lumânarea din mână, apoi făcându-i semn lui Jean-Călăul acesta ridică scândura.

Marmouset se aplecă.

— Ea ar trebui să plutească pe deasupra apei spunea Chapparot cu o voce înăbuşită.

— Nu văd nimic, zise Marmouset, ah! Da, văd o scară.

— O scară?

— Da.

— Şi nici o femeie?

— Nu.

Curajul îi reveni lui Chapparot. El îndrăzni să se apropie de cisternă, se aplecă şi văzu că acolo nu se afla nici un cadavru. În schimb în apă plutea o scară.

— Ciudat, zise Chapparot, nu se afla nici o scară în cisternă. Cine a coborât deci acolo?

— Crezi că cineva a coborât?

— Da, răspunse Chapparot.

El luă o cange ce se afla în pivniţă.

Cu această cange apucă scara şi o scoase afară.

— Lemnul nu e putrezit, spuse el, scara nu e de mult în apă.

Apoi el văzu o marcă pe o treaptă a scării.

— Asta e marca fostului meu vecin, zise el.

— Care?

— Acela care avea prăvălia în casa de alături şi cu care cisterna e comună. Pe acolo au venit să caute copilul şi desigur că mama a fost salvată.

Marmouset deschise din nou portofelul.

— Îţi mai dau o mie de franci, dacă spui tot ce ştii.

De astă dată Chapparot îşi domină emoţia şi redeveni cinic. Marmouset aştepta!

Capitolul L.

Chapparot era una din acele naturi cu pofte sălbatice, cu instinctul bestial, care par a fi fost create prin rău.

El iubea banul, avea patimi brutale, pe care nimic nu le putea împiedica, nici chiar teama de eşafod.

Dar el avea o mare doză de înţelepciune.

Scara pescuită din cisternă era pentru dânsul o revelaţie completă.

Marmouset şi Jean măcelarul văzându-l gânditor, aşteptară cu răbdare rezultatul cugetărilor sale.

— Ascultaţi-mă, spuse în fine Chapparot.

Şi îi privi pe cei doi oameni, nu ca pe nişte inamici în puterea cărora le căzuse, ci ca pe nişte asociaţi.

— Vorbeşte, porunci Marmouset.

— Când am venit aici, începu Chapparot, englezul, femeia şi copilul ei, englezul care vizitase mai înainte pivniţa, mergea primul, ţinându-l de mână pe copil, şi a avut grijă să nu pună piciorul pe basculă.

Eu eram la urmă şi femeia mergea după dânsul.

Am împins-o puţin, ea a călcat pe basculă şi a căzut scoţând un ţipăt.

— Apoi? Întrebă Marmouset.

— Apoi am auzit zgomotul apei sub picioarele noastre.

— Apoi nimic?

— N-am mai auzit nimic aşa că am crezut că ca s-a înecat imediat… Da, reluă Chapparot, copilul ţipa şi noi l-am dus repede.

— Fără să vă asiguraţi că mama a murit?

— Fără.

— Apoi?

— La urmă am revenit… şi am căutat o lumânare pe care o puneam de obicei în această gură.

Şi Chapparot arătă gaura făcută în zid.

— Ah! Exclamă Marmouset, şi atunci…

— Atunci n-am mai găsit lumânarea. Am crezut că fusesem zăpăcit şi m-am întors în prăvălie.

— Şi lumânarea nu era?

— Nu. Am luat altă lumânare şi când m-am întors am găsit lumânarea în gaură. Atunci, am coborât să duc de mâncare copilului pe care îl închisesem jos. Apoi am vrut să mă uit în cisternă, dar n-am avut curaj.

— Ei bine! Spuse Marmouset, ce dovedeşte asta?

— Mai aşteaptă. Deoarece plăteşti, nu trebuie să-ţi ascund nimic. Trebuie să-ţi spun că-mi place o spălătoreasă din vecinătate. Asta nu e oprit?

— Nu, răspunse Marmouset.

— Am văzut de mai multe ori un tânăr care-i face curte şi-i vorbea. Asta m-a înfuriat. Când a ieşit din pasaj l-am urmărit.

— Ah! Ah!

— Şi l-am luat la bătaie, ba, cred chiar că i-am dat o lovitură de cuţit.

— Dar, îl întrerupse Jean măcelarul, asta nu ne spune…

Chapparot continuă:

— Când săream la dânsul el m-a numit asasin. Am crezut că el vorbea de nevasta mea, despre care se spune că am ucis-o. Dar nu, el vorbea de englezoaică şi mi-a spus că o aruncasem în cisternă.

— Ah! El a spus asta?

— Atunci m-am zăpăcit cu totul, i-am dat una cu cuţitul şi am fugit.

— Şi ce ai făcut apoi?

— Ce se face întotdeauna după o asemenea lovitură, am băut, am mâncat şi m-am plimbat. Apoi m-am întors şi am

văzut lumină în prăvălia mea. Mi-am închipuit că poliţia era la mine şi am fugit din nou.

— Şi atunci?

— Atunci am făcut din nou ce se face în asemenea momente. Am colindat toate cârciumile până la ziuă. Am vrut să fug, dar m-am gândit că poate nu mă căuta şi m-am întors. Nimeni nu mi-a spus nimic. Când am văzut asta mi-am adus aminte de lumină şi mi-am închipuit că englezul revenise şi luase copilul, furându-mi cei o mie de franci.

În timpul acestei povestiri, Jean măcelarul, a vrut să-l întrerupă de mai multe ori, dau Marmouset îl oprise.

Chapparot reluă;

— Acum cred că m-am înşelat şi vă voi spune ideea mea.

— Să vedem!

— Cisterna e comună acestor două case, asta în care ne aflăm şi cealaltă de pe strada Amandiers.

— Ah! Exclamă Marmouset.

— Fiecare casă are o deschizătură. Pe aceasta o cunoaşteţi. Cealaltă e în prăvălia de alături care e de închiriat.

— Bine şi apoi?

— Îmi închipui că femeia căzând şi-a pierdut conştiinţa.

— Se poate.

— Apoi când şi-a revenit, eu şi englezul plecaserăm. Atunci ea a început să ţipe şi a fost auzită din acea prăvălie.

— Dar deoarece prăvălia e goală?

— Asta nu face nimic. Se afla acolo poate cineva în acel moment.

— Nu ştiu, cred.

— El o va fi pescuit pe englezoaică cu ajutorul acestei scări.

— Se poate, aproba Marmouset, dar copilul?

— V-am spus că lumânarea mea dispăruse un moment şi că apoi am regăsit-o.

— Da.

— Presupun că, tânărul e acela a pescuit-o pe englezoaică.

— Bine.

— Şi apoi o fi intrat aici în pivniţă trecând înot prin cisternă.

— Bine şi apoi?

— Când am intrat eu, el s-o fi ascuns stingând repede lumânarea; apoi s-o fi ascuns după vreo grămadă de lemne.

După cum se vede Chapparot reconstituia foarte bine adevărul.

— Continuă, îi porunci Marmouset.

— Atunci m-am dus să aduc o altă lumânare, continuă Chapparot.

— Şi în acest timp el o fi pus lumânarea la loc.

— Da, şi se va fi ascuns din nou. Deci atunci când am coborât să aduc de mâncare copilului, el a văzut unde puneam cheia de la pivniţă.

— Încep să pricep, spuse Marmouset.

— Şi apoi el a plecat pe unde venise; dar dânsul a revenit după câteva ore să caute copilul.

— Dar spui că l-ai ucis?

— Am crezut şi eu; dar dacă l-aş fi ucis, ar fi fost găsit şi s-ar fi făcut gălăgie. Dar după cum se vede, cuţitul a alunecat între două coaste.

— Ah!

Pe când Chapparot termina această povestire, se auzi un zgomot mare dincolo de curte.

Se bătea la uşa prăvăliei sale şi o voce spunea:

— În numele legii, deschide!

Şi Chapparot scoase un ţipăt şi se înfioră.

Capitolul LI.

Cine deci bătea la uşă în numele legii?

Desigur nu putea fi decât comisarul de poliţie şi vom vedea cum fusese el prevenit.

Vă amintiţi că după ce Polyte îl redase pe copil mamei sale, leşinase.

Atunci mama lui scoase un ţipăt şi căzuse peste dânsul.

Dar Pauline spuse:

— Nu te teme doamnă, rana lui e uşoară.

— E deci rănit? Strigă portăreasa.

— Da.

— Cum? De cine? Ah! Dumnezeul meu!

— Cărbunarul i-a dat o lovitură de cuţit.

Irlandeza nu pricepea decât foarte puţin limba franceză, dar pantomima Paulinei era aşa de expresivă încât înţelese totul.

Polyte fu culcat pe pat, dezbrăcat, frecţionat cu oţet şi în fine îşi reveni.

Atunci un surâs lumină palida lui faţă.

— E bine, totuşi, zise el, ca cineva să-şi facă datoria o dată în viaţă.

El o privi pe mama sa, care era cu ochii plini de lacrimi, o văzu pe irlandeză strângându-şi copilul în braţe, ridică asupra tinerei spălătorese o privire plină de recunoştinţă şi, luând-o de mână, spuse mamei sale:

— Priveşte-o bine; fără dânsa aş fi fost poate mort.

O burgheză ar fi primit-o pe acea fată cu răceală, dar mama lui Polyte era din popor şi poporul are sentimente nobile.

Ea o luă pe tânăra fată în braţe şi îi spuse:

— Nu ştiu cine eşti, dar îmi închipui că eşti iubita fiului meu şi cum eşti frumoasă, dacă el vrea să te ia de soţie, eu nu mă voi opune.

— Iată-te Pauline, exclamă Polyte a cărui veselie revenise, că ai devenit doamna Vincent.

După ce trecu de această primă emoţie, Polyte spuse mamei sale:

— Acum, mamă, e vorba să fim serioşi, căci treaba e foarte gravă.

— Îţi promit că voi tăcea, răspunse portăreasa.

— Adevărat?

— Pe legea mea. Dacă vrei îţi jur pe memoria sărmanului tău tată.

— Nu, te cred, mamă.

Atunci Polyte organiză un adevărat plan de campanie.

Era evident că Chapparot, crezând că-l ucisese, nu se va întoarce acasă în acea noapte.

Şi Polyte spunea:

— Nu e nevoie să alertăm poliţia, e mai bine să aşteptăm ca el să se întoarcă.

Pauline a fost de aceeaşi părere.

Bătrâna portăreasă o conduse pe tânăra fată până la dânsa acasă, şi se înţeleseseră ca a doua zi Pauline să se ducă la lucru şi să nu spună nimănui nici un cuvânt.

Mama Paulinei nu venise încă. Deci Pauline n-a fost nevoită să-i dea nici o explicaţie.

Noaptea trecuse.

A doua zi pe la orele nouă dimineaţa, Polyte, însănătoşit cu totul, primi vizita Paulinei.

Stăpâna ei o trimisese cu nişte rufe şi ea profitase de asta ca să urce la Polyte.

Pauline îl înştiinţase că Chapparot se întorsese.

Polyte răspunse:

— Bine, va fi arestat diseară.

Într-adevăr, pe la orele şase, pe când cărbunarul se ducea la cârciumă să mănânce, Polyte se duse la comisarul de poliţie la care fusese el în Belleville şi care acum fusese înaintat şi adus la Paris pe str. Chemin-Vert.

Comisarul îl dăduse afară pe Polyte, deoarece era leneş, dar de mai multe ori avusese ocazia să-i aprecieze inteligenţa.

Acum Polyte îi făcuse o depoziţie atât de precisă încât comisarul nu se mai îndoi nici un moment de exactitatea spuselor sale.

După aceea el dădu ordine în consecinţă.

Din acel moment cărbunarul a fost supravegheat. El a fost urmărit când s-a dus la masă, când s-a întors acasă şi

dacă nu fusese arestat îndată, e că Polyte ceruse să se facă noaptea pentru ca nici Pauline, care era decisă să se căsătorească să nu fie compromisă într-un scandal.

Deci pe când Chapparot povestea cu naivitate isprăvile sale, se auziseră cuvintele: „În numele legii, deschide!”

Şi Chapparot începuse să tremure uitându-se rugător la cei doi oameni pe care îi considera complicii săi.

Dar deodată Marmouset îşi schimbă atitudinea şi îi zise brusc:

— Ei bine! Cred că nu vei aştepta până când comisarul va sparge uşa?!

— Dar, voi fi arestat?

— Se poate.

— Salvaţi-mă!

Marmouset începu să râdă.

— Prietene, zise el noi nu am înştiinţat poliţia, căci avem obiceiul să ne rezolvăm singuri afacerile; dar din moment ce un altul te-a denunţat şi au venit să te arestez, noi nu ne vom opune.

Şi cum se bătea pentru a doua oară, Jean măcelarul deschise uşa.

Comisarul, încins cu eşarfa, intră urmat de doi agenţi şi de un al treilea personaj pe care Chapparot îl recunoscu.

Acesta era Polyte.

Comisarul se duse drept la cărbunar şi-i spuse:

— În numele legii, te arestez!

Sălbaticul cărbunar era aşa de zăpăcit, încât nici nu se gândi să opună cea mai mică rezistenţă.

Cei doi agenţi puseră mâna pe el şi-l percheziţionară.

La dânsul se găsi un cuţit.

Atunci comisarul privindu-i pe Marmouset şi Jean Măcelarul, întrebă:

— Cine sunteţi dumneavoastră?

Jean răspunse primul:

— Mă numesc Jean, măcelar la Passy, strada Telegrafului.

— Şi dumneata? Îl întrebă curtenitor comisarul pe Marmouset.

— Domnule comisar, răspunse acesta din urmă, sunt Peytarin, rentier, locuind în strada Auber nr. 1.

Şi scoase cartea sa de vizită.

— Ah! Exclamă comisarul uimit, de ce te afli aici?

— Domnule comisar, răspunse Marmouset am venit să-l întrebăm pe acest om ce-a făcut cu o femeie, pe care a încercat să o asasineze şi cu un copil pe care l-a sechestrat.

Dar pe când Marmouset spunea acestea, Polyte strigă:

— Linişteşte-te, domnule, mama şi copilul sunt sănătoşi.

Atunci Marmouset îl privi pe Polyte, care surâdea şi a cărui privire era plină de inteligenţă.

Capitolul LII.

A fost un moment de tăcere şi aproape de ezitare.

Parizianul nu vorbeşte mult, dar pricepe multe.

Marmouset era ca şi Polyte un copil al Parisului.

Amândoi se vedeau pentru prima oară, dar amândoi se înţeleseră dintr-o privire, ca nişte oameni care se cunosc de multă vreme.

Marmouset se revedea în Polyte, aşa cum fusese el la vârsta de 18 ani.

Privirea pe care ei o schimbară însemna: „Să fim prudenţi în faţa poliţiei.”

Atunci Marmouset spuse comisarului:

— Domnule, iată un om care va avea să răspundă de mai multe crime, e treaba lui şi nu a mea. Numai permiteţi-mi să luminez cu un singur cuvânt situaţia.

Marmouset vorbise pe un ton de autoritate, care îl impresionă pe magistrat.

— Te ascult, domnule.

— Se află la Paris, continuă Marmouset, un agent al poliţiei engleze, un detectiv, care de cincisprezece zile urmăreşte pas cu pas pe nişte sărmani irlandezi acuzaţi de fenianism.

Comisarul făcu un gest care însemna: „Franţa nu e însărcinată cu afacerile Angliei.”

Marmouset pricepu gestul comisarului şi continuă:

— Irlanda va avea simpatia Franţei, la fel ca şi Polonia şi ca toate naţiunile oprimate. Irlandezii, de care am onoarea să-ţi vorbesc, au venit în Franţa cu o scrisoare de recomandare către mine. Detectivul care îi urmărea, avea de la guvernul său, misiunea să facă să dispară un bărbat şi o femeie şi să ducă în Anglia un copil pe care englezii pun mare preţ.

— Domnule, răspunse comisarul ştiu asta. Mi s-a transmis o notă de la prefectură în care suntem puşi în gardă, căci detectivul se numeşte sir James Wood, ceruse intervenţia poliţiei, intervenţie care i-a fost refuzată pe motivul că fenianii sunt oameni politici nu răufăcători. Ştiu deci asta.

— Atunci, reluă Marmouset, dă-mi voie să continui.

— Vorbeşte, domnule.

— Detectivul l-a îndepărtat pe omul care îi însoţea pe mamă şi pe copil, apoi i-a luat pe aceştia din urmă şi i-a dus la acest individ pe care acum îl arestaţi.

— Atunci e femeia care a fost aruncată în cisternă?

— Da.

— Şi copilul?!

— Copilul, interveni Polyte, l-am eliberat şi l-am predat mamei sale.

Chapparot era disperat.

— Domnule, conchise comisarul, dacă mărturisirea dumitale va fi necesară justiţiei, ea vă va chema. Pe moment poţi să te retragi.

Cărbunarul îşi pierduse sălbăticia lui şi se simţea pierdut.

Cu toate acestea când agenţii au vrut să plece cu dânsul, se opuse, dar cu toată forţa sa herculeană a fost trântit la pământ şi legat.

Atunci el îl privi pe Polyte cu o expresie plină de ură şi îi spuse:

— Dacă nu mor, ne vom revedea!

După o oră, Marmouset, Milon, Shoking şi Jean măcelarul se aflau în mansarda unde se găseau irlandeza şi fiul ei.

Pauline se afla, de asemenea, cu portăreasa şi cu Polyte, care le povestise eroica lui purtare.

Jenny, văzându-l pe Shoking se linişti pe deplin.

— Scumpa mea, spuse fostul cerşetor londonez, acum când suntem sub protecţia Omului Gri, nu mai avem de ce ne teme.

— Da, răspunse Marmouset, dar Omul Gri, adică Rocambole, are nevoie de noi.

— Oh! Exclamă Shoking, miss Ellen spune asta, dar miss Ellen e inamica lui.

— Ea era, răspunse Marmouset.

— Ea tot mai e!

— Cine ştie? Mai spuse Marmouset.

Apoi privindu-l pe Polyte, el zise:

— Tu eşti un băiat bun, plin de inimă şi de inteligenţă.

Polyte se înclină cu demnitatea unui om care îşi recunoaşte merite.

— Tu ai dreptul să capeţi o recompensă pentru serviciile pe care ni le-ai făcut.

Polyte făcu un gest plin de mândrie.

— Ce vrei să fii? Îl întrebă Marmouset.

Polyte nu răspunse dar îi privi pe rând pe mama sa şi pe Pauline.

— Băiatul meu, interveni bătrâna portăreasă, ar fi fericit să aibă o slujbă.

— Oh! De o sută de franci pe lună, completă Polyte.

— Eu, zise Pauline, aş lucra pe cont propriu, aş închiria o prăvălioară, ne-am căsători şi am fi fericiţi ca nişte împăraţi.

Marmouset surâse.

— Şi în ce cartier te-ai stabili mititico?

— Spre bulevardul Temple, căci cartierul e mai bun.

— Bine, domnişoară, vei avea prăvălia.

— Şi fiul meu slujba? Întrebă portăreasa.

— El o are deja, spuse Marmouset, am nevoie de un secretar şi-l iau la mine.

Polyte scoase un ţipăt de bucurie şi mica spălătoreasă se repezi de gâtul lui.

— Cu două sute de franci pe lună, adăugă Marmouset.

— Mamă, spuse Polyte, strânge-mă în braţe, căci am impresia că visez.

— Şi, adăugă Marmouset, cum nu vă puteţi căsători fără bani, lăsaţi-mă să vă fac darul meu de nuntă.

El scoase portofelul şi luând şase bilete de câte o mie de franci le dădu tinerei fete.

Pauline, înroşindu-se, încercă să refuze.

— Ia, o îmbie Marmouset, sunt bogat de pe urma unei moşteniri lăsată de o fată care mă iubea şi mi-a lăsat o mare avere cu condiţia să fac bine.

Apoi îi spuse lui Polyte:

— Cunună-te repede, căci am nevoie de secretarul meu şi în curând voi pleca la Londra.

„Ah! Doamne! Murmură Pauline întrezărind o despărţire.”

— Şi-ţi vei lua şi soţia, căci veţi face cu această ocazie călătoria de nuntă. Vă veţi stabili la întoarcere.

Pauline îl îmbrăţişa pe Polyte şi-i spuse:

— Ah! Ce noroc am avut, că ţi-am vorbit ieri! E mult de când te iubeam!

Capitolul XLIII.

Acum să revenim la un personaj, pe care l-am pierdut de mult din vedere.

Să vorbim de miss Ellen.

Aceasta se afla la Saint-Lazare.

Cum se poate ca fiica unui lord al Angliei să fie amestecată cu femeile pierdute sau hoaţe?

Asta ne va fi uşor de explicat.

Miss Ellen fusese condusă la început într-o casă de nebuni din împrejurimile pădurii Boulogne.

Această casă nu era municipală, ci era condusă de un medic independent de administraţie.

Acest om consimţise în schimbul unei sume de bani relativ considerabilă, să o ţină pe miss Ellen timp de opt zile.

Acest timp i se părea îndestulător lui sir James Wood, care aştepta de pe o zi pe alta sosirea lordului Palmure.

Dar acesta nu sosea şi cele opt zile trecuseră.

Medicul ar mai fi ţinut-o pe miss Ellen încă opt zile, dar se ivise un eveniment neaşteptat.

Un tânăr medic ataşat la acel stabiliment o vizitase de mai multe ori pe tânăra fată, vorbise cu dânsa şi constatase că era în toate minţile.

Atunci el se dusese la medicul şef şi îi spusese:

— Ai în grija dumitale, o englezoaică care nu e nebună; dacă până mâine nu-i dai drumul, mă voi adresa, nu poliţiei, ci ziarelor, adică opiniei publice.

Medicul nu era deloc scrupulos, dar se temea de scandal.

Deci el îi scrise îndată lui sir James Wood. Acesta foarte încurcat, se adresase din nou ambasadei şi aceasta stăruise pe lângă prefectura de poliţie ca să-i dea fetei lordului Palmure un azil provizoriu.

Prefectura nu putea oferi lui sir James Wood un azil decât la Saint-Lazare.

Astfel ea fusese condusă seara cu o trăsură închisă şi nimeni nu o văzuse intrând.

Apoi ei i se dăduse o odaie singură, pe sala cu călugăriţe, repartizându-i-se două condamnate care o serveau.

În fine, se evitase ca dânsa să aibă cel mai mic contact cu femeile pierdute şi cu hoaţele.

Dar ea era arestată şi aşa de bine păzită, încât din prima zi renunţase la speranţa de a evada.

Atunci ea fusese cuprinsă de o mare tristeţe.

Se gândea la Omul Gri, care era în puterea judecătorilor şi pe care Anglia nu-l va ierta.

Ea nu mai avea ştiri despre zidar, singurul om care îi dăduse pentru moment speranţă.

Sărmanul băiat venise să o caute în ajunul răpirii sale?

Vorbise el cu Milon antreprenorul şi acest Milon era acela care trebuia să-i vină în ajutor şi pe care Omul Gri îl aştepta la Londra?

De când era în închisoare, miss Ellen îşi punea mereu aceste întrebări şi nu le putea găsi răspunsul.

Ea nu vedea pe nimeni decât pe cele două condamnate, care o serveau şi ea nu îndrăznea să le pună nici o întrebare.

Într-o seară când se aduse mâncarea, una din acele femei îi spuse:

— Domnişoară, azi vei avea o vizită.

— O vizită? Întrebă miss Ellen.

— Da, vizita sorei Ursula.

— Cine e sora Ursula?

— Un înger de bunătate şi caritate, răspunse condamnata. Ah! De-aş fi în numărul acelora pe care ea le ia cu dânsa!

Şi condamnata îi povesti tinerei miss Ellen acea mişcătoare istorie pe care Vanda o spusese lui Marmouset; şi îi vorbi mult timp de acea casă de refugiu înfiinţată de călugăriţă în împrejurimile oraşului Lyon.

— Şi sora Ursula va veni să mă vadă? Întrebă miss Ellen.

— Da, ea a obţinut această permisiune de la stareţă.

Miss Ellen simţi că i se naşte în inimă o vagă speranţă; nu speranţa libertăţii, dar speranţa că sora Ursula se va însărcina poate să-i găsească pe Milon şi să-i spună că Omul Gri era în pericol.

După o oră, într-o oră, într-adevăr, uşa celulei sale se deschise şi două femei, în loc de una, intrară.

Ambele femei erau îmbrăcate în portul călugăriţelor.

Cealaltă, care trecuse de treizeci de ani, avea o frumuseţe bărbătească, îndrăzneaţă, cu ochii mari negri şi un păr blond.

După ce închisese uşa, cele două femei rămaseră singure cu miss Ellen, care uimită, nu scoase nici un cuvânt.

Atunci femeia cu părul blond şi ochii negri se adresă tinerei fete în limba engleză.

Sărmana fată tresări şi simţi că i se umplu ochii de lacrimi. Era aşa de dulce sunetul limbii materne pentru cei aflaţi departe de patria lor…

— Miss Ellen, spuse această femeie, călugăriţa care mă însoţeşte nu ştie această limbă. De aceea îţi vorbesc în limba engleză, pentru că ea nu trebuie să ştie ce-ţi voi spune. Nu-ţi trăda emoţia, păstrează-ţi calmul şi ascultă-mă… Vin ca să te salvez. Vin din partea Omului Gri.

Miss Ellen a fost măreaţă reţinându-se de a scoate un ţipăt.

— Atunci, doamnă, dacă vii din partea lui, trebuie să ştii că a fost şi că este, poate, încă, într-un mare pericol?

— Un pericol de moarte, confirmă femeia blondă.

O paloare accentuată apăru pe faţa tinerei fete.

Femeia blondă nu se înşeală gândind: „Ea-l iubeşte?”

Apoi întrebă:

— Dar eşti inamica de moarte a Omului Gri?

— Am fost, doamnă.

— Şi… nu mai eşti?

Ea îşi aplecă fruntea spunând:

— Îl iubesc! Îl iubesc din momentul în care l-am trădat şi l-am dat pe mâna călăilor săi…

Şi miss Ellen povesti în câteva cuvinte, dar cu un accent plin de sinceritate, cursa pe care i-o întinsese acestui om, pe care credea că-l urăşte şi schimbarea bruscă produsă în inima ei, când îl văzuse în mâna poliţiştilor.

Femeia blondă o ascultă.

După ce dânsa termină, ea îi spuse:

— Bine, te cred, îl vom salva pe Omul Gri. Mâine seară, Milon, alţi amici, dumneata şi cu mine plecăm la Londra.

— Da… doamnă, dar cine eşti dumneata?

— Mă numesc Vanda… şi îl iubesc cu mult înaintea dumitale… pe Omul Gri, răspunse femeia cea blondă, plecând la rândul ei capul.

— Ah! Exclamă miss Ellen, uitându-se cu gelozie.

Dar un surâs flutură pe buzele Vandei.

— Nu fi geloasă, zise ea. El trebuie să te iubească pe dumneata.

— Dar, doamnă, cum vrei să plec, când sunt arestată?

— Îţi aduc eliberarea, răspunse Vanda.

Capitolul LIV.

Ce metodă se gândea Vanda să întrebuinţeze ca s-o elibereze pe miss Ellen?

Vom vedea asta, întorcându-ne în momentul în care sir James Wood şi Smith, poreclit lăcătuşul, simţise pardoseala scufundându-se cu dânşii în casa lui Milon, coborând într-o adâncime misterioasă şi întunecată.

Pardoseala coborâse timp de patru minute şi acest timp fusese un secol pentru cei doi oameni, care după ce scoaseră un ţipăt, rămaseră cu gura căscată.

În fine un zgomot sec îi înştiinţă că pardoseala se oprise.

Dar unde se aflau? Un întuneric adânc domnea în jurul lor şi câtva timp niciunul din ei nu îndrăznise să scoată un cuvânt.

În fine, sir James Wood trase o înjurătură, iar Smith răspunse:

— Jur pe Saint Gheorghe, patronul Angliei, că asta se petrece doar în teatru.

Sir James şi Smith se căutară prin întuneric şi se luară de mâini.

— Dar, în fine, spuse detectivul, unde suntem?

— Probabil, într-o pivniţă.

Smith avea filosofia hoţilor englezi, care se acomodează repede cu situaţiile cele mai stranii şi zise:

— Totuşi putem să ştim unde suntem.

— Cum asta? Întrebă sir James. Eu nu văd nimic.

— Dumneata nu, dar eu am cu ce vedea.

Şi Smith scoase din buzunar o cutie cu chibrituri de ceară şi aprinse un chibrit. Deodată sir James îl putu vedea pe tovarăşul său de captivitate.

— Acum, să examinăm, hotărî Smith.

La al treilea chibrit, sir James şi Smith examinară locul. Ei erau într-un fel de puţ fără apă, de patru metri pătraţi şi adânc de 15-20 metri.

Acest puţ era din zidărie nouă.

Smith bătu cu pumnii în pereţi.

Apoi clătină din cap, spunând:

— Aceste ziduri nu le vom putea sparge niciodată. Nu vom ieşi de aici decât atunci când vor veni să ne ia.

Ei erau într-adevăr într-un puţ şi acest puţ, Milon îl săpase ca să încerce un nou aparat pentru construcţiile sale.

Acest aparat se numeşte ascensor.

Au fost suficiente şapte sau opt ore de lucru ca să detaşeze o parte a pardoselii odăii unde Milon îşi avea casa lui de bani şi să o facă să funcţioneze ca un ascensor.

Şi asta fusese o idee a lui Marmouset.

Smith şi sir James având la dispoziţie o cutie de chibrituri, îşi putuseră da seama de mecanismul ale cărui victime erau.

Puţin câte puţin detectivul îşi recăpătase sângele rece.

— Ah! Spuse în fine, ce crezi că vor face aceşti mizerabili cu noi?

— Nu ştiu, răspunse Smith.

— Puteau să ne ucidă şi să ne arunce morţi aici.

— E adevărat şi dacă n-au făcut asta…

— Au motivele lor, zise sir James şi speră să se servească de mine.

Sir James nu termină bine şi pardoseala se clătină.

— Bun! Spuse hoţul, coborâm din nou?

— Nu, răspunse sir James, cred că urcăm.

Într-adevăr ascensorul se puse în mişcare şi sir James punând mâna pe pereţi, realiză că ei urcau.

— Ei au vrut să ne apere, zise el atunci.

Atunci cei doi prizonieri văzură o lumină strălucind deasupra lor şi în acelaşi timp îl zăriră pe Marmouset aplecat peste puţ având o lampă în mână.

Ascensorul tot mai urca şi aproape ajunse la pardoseală.

Atunci Marmouset întinse mâna lui Smith şi îi ordonă:

— Vino.

Şi-l ridică sus. Sir James vru să se repeadă după Smith, dar deodată Marmouset apăsă un resort şi pardoseala coborî.

Detectivul scoase un ţipăt.

Atunci, Marmouset îi spuse râzând:

— Ştii doar, gentilomule, că n-avem nici un motiv să-l ţinem în puterea noastră pe acest băiat; de aceea îi voi reda libertatea.

Sir James, plin de mânie coborî în adâncul puţului şi Marmouset dispăru cu lampa sa.

Atunci sir James rămase în întuneric, căci cutia cu chibrituri era la Smith.

Cu tot calmul său britanic, detectivul nu s-a putut stăpâni să nu aibă o violentă emoţie, care făcu apoi loc unei adânci stări depresive.

După ce strigă de mai mult ori, văzând că nimeni nu-i răspunde, căzu într-o adâncă tăcere.

Orele treceau. Adesea lui sir James i se părea că se mişcă pardoseala pe care se afla. Era însă iluzie!

Adesea el credea că aude zgomot deasupra. Dar de asemenea era o iluzie!

Atunci lui sir James îi trecu prin minte un gând înspăimântător: „Aceşti oameni mi-au spus că ştiu unde se află miss Ellen şi, mai mult, unul din ei pretinde că-l cunoaşte pe cărbunar. Deci ei nu mai au nevoie de

revelaţiile mele. Şi dacă nu mai au nevoie de mine, cine ştie dacă nu m-au îngropat aici de viu?”

Acest gând nu-l mai părăsea pe sir James, pe măsură ce orele treceau.

Detectivul avea la dânsul un ceasornic.

El era în întuneric şi prin urmare, nu putea să vadă cât este ora.

Totuşi îl scoase şi îl duse la ureche.

Ceasornicul se oprise.

Atunci sir James făcu următoarea socoteală simplă.

Ceasornicul său, care fusese întors în ajuns la ora şase seara, trebuie să fi mers douăzeci şi şapte sau treizeci de ore, după cum se întâmplă de obicei.

Deci fiindcă ceasornicul se oprise, el se afla de cinci sau şase ore în puţ.

După acest calcul el se gândi: „Admiţând că vor să mă lase să mor de foame aici, agonia mea va fi lungă şi am timp să văd ceasornicul meu oprindu-se încă o dată.”

Şi îl întoarse.

Orele se scurgeau implacabil.

Nici un zgomot, nici o voce omenească nu ajungea până la sir James. Dacă Smith ar fi fost cu dânsul! Se suferă mai puţin în doi: dar Smith fusese pus în libertate şi el se afla singur.

Atunci fostul fenian, omul care îi trădase pe fraţii săi, care vânduse Irlanda Angliei, simţi deodată că se înfioară gândindu-se că se află în faţa unui nou chin.

Îi era foame!

Capitolul LV.

Oamenii săraci, lucrătorul fără lucru, marinarul pierdut pe mări, soldatul care a făcut campania, suferă de multe ori de foame; şi pentru dânşii poate că foamea nu e aşa de teribilă.

Dar pentru un om ca sir James, un englez roşu şi gras, obişnuit să mănânce muşchi şi să bea vin bun, chinurile foamei erau un supliciu nou fără nume.

Când venise pe strada Marignan, tocmai se sculase de la masă.

Erau poate cinsprezece ore, poate douăzeci, de când detectivul se afla îngropat de viu acolo.

Şi frigurile foamei îl cuprinseră şi o dată cu aceste friguri şi delirul.

Zidurile de granit ale acestui puţ, ce îi servea de închisoare, deveneau transparente ca sticla, şi, de jur împrejur, el vedea o grămadă de zdrenţe, care îi arăta pumnul şi îi striga:

— Tu ne urmăreai, tu ne tratai ca pe fiare sălbatice, pe noi cărora ne era foame; e rândul tău să-ţi fie foame.

Şi irlandezii, căci erau irlandezi acei pe care sir James credea că îi vede, treceau prin faţa lui şi păreau că se bucură de chinurile sale.

Sir James începu să ţipe.

Atunci viziunea dispărea şi raţiunea lui îi revenea.

Dar, ce raţiune! Foamea îl chinuia şi întunericul în care era cufundat se adăuga la oroarea situaţiei.

Şi orele treceau şi pardoseala nu se mai mişca sub picioarele sale şi nici un zgomot nu ajungea până la dânsul.

În fine, el simţi o uşoară oscilaţie. Atunci sări drept în picioare. De astă dată nu era o iluzie. Pardoseala se puse în mişcare.

Puse mâna pe zid şi observă că se urcă.

După câteva secunde ridică capul şi cu o bucurie de copil văzu deasupra sa strălucind o lumină.

Ascensorul tot se urca şi în curând detectivul îl recunoscu pe omul care ţinea lampa în mână.

Era tot Marmouset.

Detectivul îl privi de astă dată cu bucurie, ca şi cum s-ar fi uitat la un prieten, aşa de mult îl stăpânea oroarea de izolare.

Vedea în fine o faţă omenească; va auzi, în fine, vocea unui om.

Deodată ascensorul se opri.

Sir James putu atunci să constate că era cu patru metri mai jos de gaura puţului.

Şi Marmouset îi spuse cu o voce batjocoritoare:

— Gentilomule, sunt servitorul dumitale.

Sir James ridică ochii asupra lui.

— Domnule, răspunse el încurcat, m-ai făcut cam mult prizonierul dumitale.

— Găseşti? Întrebă Marmouset.

— În Anglia arestaţii mănâncă de două ori pe zi.

— Şi de treizeci şi şase de ore dumneata n-ai mâncat?

— Da şi mor de foame.

— Domnule, reluă Marmouset, mă vei scuza când vei lua cunoştinţă de numeroasele afaceri pe care le-am rezolvat.

— Dar, zise sir James cu nerăbdare, maşina dumitale s-a oprit şi nu se mai urcă.

— La ce bun? S-a urcat aşa ca să putem vorbi.

Sir James făcu o mişcare, plină de mânie.

— Vrei deci să mă ţii aici? Strigă el.

— În afară de cazul când voi primi noi ordine.

— Ordine, de la cine?

— Ordinele ce îmi vor veni prin cablul electric de pe malul celălalt al Canalului Mânecii.

Sir James se înfioră.

— Îţi spuneam deci, continuă Marmouset, că timp de treizeci şi şase de ore am făcut lucruri care m-au silit să te pierd din vedere şi să te uit puţin.

Sir James era în puterea lui Marmouset, deci el se resemnă să-l asculte.

— Mai întâi, continuă acesta, i-am eliberat pe Ralph şi pe mama lui.

Detectivul făcu un gest de surprindere şi se arătă chiar neîncrezător.

— Căci mama n-a murit. Ai aruncat-o într-adevăr într-o cisternă; dar ea nu s-a înecat.

Şi Marmouset povesti ce se întâmplase cu mama şi copilul.

Sir James ar fi roşit de furie în ajun; dar acum era prea abătut, aşa că primi această veste cu indiferenţă.

Marmouset continuă:

— Apoi am expediat o telegramă în Anglia.

— Ah! Zise el.

— În această telegramă, adresată abatelui Samuel, un om despre care ne-a vorbit miss Ellen, căci trebuie să-ţi spun că în ciuda faptului că miss Ellen se mai află la Saint-Lazare, noi ţinem legătura cu dânsa; deci în această telegramă am comunicat semnalmentele dumitale, ca un fost fenian şi am cerut ordine în privinţa dumitale.

Răspunsul a sosit în fine şi iată-l:

Marmouset desfăcu atunci o hârtie şi citi: „Comitetul secret a recunoscut în omul desemnat de un oarecare Williams Hoog care a dispărut de cinci ani şi despre care s-a crezut că este mort.

Faceţi din dânsul ce vreţi, eventual îl puteţi trimite în Anglia unde îl aşteaptă o moarte oribilă ca pedeapsă.

Omul Gri e tot în închisoare. Alegeţi.”

Marmouset puse hârtia în buzunar.

Apoi cu o voce sigură, el zise:

— Sir James, dacă te dăm pe mâna foştilor dumitale fraţi, fenianii, ştii ce soartă te aşteaptă!

— Ucide-mă deci aici, spuse sir James, cu o voce surdă.

— Tocmai voiam să-ţi propun să mori în acest puţ.

În acest moment chinurile lui sir James erau aşa de mari încât el strigă:

— Ucide-mă, dar dă-mi să mănânc.

— Nu, căci eşti condamnat să mori de foame.

Nenorocitul detectiv nu era chinuit numai de foame.

Lui îi era şi foarte sete.

— Dă-mi cel puţin un pahar cu apă.

— Îţi voi da să mănânci şi să bei, spuse Marmouset, dacă vei face ce-ţi voi cere.

— Ah! Vorbeşte!

— Ştiam bine că o să mă înţeleg cu dumneata, şi că vei deveni docil. Foamea învinge pe oricine, chiar pe un detectiv plătit de libera Anglie. Aşteaptă-mă…

Şi Marmouset dispăru, iar sir James se găsi din nou în întuneric.

Capitolul LVI.

Trecură două minute, care lui sir James i se părură două secole.

În fine Marmouset se întoarse.

El avea în mână o lumânare, iar în cealaltă strictul necesar pentru scris.

— Dragă domnule, spuse luminând faţa lui sir James, poate că ne vom înţelege.

Atunci el luă un scaun şi aplecându-se îl întinse lui sir James.

— Ia loc mai întâi.

— Bine! Răspunse sir James îngrijorat.

— Acum îţi voi trece această masă.

Şi într-adevăr tot ca şi scaunul îi dădu o mescioară.

— Acum, zise el, nu-ţi mai lipsesc decât uneltele de scris şi o lampă.

Şi i le aruncă.

— Dar dă-mi de băut! Se rugă sir James.

— Îndată, dacă ne vom înţelege.

Industria modernă a inventat o lampă cu gaz, care arde în toate poziţiile şi poate să se răstoarne la nevoie.

E adevărat că ea dă o lumină care face rău la ochi şi miroase foarte urât.

Dar inventatorii fac ceea ce pot.

O asemenea lampă Marmouset o lăsă în jos cu ajutorul unei sfori.

— De băut! Domnule! De băut! Repetă sir James, care simţea că i se aprinde gâtul.

— Vei bea peste cinci minute dacă ne vom înţelege.

— Dar ce vrei de la mine?

— Să scrii zece rânduri.

— Adresate cui?

— Şefului siguranţei.

Cu toată setea şi foamea ce-l chinuia, sir James făcu un gest de eroism.

— Ah! Da, zise el, ştiu ce-mi ceri.

— Eşti prea inteligent ca să nu ghiceşti.

— Vrei să scriu şefului de siguranţă ca să o pună pe miss Ellen în libertate?

— Da.

— Ei bine! Nu, zise sir James, prefer să mor de foame.

— Cum vrei, spuse Marmouset.

Sir James auzi un hohot de râs, apoi zgomotul sec al unui resort şi ascensorul coborî. Doar că sir James nu se mai afla în întuneric, el vedea, graţie lămpii pe care i-o dăduse Marmouset şi putea să stea pe scaun, în loc să stea pe jos.

Se dădu atunci în acest om o luptă supremă între instinctul de conservare şi instinctul datoriei sale.

Sir James era un mizerabil, un trădător; dar, ca toţi mizerabilii, era plin de orgoliu.

Sir James era mândru că serveşte aristocraţia engleză, împotriva acestor cerşetori pe care îi numise fraţi şi pentru care se luptase odinioară.

Dar această luptă nu putea fi lungă. Sir James simţea chinurile teribile ale foamei şi setei.

— Ah! Strigă el în fine, nu vreau să mor.

Şi începu să ţipe:

— Domnule, domnule, în numele cerului.

Dar vocea sa se pierdu fără ecou în adâncul puţului şi nimeni nu răspunse.

El strigă şi mai tare şi luă scaunul, şi începu să bată cu el în masă.

Acest zgomot rămase fără rezultat.

Dar deodată el observă că sfoara cu care Marmouset îi coborâse lampa rămăsese atârnată.

Atunci sir James începu să tragă de această sfoară. Fără îndoială că ea corespundea cu vreo sonerie, căci deodată ascensorul se mişcă şi începu să se urce.

Apoi el se opri tot la acelaşi loc şi Marmouset apăru din nou.

— Te-ai făcut cuminte? Întrebă Marmouset.

— Dă-mi de băut, repetă sir James, şi voi face tot ce vrei.

— Fă mai întâi ce vreau şi-ţi făgăduiesc că vei mânca un prânz copios.

Sir James era învins. El se aşează la masă şi luă tocul.

— Dă-mi voie, spuse Marmouset, ca să-ţi dictez!

„Domnule şef al siguranţei.

Am primit o telegramă din Londra, care mă sileşte să plec. Ţi-l trimit pe colegul meu, detectivul Edward, căruia poţi să i-o dai pe miss Ellen Palmure.”

Sir James, cu toate chinurile sale, nu-şi putu stăpâni un gest de surprindere.

— Ah! Drace! Exclamă Marmouset, care ghici acest gest, află că acest coleg al dumitale, Edward, n-are aceleaşi scrupule ca dumneata. El serveşte pe cine-l plăteşte şi, crede-mă, că noi plătim bine.

Apoi sir James iscăli.

Atunci Marmouset apăsă din nou resortul şi ascensorul se urcă până la nivelul parchetului odăii.

În acelaşi timp, Milon apăru aducând mâncăruri pe care le puse pe masă.

Sir James se repezi la o carafă şi o duse la gură. Apoi după ce bău zdravăn, luă o bucată de pâine.

— Nu te grăbi, zise Marmouset, surâzând, căci te poţi îmbolnăvi. Îţi urez poftă bună.

Şi el apăsă din nou resortul şi ascensorul coborî, fără ca sir James să protesteze.

El mânca…

Milon şi Marmouset rămaseră atunci singuri. Marmouset luase scrisoarea adresată de sir James şefului siguranţei.

— Acum spuse, arătându-i-o lui Milon, putem pleca mâine.

— Şi o vom lua pe miss Ellen?

— Desigur.

— Dar… sir James?

— Îl vom lua şi pe dânsul.

— Pentru ca să ne trădeze acolo?

Marmouset surâse.

— Îndată ce vom fi la Londra, nu mă mai tem de dânsul.

— Ah! Exclamă Milon, care tot nu pricepea.

— Semnalat fenianilor ca trădător, e sigur că el va pieri într-un chip teribil. Pentru ca să-i păzim secretul, el ne va servi nu cu credinţă, ci cu pasiune.

— Aş vrea şi eu asta, zise Milon, dar mai înainte de a ajunge în Anglia, el poate să ne scape.

— Nu, până mâine, în nici un caz.

— E sigur că nu poate ieşi din puţ.

— Şi va ieşi nu ca un om, ci ca un bagaj.

— Cum? Întrebă Milon.

— Ca un bagaj, repetă Marmouset.

— Nu pricep, spuse Milon.

— Dar, scumpul meu dobitoc, răspunse Marmouset râzând, dacă ai pricepe, n-aş putea să-ţi fac din când în când câte o surpriză.

Şi deschise fereastra adăugând:

— S-a făcut ziuă. Cheamă-l pe detectivul Edward. El trebuie să ducă această scrisoare la prefectura de poliţie pentru ca miss Ellen să iasă din Saint-Lazare chiar azi înainte de amiază.

Capitolul LVII.

Spitalul Saint-Louis este cel mai puţin trist dintre toate spitalele din Paris.

La doi paşi de canalul Saint-Martin, în mijlocul foburgului Temple, aşa de mult căutat de Paul de Kock, are

arbori în faţa porţii şi arbori în curte.

La Saint-Louis fusese transportat nenorocitul zidar după teribila lui cădere.

După cum spusese medicul, care făcuse primul pansament, starea sărmanului lucrător era gravă, dar nu disperată.

Timp de opt zile totuşi el fusese între viaţă şi moarte; dar după acest timp el era mai bine, graţie puterii tinereţii sale.

Şi apoi el era bine îngrijit de infirmiere şi de interni, care prinseseră simpatie pentru dânsul.

Un intern, tânăr de douăzeci şi patru de ani, fusese confidentul său până la un oarecare punct.

Internul povestise colegilor săi că acest lucrător era un fel de erou de roman.

Un zidar, care îşi riscă viaţa pentru o fată nobilă! Asta nu se vede în fiecare zi la Paris.

Apoi zidarul era vizitat.

Mai întâi de Milon.

Acesta ceruse să i se dea toate îngrijirile, spunând:

— Eu plătesc!

Apoi după Milon care venea la fiecare două zile erau colegii de şantier, care soseau duminica şi invalidul, confidentul său şi chiar Marmouset îmbrăcat ca un gentilom.

Nu trebuia mai mult pentru ca sărmanul zidar să devină întrucâtva eroul momentului printre bolnavii din Saint-Louis.

Dar a fost cu totul altceva când se află într-o zi că două doamne veniseră să-l vadă pe zidar.

Când ele străbătură lungile culoare, chiar călugăriţele se uitau cu curiozitate, internii simţiră inima bătându-le, iar bolnavii se sculară pe patul lor.

Cele două femei erau tinere şi frumoase amândouă cu toate că părea că una are câţiva ani mai mult decât tovarăşa ei.

Ele se apropiară de patul zidarului.

Acesta se ridică pe patul său.

Când le zări de departe pe cele două femei, cu toate că distanţa nu-i permitea încă să vadă clar, el avu o vagă presimţire şi inima începu să-i bată mai tare.

Cele două femei veniră lângă dânsul.

Atunci cea mai tânără îşi ridică voalul.

Zidarul scoase un ţipăt.

El o recunoscuse pe miss Ellen.

Aceasta îl luă de mână şi îi spuse:

— Prietene, să nu fii supărat dacă n-am venit până acum; dar până azi dimineaţă am fost tot prizonieră şi prima vizită a fost la dumneata.

Sărmanul tânăr o contempla cu extaz.

— Dragul meu, continuă miss Ellen, voi pleca din Franţa; dar voi reveni şi ne vom revedea. Şi apoi, fii liniştit, nu te voi uita.

— Şi niciuna din noi, adăugă cealaltă femeie, care nu era alta decât Vanda.

Atunci miss Ellen se aşeză pe pat şi ţinându-l pe zidar de mână îl întrebă:

— Ai părinţi?

— Da, domnişoară, o am pe sărmana mea mamă, căreia îi trimiteam jumătate din câştigul meu, când lucram, răspunse în fine, zidarul cu vocea tremurândă, dar domnul Milon mi-a făgăduit că va avea grijă de dânsa, dacă voi muri.

— Mai întâi nu vei muri, reluă miss Ellen cu vocea ei încântătoare. Apoi nu vreau ca altcineva în afară de mine, pentru care era să mori, să asigure mamei dumitale o bătrâneţe fericită. Ce face mama dumitale?

— Nu mai poate lucra, domnişoară.

— Dacă i se va da o casă, ceva bani şi o femeie care să o servească?

— Ah! Domnişoară, exclamă zidarul cu lacrimi în ochi.

Miss Ellen scoase din sân un portofel de piele.

— Iată, în acest portofel, sunt douăzeci de mii de franci… pentru mama dumitale.

O lacrimă pică din ochii zidarului.

Miss Ellen ghici ceea ce se petrecea în sufletul acestui om din popor, care îndrăznise să ridice ochii până la dânsa.

— Dragul meu, mai zise ea, nu-mi poţi refuza să asigur bătrâneţea mamei dumitale, dar datoria mea către dumneata nu e achitată încă.

Şi îi dădu amândouă mâinile.

Zidarul luă atunci acele mâini şi ducându-le la buze le sărută cu căldură.

Pe când miss Ellen îşi lua adio de la zidar, Marmouset şi Milon pregăteau plecarea lor la Londra.

Ei porniseră ascensorul şi sir James Wood fusese urcat.

— Gentilomule, îi spuse Marmouset, ţi-am arătat telegrama abatelui Samuel. Fenianii te-au condamnat la moarte şi sunt liber să fac cu dumneata ce vreau. Dar nu te teme, căci nu depinde decât de dumneata să ajungi la adânci bătrâneţi.

Sir James îl privi.

— Uneori trădătorii, sunt iertaţi, atunci când ei consimt să devină folositori. De aceea îţi făgăduiesc iertare, dacă vei servi de aici înainte pe acei pe care i-ai trădat.

Detectivul făcu un gest de mânie.

— Sir James, adăugă Marmouset, diseară vei părăsi Parisul şi mâine dimineaţă vom fi la Londra.

Apoi arătându-i o ladă lungă de doi metri îi zise:

— Vezi asta?

— Da, răspunse sir James.

— Vei călători în această ladă.

Şi cum detectivul făcu un pas înapoi, Marmouset, continuă:

— Trebuie să înţelegi că nu vreau să-mi scapi, înainte de a ajunge în Anglia.

În acelaşi timp îi făcu un semn lui Milon.

Acesta aduse o sticlă şi un pahar.

Marmouset, destupă sticla şi turnă două degete din conţinutul său în pahar, o licoare verde ca absintul amestecat cu apă.

— Bea asta, zise el.

— Dar, se împotrivi sir James.

— Bea!

— Şi cine mă asigură că nu îmi dai otravă.

— E numai un narcotic.

— Cine îmi dovedeşte?

— Asta.

Şi Marmouset scoase din buzunar un revolver, pe care îl îndreptă asupra lui sir James, ordonându-i:

— Dacă nu bei, îţi zbor creierii.

Sir James înţelese din atitudinea hotărâtă a lui Marmouset că nu era de glumit.

El luă paharul şi-l goli.

Deodată căzu în nesimţire pe un scaun şi rămase nemişcat.

— Acum, spuse Marmouset, să ne gândim să mergem să-l eliberăm pe Rocambole.

SFÂRŞIT